

ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงาน
อุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

นายสุรชัย ตริยศิลานันท์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
ปีการศึกษา 2552

**FACTORS AFFECTING EMPLOYEES' PERCEPTION
OF SAFETY MANAGEMENT IN PLASTIC
MANUFACTURING INDUSTRY IN
NAKHON RATCHASIMA**

Surachai Traisilanan

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Management
Suranaree University of Technology
Academic Year 2009**

ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม
พลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผศ. ดร.สุนิทยา เกื้อมนาคี)

ประธานกรรมการ

(อ. ดร.วราภรณ์ สุทธิชัย)

กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)

(อ. ดร.เทพทวิ โชควาสน)

กรรมการ

(ศ. ดร.ชูกิจ ลิมปิจำนงค์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

(อ. ดร.พีรศักดิ์ สิริโยธิน)

คณบดีสำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม

สุรัชย์ ตรียศิลานันท์ : ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน
โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา (FACTORS AFFECTING
EMPLOYEES' PERCEPTION OF SAFETY MANAGEMENT IN PLASTIC
MANUFACTURING INDUSTRY IN NAKHON RATCHASIMA)
อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. ดร.วราพจน์ สุทธิสัย, 117 หน้า.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้บริหารของ โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจำนวน 58 คน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยใน การทำงานระดับวิชาชีพ จำนวน 58 คนและพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 400 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า 1) การรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงาน อุตสาหกรรมอยู่ในระดับสูง โดยมีการรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยมากที่สุด รองลงมาเป็น รับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย 2) ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจ เรื่องความปลอดภัย และปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัย เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัด นครราชสีมา 3) ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความ ปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถอธิบายการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวมได้ร้อยละ 1.94 4) ทักษะคิดของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความ ปลอดภัย มีอิทธิพลต่อการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย โดยสามารถอธิบาย ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยในภาพรวม ได้ร้อยละ 36.90

สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ

ปีการศึกษา 2552

ลายมือชื่อนักศึกษา _____

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา _____

SURACHAI TRAISILANAN : FACTORS AFFECTING EMPLOYEES'
PERCEPTION OF SAFETY MANAGEMENT IN PLASTIC
MANUFACTURING INDUSTRY IN NAKHON RATCHASIMA.
THESIS ADVISOR : WORAPOTE SUTHISAI, Ph.D., 117 PP.

PERCEPTION/SAFETY MANAGEMENT/PLASTIC MANUFACTURING

The purpose of this research was to study the employees' perceptions and environment factors affecting employees' perceptions of safety management in plastic manufacturing industry in Nakhon Ratchasima. The sampling group included 58 management executives, 58 safety officers, and 400 employees. The statistical analysis was done by using percentages, mean, standard deviation, Pearson's product moment correlation coefficient, and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows: 1) Employees' perceptions of safety management were at high level. The employees' perceptions of safety prevention and safety survey were the highest; 2) factors of safety management, safety survey, and safety prevention were the factors that had the relationship with employees' perceptions of safety management; 3) factor of safety management was sufficient to predict employees' perceptions of safety management at 0.05 statistically significance level with cooperative prediction at 1.94 percent; 4) management executives' attitudes was sufficient to predict safety management at 0.05 statistically significance level with cooperative prediction at 36.90 percent.

School of Management Technology

Student's Signature _____

Academic Year 2009

Advisor's Signature _____

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ด้วยความกรุณาจาก ผศ. ดร.ศุนิทยา เกื้อมนาดี ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ อ. ดร.เทพทวี โชควสิน กรรมการวิทยานิพนธ์ และอ. ดร.วรพจน์ สุทธิสัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ รวมทั้งช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบคุณคุณสมบุรณ์ ตรียศิตานันท์ สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดสกลนคร ที่ช่วยในการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณ คุณสุนทรีย์ นันทิรุจ กรรมการผู้จัดการ บริษัท สีมา คอนเทนเนอร์แบ็ค จำกัด ที่ให้โอกาสผู้วิจัยได้ลาศึกษาต่อในขณะที่ทำงานได้

ขอขอบคุณ คุณสุภารัตน์ ระวังทรัพย์ (พี่สาว) ที่ช่วยหานักศึกษามาช่วยในการเก็บข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้ ขอขอบคุณ น้องศรายุทธ ตรียศิตานันท์ ที่ช่วยในการหาและเซตโปรแกรมประชุมทางไกล และขอบคุณคุณอัญชิสรา ความดี ว่าที่ภรรยาที่คอยเป็นกำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยมาโดยตลอดการวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ MM รุ่น 2 ทุกท่าน โดยเฉพาะคุณกัญญารัตน์ ณ รังสี และคุณผกามาศ อินทกุล ไว้ ณ ที่นี้

พร้อมกันนี้ ขอขอบคุณคุณอัจฉรา ประดิษฐาน รวมถึงพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ในบริษัท นิโอเฮาส์ โปรดักส์ จำกัดทุกท่านที่ได้สนับสนุน ให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา ณ ที่นี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสุชาติ- คุณแม่ณรงค์เยาว์ ตรียศิตานันท์ เป็นอย่างสูง ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูและสนับสนุนเป็นอย่างดี จนสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้

ศุรชัย ตรียศิตานันท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ (ภาษาไทย).....	ก
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
1.6 คำอธิบายศัพท์.....	8
2 ปรัชญาบรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 ทฤษฎีแนวคิด เกี่ยวกับการรับรู้.....	10
2.2 ทฤษฎีแนวคิด เกี่ยวกับความปลอดภัย.....	15
2.3 การบริหารงานความปลอดภัย.....	23
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
3.1 วิธีการวิจัย.....	42
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
3.3 ตัวแปรที่ทำการวิจัย.....	44
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
3.5 การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ.....	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล.....	50
4.1 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
4.2 ทักษะเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของผู้บริหาร.....	54
4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในงาน อุตสาหกรรมของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ.....	60
4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน.....	66
4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษาโดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน.....	69
4.6 การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ.....	71
4.7 การทดสอบสมมติฐาน.....	81
4.8 การอภิปรายผลการวิจัย.....	85
5 สรุปและข้อเสนอแนะ.....	90
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	91
5.2 การประยุกต์ผลการวิจัย.....	94
5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป.....	94
รายการอ้างอิง.....	95
ภาคผนวก ก.....	100
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	101
ภาคผนวก ข.....	116
ประวัติผู้เขียน.....	117

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1	แสดงจำนวนผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานของ นครราชสีมา พ.ศ. 2546 – 2548.....6
2.1	แสดงสัดส่วนองค์ประกอบของคณะกรรมการความปลอดภัย.....31
3.1	ค่า Cronbach’s Alpha Coefficient ของทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับ การจัดการด้านความปลอดภัย.....46
3.2	ค่า Cronbach’s Alpha Coefficient ของการปฏิบัติงานการจัดการ ความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน.....46
3.3	ค่า Cronbach’s Alpha Coefficient ของการรับรู้การจัดการความ ปลอดภัยของพนักงาน.....47
4.1	ขนาดโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก จำแนกตามความถี่และร้อยละ.....50
4.2	ความถี่และร้อยละของคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหาร.....51
4.3	ความถี่และร้อยละของคุณลักษณะส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย ระดับวิชาชีพ.....52
4.4	ความถี่และร้อยละข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของพนักงาน.....53
4.5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการ ความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมโดยรวมและรายปัจจัย.....54
4.6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติทัศนคติด้านนโยบาย ความปลอดภัยของบริษัท.....55
4.7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย ของบริษัท.....56
4.8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติด้านการสนับสนุนงาน ความปลอดภัย.....57
4.9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติด้านแผนงาน ความปลอดภัยของบริษัท.....59

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการจัดการ ความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพโดยรวมและรายปัจจัย.....60
4.11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการจัดการ ความปลอดภัยของบริษัท.....61
4.12	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการสำรวจ ความปลอดภัยของบริษัท.....62
4.13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการป้องกัน ความปลอดภัยของบริษัท.....63
4.14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านกฎหมาย ความปลอดภัยของบริษัท.....65
4.15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดการ ความปลอดภัยของพนักงาน โดยรวมและรายปัจจัย.....66
4.16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการจัดการ ความปลอดภัยของพนักงาน.....66
4.17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการสำรวจ ความปลอดภัยของพนักงาน.....68
4.18	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการป้องกัน ความปลอดภัยของพนักงาน.....68
4.19	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษาทั้งหมด.....70
4.20	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของ พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก.....72
4.21	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม.....73
4.22	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย.....75
4.23	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย.....77
4.24	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย.....79

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.25	ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย.....80
4.26	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม.....81
4.27	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย.....82
4.28	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก.....83

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1	แสดงขั้นตอนของกระบวนการรับรู้.....11
2.2	แสดงพีระมิดแสดงลำดับชั้นความต้องการ ตามแนวคิดของมาสโลว์ 5 ลำดับ.....16
2.3	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการจูงใจและสุขอนามัยต่อเจตคติ ในงานของผู้ปฏิบัติงาน.....20
2.4	การเปรียบเทียบระหว่างทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์กับ ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮอริชเบอร์ก.....23

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องด้วยในสภาวะปัจจุบัน พบว่าปัญหาเรื่องอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ในธุรกิจและองค์กรต่าง ๆ มีมากขึ้น ทำให้ผู้บริหารในธุรกิจและองค์กรต่าง ๆ รวมถึงหน่วยงานของ รัฐหันมาให้ความสำคัญกันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าปัญหาทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยใน การทำงานนั้น ส่งผลการกระทบทั้งทางร่างกายและทรัพย์สินขององค์กร รวมไปถึงการแข่งขันทาง การค้า โดยจะส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมให้กับองค์กรธุรกิจซึ่งจะกล่าวได้ 2 ประการ ด้วยกันคือ

1. ผลกระทบทางตรง สภาพแวดล้อมหรือสภาพความไม่ปลอดภัยในการทำงานย่อมนำมา ซึ่งความเสี่ยงจากความสูญเสียจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น โดยความสูญเสียเนื่องจากอุบัติเหตุ จะประกอบ ไปด้วยความสูญเสียทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยความสูญเสียทางตรงได้แก่ ความสูญเสียที่เกิด ขึ้นกับชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยของบุคคลในองค์กร เช่น การบาดเจ็บ พิการ ทูพพลภาพ หรือ เสียชีวิต ความสูญเสียทรัพยากรทางการเงินขององค์กร เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทน/ค่าชดเชย ที่หน่วยงานอาจจะต้องจ่ายให้กับผู้ได้รับความเสียหาย ความสูญเสียที่เกิดขึ้นทรัพยากรทางวัตถุ เช่น วัสดุ สิ่งของชำรุดเสียหายและค่าซ่อมแซมหรือจัดหาวัสดุสิ่งของมาทดแทน และความสูญเสีย ทางอ้อมได้แก่ ความสูญเสียเวลาการทำงานทั้งของผู้ปฏิบัติงานโดยตรง ผู้ปฏิบัติงานอื่น หัวหน้า งานผู้ควบคุมงานหรือผู้บังคับบัญชา สูญเสียค่าใช้จ่ายด้านสวัสดิการสูงขึ้น สูญเสียค่าจ้าง/เงินเดือน และค่าสวัสดิการให้ผู้บาดเจ็บ โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน การสูญเสียรายได้หรือผลงานเนื่องจาก กระบวนการผลิตหยุดชะงักไป ชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือขององค์กร รวมทั้งขวัญและกำลังใจของ ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร

2. ผลกระทบทางอ้อม ความไม่ปลอดภัยในการทำงานส่งผลกระทบต่อการแข่งขันของ ธุรกิจในตลาดโลก เนื่องจากปัจจุบันสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจการค้าของโลกมีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็วและเป็นไปในแนวทางเสรีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดรูปแบบการค้าไร้พรมแดนทำให้ธุรกิจ ต่าง ๆ ต้องมีการแข่งขันกันมากขึ้น ทำให้ในปัจจุบันเรื่องอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการ ทำงาน ได้กลายเป็นเครื่องมือและมาตรการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อ การแข่งขันของธุรกิจไทยในตลาดโลก

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น จูรานและกรายน์ (อ้างถึงใน วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เถลิงจิระรัตน์, 2544, หน้า13-18) ได้ทำการศึกษาพบว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกว่า 80% นั้นสามารถควบคุมได้โดยการบริหารและส่วนที่เหลือ 20% สามารถควบคุมได้โดยผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ดร.เคมมิ่ง (อ้างถึงใน ชยุตร์ มากวัฒนสุข, 2541, หน้า14-19) ในการบริหารงานเพื่อควบคุมความสูญเสีย ซึ่งสามารถอธิบายถึงประเด็นสำคัญที่นำไปสู่ส่วนที่เกี่ยวข้องกันระหว่างคุณภาพ สิ่งแวดล้อม การรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัย และอื่น ๆ โดยเฉพาะการระบุถึงศักยภาพความสูญเสียทั้งหมดที่เกิดขึ้นและสิ่งวิกฤติที่เกิดขึ้นในกระบวนการ ทำให้การบริหารงานเพื่อควบคุมความสูญเสียเป็นวิธีการปฏิบัติอย่างเป็นระบบของการระบุชี้ศักยภาพของความสูญเสีย การประเมินความเสี่ยง การตัดสินใจในการจัดหาวิธีการควบคุม ดำเนินการปฏิบัติ และระบบการติดตามที่ใช้ในการควบคุมความสูญเสีย

การบริหารงานความปลอดภัยในอดีต ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ให้ความสำคัญโดยจะมองว่างานความปลอดภัยเป็นค่าใช้จ่าย โดยจากการศึกษาในโรงงานอุตสาหกรรมเขตภาคเหนือตอนบนพบว่า โรงงานส่วนใหญ่ไม่มีค่าใช้จ่ายทางด้านความปลอดภัย ส่วนโรงงานที่มีค่าใช้จ่ายทางด้านความปลอดภัยจะมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3,750 บาทต่อปี และมีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้พนักงาน มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,500 บาทต่อปี (อโณทัย ภูวนวิทย์, 2537) การเกิดอุบัติเหตุจะมุ่งที่การแก้ไขที่เฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น มักจะคิดความเสียหายจากการบาดเจ็บและทรัพย์สินเสียหาย การวัดผลการมุ่งเน้นการวัดผลของโปรแกรมหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้นและวัดสถิติอุบัติเหตุเป็นสำคัญ และมักจะคิดว่าหน้าที่ความรับผิดชอบจะอยู่กับเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน (จป.) หรือคณะกรรมการความปลอดภัยเท่านั้น ซึ่งจะทำให้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จนั้นยาก พบว่ามีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัยกับการสนับสนุนจากนายจ้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ฤทธิชาติ อิน โสม, 2543) เนื่องจากปัญหาความปลอดภัยไม่ได้เกิดจากสาเหตุเดียว แต่เกิดจากหลาย ๆ สาเหตุที่จะต้องอาศัยความเกี่ยวข้องกับการจัดการอื่น ๆ ร่วมกัน แก้ไขปัญหาและอำนาจการตัดสินใจของผู้บริหาร อีกทั้งแนวทางทฤษฎีการเกิดอุบัติเหตุของ Heinrich Domino ค.ศ. 1931 (อ้างถึงใน วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เถลิงจิระรัตน์, 2544, หน้า13-18)ซึ่งมองว่าสาเหตุที่แท้จริงของการเกิดอุบัติเหตุเกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของคนร่วมกับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยและปัจจัยอื่น ๆ ทำให้เกิดการบาดเจ็บในที่สุด ถ้าหากดึงปัจจัยการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของคนออกแล้ว ก็จะไม่ส่งผลให้กับโดมิโนตัวถัดไป อุบัติเหตุก็จะไม่เกิดการบาดเจ็บและทรัพย์สินเสียหาย จึงพยายามมุ่งเน้นการแก้ไขไปที่ตัวบุคคล ผลของแนวคิดนี้ทำให้เข้าใจว่าความสะเพร่า ความบกพร่องของคนเป็นต้นเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุ จึงมุ่งการแก้ไขไปที่ตัว

คนทำงาน เพราะฉะนั้นแนวคิดของทฤษฎีนี้จะมองว่าโดมิโนการกระทำที่ไม่ปลอดภัย สามารถยกออกได้ไม่โยงใยกับโดมิโนตัวอื่น ๆ การกระทำที่ไม่ปลอดภัยเป็นผลมาจากความบกพร่องของคน แนวปฏิบัติที่ผ่านมาจะแก้ไขที่ตัวบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องยากเพราะการจะเปลี่ยนพฤติกรรมของคนซึ่งมีภูมิหลังนับตั้งแต่การปฏิสนธิ กรรมพันธุ์ การเลี้ยงดูในวัยเด็ก ความสัมพันธ์ในครอบครัว การศึกษา จะแก้ไขในระยะเวลาอันสั้นเป็นเรื่องที่ยากและประการสำคัญมีปัจจัยอื่น ๆ อาจเป็นปัจจัยหลัก ปัจจัยนำหรือปัจจัยสนับสนุน ที่ส่งผลให้ผู้ปฏิบัติงานผิดพลาดได้ เช่น การบริหารงานที่ไม่เหมาะสม การออกแบบที่ไม่ถูกต้อง จึงส่งผลให้มีการรวบรวมสรุปรายงานการเกิดอุบัติเหตุที่มาจาก การกระทำที่ไม่ปลอดภัยหรือ Human error เป็นส่วนใหญ่ ขาดการวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่แท้จริงและสาเหตุอื่น ๆ ที่ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น ๆ

จากความหมายของ “งานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน” องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) และองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization) (อ้างถึงใน เฉลิมชัย ชัยกิติภรณ์ และวิทยา อยู่สุข, 2522, หน้า 4) ได้ให้คำจำกัดความและความหมายว่า งานอาชีวอนามัย ประกอบด้วย 5 อย่าง คือ

1. เป็นงานที่เกี่ยวกับการส่งเสริม (Promotion) และธำรงรักษา (Maintenance) เพื่อให้มีสุขภาพร่างกาย (Physical) จิตใจ (Mental) ที่สมบูรณ์ที่สุด ตลอดจนมีความเป็นอยู่ในสังคมที่ดี
2. การป้องกัน (Prevention) ไม่ให้มีสุขภาพอนามัยที่เสื่อมโทรมหรือผิดปกติจากสาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพการทำงาน (Working Condition)
3. ปกป้องคุ้มครอง (Protection) ไม่ให้ทำงานเสี่ยงต่ออันตราย
4. จัด (Placing) ให้ทำงานในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับความสามารถของร่างกายและจิตใจ (Physiological and Psychological ability)
5. ปรับงานให้กับคน และปรับคนให้เข้ากับงาน (The adaptation of work to men and of his man to job)

หรือหมายถึง งานสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและบริการ (Industrial Hygiene and Service) (เฉลิมชัย ชัยกิติภรณ์ และวิทยา อยู่สุข 2522, หน้า 4) ซึ่งงานสุขศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพอุตสาหกรรมซึ่งประกอบด้วย

1. การตระหนัก (Recognition) ว่าในการทำงานอุตสาหกรรมนั้น มีสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของคน ซึ่งอันตรายเกิดจาก ความเครียด สิ่งแวดล้อมทางเคมี ฟิสิกส์ (ความร้อน แสง เสียง รังสี) ทางชีวสาร และทางด้านวิธีการทำงาน (Ergonomic)
2. การประเมิน (Evaluation) ถึงอันตรายอันอาจจะเกิดจากสิ่งแวดล้อมนั้น ว่ามีขนาดอันตรายเพียงใด เกินกว่ามาตรฐานหรือไม่

3. การควบคุม (Control) อันตรายจากสิ่งแวดล้อมในการทำงานนั้น ๆ

สิ่งเหล่านี้ทำให้มีการคิดระบบการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่มา (อ้างถึงใน ชยุตร์ มากวัฒนสุข, 2541, หน้า14-19) เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานและเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ และการสูญเสียซึ่งเป็นพัฒนาการบริหารงานความปลอดภัยและความสูญเสียอย่างเป็นระบบ มีการกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจนมีมาตรฐานและระบบประเมินวัดผลที่เชื่อถือได้อย่างเป็นสากล ประกอบด้วยคุณลักษณะ 4 ประการ คือ

1. แนวคิดการบริหาร (Management Concept) ได้นำแนวคิดและปรัชญาการบริหารงานสมัยใหม่มาใช้ ซึ่งระบบการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่ จะเน้น

- 1.1 บทบาทของผู้บริหารงานระดับสูง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญ
- 1.2 การควบคุมอุบัติเหตุและความสูญเสียเป็นหลัก จากหลักการที่ว่า อุบัติเหตุและความสูญเสียที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ สามารถควบคุมได้โดยการจัดการ
- 1.3 ระบบประเมินวัดผลที่เชื่อถือได้ สามารถค้นหาหรือบ่งบอกถึงโอกาสหรือสาเหตุของอุบัติเหตุ และความสูญเสีย
- 1.4 กลยุทธ์การป้องกัน (Input Activities) โดยดำเนินกิจกรรมที่ส่งผลให้มีการป้องกันและควบคุมที่ได้อย่างเพียงพอมากกว่าที่จะมุ่งเน้นที่การแก้ไข (Output Activities) โดยมองสถิติเหตุแต่เพียงอย่างเดียว
- 1.5 การค้นหาและจัดลำดับความวิกฤติของปัญหาความรุนแรงว่าจะต้องดำเนินการในเรื่องใดก่อน

จัดความสัมพันธ์ของการจัดการด้านต่าง ๆ เพื่อส่งผลให้มีการป้องกัน ควบคุมอุบัติเหตุและความสูญเสียอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ระบบข้อมูล (Management Information System) ข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการบริหารและผู้บริหารที่จะใช้ข้อมูลในการวางแผนงาน กำหนดนโยบายและการตัดสินใจ ข้อมูลที่จำเป็นจะต้องเป็นข้อมูลที่จำเป็นและสำคัญต่อการบริหารงานและการปฏิบัติ มีการจัดเก็บที่ดี สามารถค้นหาได้ง่าย ป้องกันการสูญหายและมีข้อมูลที่เพียงพอต่อการวิเคราะห์และการตัดสินใจตลอดจนการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ได้

3. มาตรฐานการปฏิบัติงาน (Performance Standard) ระบบการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่นี้ให้ความสำคัญต่อมาตรฐานการปฏิบัติงาน กิจกรรมหรืองานที่ปฏิบัติจะต้องมีขั้นตอนการปฏิบัติ การกำหนดมาตรฐานและควบคุมให้เป็นไปตามมาตรฐาน มีการพัฒนาระบบมาตรฐานให้สูงขึ้นจนเข้าสู่ระดับสากลและควบคู่ไปกับการพัฒนามาตรฐานสากลที่เปลี่ยนไป

4. ระบบการประเมินผล (Measurement and Evaluation System) ระบบนี้มุ่งเน้นมาตรฐานที่สามารถวัดได้ใช้เป็นดัชนีชี้วัดได้ ตรวจสอบและประเมินผลได้ว่ากิจกรรมหรือโปรแกรมที่ปฏิบัติได้ผลตามมาตรฐานหรือต่ำกว่ามาตรฐานและจะปฏิบัติให้ได้มาตรฐานอย่างไร โดยผู้ประเมินวัดผลที่เชี่ยวชาญภายนอกองค์กรและรับรองจากสถาบันที่เชื่อถือได้

โดยการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่จะทำให้ผู้ประกอบการมองเห็นว่า เรื่องความปลอดภัยในการทำงานนั้นเป็นเรื่องของการลงทุน เพราะสามารถให้ผลตอบแทนต่อการลงทุนได้ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มผลผลิต การลดความสูญเสียทำให้เพิ่มผลกำไร การปฏิบัติตามกฎหมาย และการคุ้มครองดูแลสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นคุณธรรมของการบริหารงานในแง่ของการเกิดอุบัติเหตุการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่นอกจากควบคุมที่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีการควบคุมที่อุบัติเหตุการณ์และการพยากรณ์เหตุการณ์ รวมถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดเพื่อหาทางป้องกันอย่างถาวร ความสูญเสียที่เกิดขึ้นการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่จะมุ่งประเด็นที่ความสูญเสียทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมด นอกจากความเสียหายจากการบาดเจ็บและทรัพย์สินเสียหายแล้ว ยังรวมถึงความเสียหายในขบวนการผลิต การให้บริการไม่ได้ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ภาพลักษณ์และชื่อเสียงเสียหาย การเสียโอกาส ฯลฯ การวัดผลการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่เน้นการวัดผลสำเร็จของโปรแกรมหรือกิจกรรมที่ใส่เข้าไปว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงพอหรือไม่ และการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่นั้นถือว่าหน้าที่และความรับผิดชอบเป็นหน้าที่ของผู้บริหาร โดยตรงที่จะต้องใช้ระบบการบริหารเพื่อการแก้ไขปัญหาและการตัดสินใจของผู้บริหารในการกำหนดบทบาทและภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่องานด้านความปลอดภัยขององค์กร และเป็นผู้ร่วมงานที่จะต้องรับผิดชอบโดยตรง จะโอนหรือมอบหมายให้ผู้อื่นทำแทนไม่ได้ ในปัจจุบันระบบการบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่ได้มีการนำมาใช้ในองค์กรของประเทศไทยอันได้แก่ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย การไฟฟ้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น ซึ่งหน่วยงานอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้มีการนำไปใช้ เช่น บริษัทผู้รับเหมาก่อสร้าง ก็มีความเหมาะสมที่จะนำไประบบการบริหารความปลอดภัยสมัยใหม่มาใช้ในองค์กรได้ (วรา ฉายแสง, 2542) และจากการศึกษาของ Vassie L., Cox S. ธุรกิจ SMEs ความสนใจในการสมัครใจขอการรับรองระบบบริหารสุขภาพและความปลอดภัย ด้วยเหตุผลหลักเกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงหรือทำให้เกิดความเชื่อมั่นในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างและเป็นการยกระดับขององค์กร (Vassie L., Cox S., 1998)

จากข้างต้นอาจจะกล่าวได้ว่า การบริหารจัดการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ในการป้องกัน การส่งเสริม และดำรงรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัย และสุขภาพอนามัย ทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ประกอบอาชีพ เพื่อให้ผู้ประกอบอาชีพ

มีสุขภาพอนามัยที่ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บอันเนื่องมาจากการทำงาน และอุบัติเหตุจากการทำงาน มีความพอใจในฐานะการทำงานที่มั่นคง สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจของส่วนตัว ส่วนรวม และของประเทศชาติดีขึ้น

ดังนั้น การที่จะทำให้องค์กรและผู้ประกอบการจะต้องมีการจัดการความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันมาตรการกีดกันทางการค้าที่นำมาตราฐานความปลอดภัยในการทำงานมาเป็นเงื่อนไขทางการค้า มีการความแข็งแกร่งที่จะแข่งขันในเวทีการค้าโลกได้อย่างยั่งยืน และเพื่อสุขภาพอนามัยที่ดีของลูกจ้างในองค์กร จึงควรที่จะดำเนินงานทางด้านการบริหารงานความปลอดภัยในองค์กร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกจังหวัดนครราชสีมาเป็นแหล่งค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล จังหวัดนครราชสีมาประกอบด้วย 32 อำเภอ มีพื้นที่ 20,493.964 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 12,808,728 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 12.12 ของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวนประชากร ณ เดือนธันวาคม 2550 ทั้งสิ้น 2,552,894 คน เป็นชาย 1,264,118 คน เป็นหญิง 1,288,776 คน (ที่มา: www.nakhonratchasima.go.th)

ซึ่งอัตราการเกิดอุบัติเหตุในภาพรวมของทั้งจังหวัดนครราชสีมาในระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2548 จากสถิติของกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน พบว่า มีอัตราสูงชันทุกปี โคนเรียงตามประเภทความร้ายแรง คือ หายงานไม่เกิน 3 วัน หายงานเกิน 3 วัน สูญเสียอวัยวะบางส่วน ทูพพลภาพและสูญเสียชีวิต (ตามตารางที่ 1.1)

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานของนครราชสีมา พ.ศ. 2546 - 2548

ปี	ตาย	ทูพพลภาพ	ความร้ายแรง		รวม	
			สูญเสียอวัยวะบางส่วน	ทำงานไม่ได้ชั่วคราว		
				หายงานเกิน 3 วัน		หายงานไม่เกิน 3 วัน
2546	27	0	88	940	3,079	4,134
2547	16	1	66	883	3,624	4,590
2548	21	1	63	980	3,682	4,747
รวม	64	2	217	2,803	10,385	13,471

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน

พบว่า ภาคอุตสาหกรรมมีบทบาทและเป็นตัวสำคัญในการชี้แนะภาวะเศรษฐกิจของจังหวัด นครราชสีมา ในปี 2549 ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวร้อยละ 5.9 จากที่เคยหดตัวร้อยละ 10.1 ในปีก่อน เป็นผลจากการเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมการผลิตอาหารและเครื่องดื่ม วิทยุ โทรทัศน์ และผลิตภัณฑ์ ยางและพลาสติก ทำให้ผลิตภัณฑ์จังหวัด GPP อยู่ที่ 50,779 บาท/ปี โดยจำนวนโรงงาน อุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ในปี 2549 มีจำนวน 90 แห่ง มีเงินลงทุนจำนวน 6,935 พันล้านบาท มีจำนวนคนงานทั้งสิ้น 9,983 คน (ที่มา: www.nakhonratchasima.go.th)

จากข้อมูลข้างต้น ที่ว่าแนวโน้มของจำนวนผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการ ทำงานที่เพิ่มขึ้นและการที่กลุ่มอุตสาหกรรมยางและพลาสติกมีอัตราการเติบโตมากขึ้นในพื้นที่ จังหวัดนครราชสีมา ทำให้ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกประเภทของอุตสาหกรรมพลาสติกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาในครั้งนี้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของ พนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับการรับรู้ของพนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัด นครราชสีมา ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งจะช่วยป้องกันและลดการ เกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานของพนักงานได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยใน โรงงานอุตสาหกรรม พลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะคิดของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยใน โรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพล ต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน
2. ปัจจัยในเรื่องการจัดการความปลอดภัยใน โรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การ จัดการความปลอดภัยของพนักงาน
 - 2.1 ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความ ปลอดภัยของพนักงาน

2.2 ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

2.3 ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

เป็นการศึกษาทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับระบบการบริหารงานความปลอดภัยในสถานประกอบการในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา และการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงการรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยของโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก ในจังหวัดนครราชสีมา

2. เพื่อให้ทราบถึงทัศนคติของผู้บริหาร ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยว่ามีอิทธิพลต่อการรับรู้ของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกหรือไม่

1.6 คำอธิบายศัพท์

1. ความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การกระทำหรือสภาพการทำงานซึ่งปลอดภัยจากเหตุอันจะทำให้เกิดการประสบอันตราย การเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงานต่อผู้ปฏิบัติงานหรือความเดือดร้อนรำคาญเนื่องจากการทำงาน หรือเกี่ยวกับการทำงาน

2. ผู้บริหาร หมายถึง นายจ้างหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำการแทนนายจ้าง กรณีที่เป็นนิติบุคคลให้หมายความรวมถึงผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลและผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลให้ทำการแทนด้วย

3. คณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง คณะบุคคลที่ถูกคัดเลือกให้เป็นคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน ตามประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่ประกอบไปด้วยผู้แทนนายจ้าง ผู้แทนระดับบังคับบัญชา ผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน

4. พนักงาน หมายถึง ผู้ซึ่งทำงานในระดับปฏิบัติงานในสายการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก

5. ขนาดโรงงานอุตสาหกรรม หมายถึง โรงงานอุตสาหกรรมที่มีพนักงานตามเกณฑ์ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม แบ่งออกเป็น 3 ขนาด คือ

- 1) โรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ คือ โรงงานที่มีจำนวนคนงานมากกว่า 200 คน
- 2) โรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลาง คือ โรงงานที่มีจำนวนคนงานระหว่าง 50-200 คน

คน

- 3) โรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก คือ โรงงานที่มีจำนวนคนงานน้อยกว่า 50 คน

6. การรับรู้การจัดการความปลอดภัย หมายถึง การรู้และเชื่อว่าองค์กรได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัย เพื่อให้พนักงานมีความรู้และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัย

7. การจัดการเรื่องความปลอดภัย หมายถึง การจัดโครงสร้างและหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในองค์กร เพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยในเรื่องของการจัดทำคู่มือดำเนินงานความปลอดภัย คณะกรรมการความปลอดภัย การกำหนดนโยบายความปลอดภัย การกำหนดกฎระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน การแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน และรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจจะเกิดขึ้น

8. การสำรวจเรื่องความปลอดภัย หมายถึง การดำเนินการเพื่อค้นหาหรือสืบปัจจัยเสี่ยงด้านสภาพงานและด้านการปฏิบัติงานของพนักงาน รวมทั้งยังเป็นการประเมินมาตรการควบคุมที่มีอยู่ในสถานประกอบการว่ามีประสิทธิภาพและเพียงพอหรือไม่ รวมถึงการศึกษาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกัน

9. การป้องกันเรื่องความปลอดภัย หมายถึง การดำเนินการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในเรื่องของ การจัดให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องไปควบคุมการทำงาน การจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล การติดประกาศ ป้ายเตือนในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ การตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักร การให้บริการทางการแพทย์ให้แก่พนักงาน การอบรมและการสอนงาน รวมถึงการเผยแพร่ข่าวสารในเรื่องความปลอดภัยขององค์กร

บทที่ 2

ปริทัศน์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาได้มีการทบทวนทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 ทฤษฎี แนวคิด เกี่ยวกับการรับรู้
- 2.2 ทฤษฎี แนวคิด เกี่ยวกับความปลอดภัย
- 2.3 การบริหารงานความปลอดภัย
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

2.1 ทฤษฎี แนวคิด เกี่ยวกับการรับรู้

2.1.1 ความหมายของการรับรู้

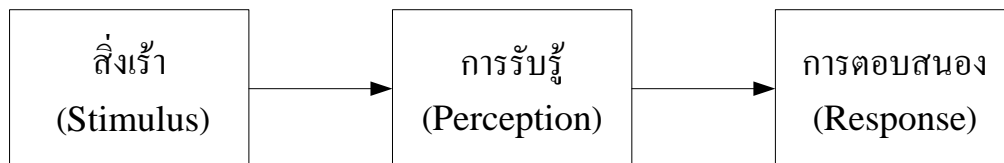
โวล์แมน (อ้างถึงใน อริศรา ปาดเม้น, 2543 หน้า 9-10) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็นผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการรวบรวมภายในตนเอง ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ ซึ่งเป็นภาพรวมทั้งหมดที่ครอบคลุมและกำหนดแต่ละส่วนไว้และกระบวนการรวบรวมภาพรวมนี้จะกระจ่างชัดขึ้นท่ามกลางการได้รับข้อมูลข่าวสารการติดต่อจากสิ่งแวดล้อม

ฮิลการ์ด (อ้างถึงใน กัญญา สุวรรณแสง, 2540, หน้า 127) ได้อธิบายว่าการรับรู้หมายถึง การทำงานของอินทรีย์ขั้นแรกสุดของการติดต่อกับโลกภายนอก โดยผ่านประสาทสัมผัส (Sense Organs) ทางหู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ช่วยทำให้อินทรีย์เรียนรู้ได้ในบรรดาสัตว์ทั้งปวง

ร็อบบินส์ (อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ, 2544, หน้า 26) ได้อธิบายว่าการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลได้จัดและอธิบายความรู้สึก ตลอดจนความหมายของสิ่งแวดล้อม

กัญญา สุวรรณแสง (2540, หน้า 127) ได้ให้ความหมายของการรับรู้หมายถึงการใช้ประสบการณ์เดิมแปลความหมายสิ่งเร้าที่ผ่านประสาทสัมผัสแล้วเกิดความรู้สึกตระลุ้ความหมายว่าเป็นอะไร โดยกระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความเข้าใจ การคิด ความรู้สึก ความจำ การเรียนรู้ การตัดสินใจ การแสดงพฤติกรรม ถ้าพิจารณาในแง่ของพฤติกรรม “การรับรู้” แทรกอยู่ระหว่างสิ่งเร้า กับการตอบสนองสิ่งเร้า ดังแผนภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนของกระบวนการรับรู้

ที่มา : กัญญา สุวรรณแสง (2540) จิตวิทยาทั่วไป กรุงเทพฯ, อักษรวิทยา

วีรมลต์ ละอองศิริวงศ์ (2541, หน้า 15) ได้สรุปความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลหลังจากได้รับสิ่งเร้าหรือข้อมูลต่าง ๆ แล้วเกิดการเลือกดำเนินการให้ความหมายต่อสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอก มีการตีความหมายหรือ แปลความของสิ่งเร้านั้น ๆ ออกมาเป็นการรับรู้และการตอบสนองซึ่งอาจออกมาในรูปความคิด ความรู้ ความเข้าใจ หรือการกระทำได้

ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2541, หน้า 73) ได้สรุปความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการซึ่งบุคคลจัดระเบียบ และตีความรู้สึกประทับใจของตนเองเพื่อให้ความหมายเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม การรับรู้ของคน ๆ หนึ่ง สามารถตีความให้แตกต่างจากความเป็นจริงได้อย่างมาก เช่น พนักงานทุกคนในบริษัทแห่งหนึ่งอาจจะรับรู้มาว่า บริษัทของเขาเป็นสถานที่ที่ดีที่จะทำงาน เพราะมีสภาพการณ์ที่น่าพอใจ การมอบหมายงานน่าสนใจ ค่าตอบแทนสูง มีการบริหารการจัดการด้วยความเข้าใจและรับผิดชอบ ซึ่งความเป็นจริงอาจไม่เป็นอย่างที่รับรู้ก็ได้

ถวิล ธาราโกชน์และศรีณย์ ศิริสุข (2545, หน้า 51) สรุปความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการจัดรวบรวมและตีความข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มาจากความรู้สึก เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากการรู้สึก ซึ่งไม่สามารถบอกได้ชัดเจนว่าการรับรู้จะเกิดต่อจากการรู้สึกตรงจุดไหน เราสามารถกล่าวได้ว่าการรู้สึกจะมีลักษณะแบบตรงไปตรงมาไม่ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ การคิด การจงใจ อารมณ์ ฯลฯ ส่วนการรับรู้จะมีเรื่องของการเรียนรู้ การคิด การจำ การจงใจ อารมณ์ และอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

จากความหมายของการรับรู้ที่กล่าวมาทั้งหมด พอสรุปเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ว่าการรับรู้หมายถึง กระบวนการที่ร่างกายรับสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ผ่านมาทางประสาทสัมผัสแล้วตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นออกมา ซึ่งบุคคลจะแปลอาการสัมผัสให้มีความหมายมากขึ้น โดยการใช้ประสบการณ์เดิม ช่วยการแปลความหมายของสิ่งนั้นออกมาเป็นความคิดความรู้และความเข้าใจหรือการกระทำ

2.1.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

การรับรู้ปรากฏการณ์แต่ละเรื่องนั้น มีปัจจัยหลายประการเข้ามาเกี่ยวข้อง และปัจจัยแต่ละประการเหล่านี้ก็จะมีผลกระทบต่อรับรู้ต่างกันไป ทำให้การรับรู้ของบางคนดี และบางคนรับรู้ได้ไม่ดี หรือทำให้คนรับรู้ปรากฏการณ์เดียวกันแตกต่างกันซึ่ง ถวิล ธาราโกชน์และศรัณย์ ศิริสุข (2545, หน้า 51) กล่าวถึงบุคคลที่มีความแตกต่างกันในภูมิหลัง ประสบการณ์ ลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคลตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้า รวมทั้งเวลาที่เปลี่ยนไปทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของคนเรา ซึ่งอาจกล่าวได้ดังต่อไปนี้

1) การใส่ใจ (Attention) การใส่ใจเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ดังที่มอร์แกนและคิงส์ (อ้างถึงในถวิล ธาราโกชน์และศรัณย์ ศิริสุข, 2545, หน้า 52) ได้กล่าวว่า การใส่ใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการรับรู้ การที่บุคคลมีการรับรู้ในสิ่งใดบุคคลต้องเกิดการใส่ใจต่อสิ่งนั้น โดยเริ่มตั้งแต่การปรับตัวของอวัยวะรับความรู้สึกเช่น การใช้มุกสุดคม การใช้ศีรษะหันซ้ายขวา การใช้สายตาเพ่งมองและอื่น ๆ อันเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่การใส่ใจ ถ้าสิ่งใดได้รับการใส่ใจมากสิ่งนั้นก็มีความเด่นชัดต่อการรับรู้ ซึ่งการเกิดการใ้ใจนั้นจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ คือภาวะของผู้รับรู้ (State of the Perceiver) และคุณลักษณะของสิ่งเร้า (Stimulus Characteristic)

1.1) ภาวะของผู้รับรู้ (State of the Perceiver) หมายถึงสภาพของตัวบุคคลที่เป็นผู้รับรู้ว่าขณะนั้นบุคคลมีสภาพเช่นไร เพราะบุคคลแต่ละคนเกิดมามีสถานภาพต่างกัน เจริญเติบโตมาในสังคมที่ต่างกัน ย่อมทำให้มีความคิดแตกต่างกันในด้านความต้องการ (need) แรงจูงใจ (motives) และการคาดหวัง (expectancy) นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นเหมือนตัวกระตุ้นให้บุคคลเกิดการใส่ใจ

ความต้องการ (Need) เมื่อบุคคลเกิดภาวะอารมณ์ขาดสมดุล หรือการขาดสิ่งต่าง ๆ ที่จะทำให้ร่างกายทำงานไม่ปกติ เช่น การขาดในสภาพที่เรียกว่าทางร่างกาย ได้แก่ อาหาร น้ำ ความต้องการทางเพศ การขับถ่ายของเสีย หรือการขาดทางจิตใจและสังคม ได้แก่ ความรัก ความสำเร็จ ความมีอำนาจ ซึ่งความต้องการเหล่านี้จะมีมากบ้างน้อยบ้างในแต่ละคน บางสิ่งมีความจำเป็นต่อบุคคลหนึ่งแต่อาจไม่จำเป็นกับอีกบุคคลหนึ่ง ความต้องการของบุคคลจึงต่างกัน ทำให้เกิดการใส่ใจต่างกันไปด้วย

แรงจูงใจ (Motives) เป็นเหมือนตัวกระตุ้นให้บุคคลได้กระทำหรือมีพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างมีเป้าหมาย ดังเช่นบุคคลที่มีความหิวจะเกิดความเครียดในระบบของร่างกาย ทำให้บุคคลต้องกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ร่างกายเข้าสู่สภาวะปกติ การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่นี้

อาจเป็นว่า เขารีบทำงานให้จบเพื่อจะได้ไปหาอาหารกินที่เขาไม่อดทนแบบนี้เพราะมีความหิว ทำให้เกิดการกระตุ้นที่มีแรงจูงใจ หรือพนักงานของบริษัทที่พยายามมาทำงานทุกวันไม่ขาดงาน เพราะบริษัทมีแรงจูงใจว่าพนักงานจะได้รับเงินค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นจำนวนหนึ่ง ถ้าเดือนไหนไม่ขาดงานเลยจะเห็นได้ว่าการเกิดแรงจูงใจในสิ่งโดยอ้อมทำให้บุคคลเกิดการใส่ใจกับสิ่งนั้นมากขึ้น

การคาดหวัง (Expectancy) เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้บุคคลเกิดการใส่ใจ มากน้อยเพียงใด การที่บุคคลมีความต้องการก็เป็นเสมือนการนำไปสู่แรงจูงใจอันจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมซึ่งพฤติกรรมจะมีความเข้มแข็งหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ทำให้เขาเกิดแรงจูงใจนั้น ทำให้เขาเกิดการคาดหวังอย่างไร ถ้าเกิดคาดหวังสูงพฤติกรรมก็จะเข้มแข็งมาก แต่ถ้าเกิดการคาดหวังต่ำพฤติกรรมก็จะอ่อนลง

1.2) คุณลักษณะของสิ่งเร้า (Stimulus Characteristic) เป็นสิ่งที่บุคคลที่ได้พบ ได้รู้สึก และจะทำให้บุคคลเกิดการใส่ใจมากน้อยเพียงใด อาจพิจารณาได้จาก 1) ความเข้ม (Intensity) เป็นระดับความหนักเบา หรือความเข้มจางของสิ่งเร้า อาจเป็นแสง สี เสียง การดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งงานโดยทั่วไปและงานส่วนตัว การใช้แสงที่จ้า สีที่ฉูดฉาดและเสียงที่ดัง จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลมีการใส่ใจในสิ่งนั้นมากขึ้น 2) ขนาด (Size) สิ่งที่มีขนาดใหญ่มักจะสร้างความสนใจหรือใส่ใจได้ดีกว่าสิ่งเร้าขนาดเล็ก ดังจะเห็นได้จากป้ายโฆษณาต่าง ๆ แม้กระทั่งวัตถุ หรือสิ่งก่อสร้างในสังคมจะทำขนาดใหญ่เพื่อดึงดูดความสนใจ 3) ทำตรงกันข้ามหรือทำแปลกออกไป (Contrast) การทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ผิดแปลกไปจากเดิมจะทำให้เกิดการใส่ใจในสิ่งนั้นมากขึ้น เช่น หนังสือที่เราอ่าน ถ้าหน้าใดมีพิมพ์ตัวใหญ่หรือตัวหนา จะทำให้เกิดความใส่ใจตรงนั้นมากเป็นพิเศษ 4) การทำซ้ำ (Repetition) มีความหมายว่าทำในสิ่งนั้นบ่อย ๆ หรือหลาย ๆ ครั้ง การโฆษณาสินค้าทางวิทยุและโทรทัศน์เพื่อให้บุคคลจำสินค้านั้นได้ เป็นต้น 5) การเคลื่อนไหว (Movement) เป็นการทำให้สิ่งเร้าเคลื่อนที่หรือเปลี่ยนแปลงไปมา การโฆษณาที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวจะดึงดูดความสนใจได้ดีกว่าภาพนิ่ง เป็นต้น

2) ประสบการณ์เดิม (Previous Experience) เรื่องราวหรือความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลจะมีอยู่มาก มีน้อย หรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งใด ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ประสบการณ์เดิมเป็นเหมือนเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้การตีความจากการรู้สึกแจ่มชัดขึ้น การรับรู้ของบุคคลก็สอดคล้องกับสิ่งเร้าที่มากขึ้นด้วย การรับรู้ของบุคคลไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความว่างเปล่า แต่จะมีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้เกิดการรับรู้ โดยเฉพาะประสบการณ์เดิมที่เป็นสิ่งที่บุคคลสะสมมาตั้งแต่เกิด สิ่งเหล่านั้นบุคคลจะนำมาคาดคะเน หรือเตรียมการเพื่อการรับรู้อย่างจะทำให้การรับรู้ที่ได้มีความหมายต่อการดำรงชีวิตของบุคคลมากยิ่งขึ้น

3) การเตรียมการคิดและสถานการณ์ห้อมล้อม (Mental Set and Context) ประสบการณ์ต่าง ๆ ทำให้บุคคลเกิดความคาดหวังในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเขา การมีชีวิตอยู่ในสังคมที่อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมมากมาย เขาจะต้องตีความและรับรู้ในสิ่งเร้าที่ห้อมล้อม (Context) พวกเขาอยู่ เขาจึงต้องวิเคราะห์ พิจารณา ไตร่ตรอง อันเป็นการเตรียมการคิด (Mental Set) ที่จะรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ อย่างเหมาะสม (วันชัย มีชาติ, 2544, หน้า 28) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ คือบรรยากาศที่เรารับรู้สถานการณ์ ซึ่งองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมจะมีผลกระทบต่อรับรู้ของคนเรามาก นอกจากนี้ยังรวมถึงสถานการณ์ทำงานและสภาพสังคมด้วย สิ่งที่เรารับรู้ ซึ่งได้แก่ วัตถุที่เรารับรู้ ซึ่งจะมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลในการช่วยให้เรารับรู้ได้ดีและถูกต้อง องค์ประกอบของวัตถุที่มีผลต่อการรับรู้ เช่น เรื่องของความเข้มของสิ่งที่เรารับรู้ ความตรงกันข้ามหรือขัดแย้งสิ่งที่เรารับรู้ ความซ้ำซากจำเจ ความเคลื่อนไหว ความแปลกใหม่และคุ้นเคย สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการรับรู้ทั้งสิ้น ตัวผู้รับรู้ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคลมาก เพราะในกระบวนการรับรู้จะมีการตีความสิ่งที่เราได้รับรู้มา ซึ่งการตีความนี้แต่ละคนก็อาจจะตีความแตกต่างกันออกไปทำให้มีการแสดงพฤติกรรมออกมาไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทัศนคติ แรงจูงใจ ประสบการณ์ ความคาดหวัง ความสนใจ และผลประโยชน์ของผู้รับรู้เองด้วย

2.1.3 อุปสรรคในการรับรู้

เนื่องจากการรับรู้เป็นการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้นจึงมีความพยายามที่จะศึกษาการรับรู้ของคน เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งสิ่งที่ทำให้การรับรู้คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงได้แก่

1) ผลฮาโล (Halo Effect) เป็นลักษณะทางจิตวิทยา ซึ่งผู้รับรู้อาจคิดต่อการรับรู้ อันเกิดจากการให้ความสำคัญกับปัจจัยบางประการ จนมองข้ามความสำคัญของปัจจัยอื่น ๆ เช่น เป็นว่าสุขภาพดี แต่งกายสะอาด เรียบร้อย ก็สรุปว่าสุขภาพดี ทำงานดี เป็นต้น

2) การมองแบบเหมารวม เป็นการมองโดยอาศัยสังคัมหรือกลุ่มที่ผู้ถูกรับรู้สัมพันธ์หรืออยู่ด้วย กล่าวคือเป็นการมองโดยอาศัยลักษณะพื้นฐานของกลุ่มเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ซึ่งการมองแบบเหมารวมนี้จะเป็นข้อจำกัดในการรับรู้ของบุคคลได้

3) ความคาดหวัง จะเป็นตัวจำกัดการรับรู้ของบุคคล ทั้งนี้เพราะบุคคลมักจะมี ความคาดหวังต่อสิ่งต่าง ๆ และพยายามหรือมีกลไกในการเลือกรับรู้เฉพาะสิ่งที่เราต้องการรับรู้เท่านั้น ทำให้การรับรู้เบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้น

4) การกล่าวโทษผู้อื่น (Projection) เป็นการมีอคติในการรับรู้ โดยเฉพาะในเรื่องของ อารมณ์ เป็นปรากฏการณ์ของกรณีโทษผู้อื่น หรือสถานการณ์ในการอธิบายความผิดพลาด หรือ

ล้มเหลวของตนเอง หรือความรู้สึกของตนเองเป็นกลไกป้องกันตนเองประเภทหนึ่ง ซึ่งทำให้เรารู้สึกดีขึ้นและไม่เสียดสมดุทางใจ

ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้มักจะทำให้เกิดความผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนในเรื่องการรับรู้ โดยเฉพาะในด้านการรับรู้เกี่ยวกับตัวบุคคล ซึ่งถ้าหากเกิดความผิดพลาดในเรื่องการรับรู้แล้ว การบริหารงานก็อาจเกิดปัญหาตามมาได้

2.2 ทฤษฎี แนวคิด เกี่ยวกับความปลอดภัย

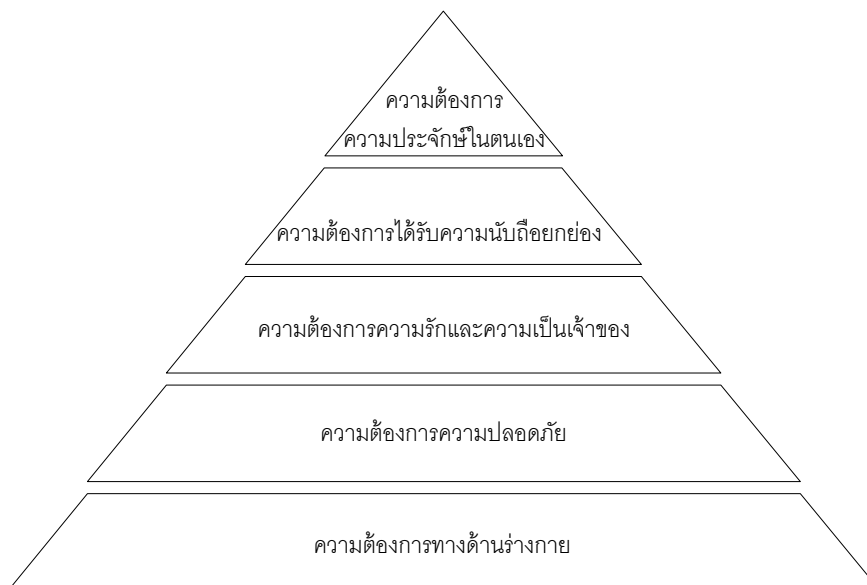
2.2.1 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs)

มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) เป็นนักจิตวิทยาในกลุ่มมนุษยนิยมทฤษฎีของเขาได้ชื่อว่าทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ มาสโลว์ เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นจำนวนมากสามารถอธิบายโดยใช้แนวโน้มของบุคคลในการค้นหาเป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง เป็นความจริงที่จะกล่าวว่าการขบถของแรงจูงใจเป็นหัวใจของทฤษฎีบุคลิกภาพของมาสโลว์ โดยเขาเชื่อว่ามนุษย์เป็น “สัตว์ที่มีความต้องการ” (wanting animal) และเป็นการยากที่มนุษย์จะไปถึงขั้นของความพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ในทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ เมื่อบุคคลปรารถนาที่จะได้รับความพึงพอใจและเมื่อบุคคลได้รับความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งแล้วก็จะยังคงเรียกร้องความพึงพอใจสิ่งอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความต้องการจะได้รับสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ

มาสโลว์ กล่าวว่าความปรารถนาของมนุษย์นั้นคิดตัวมาแต่กำเนิดและความปรารถนาเหล่านี้จะเรียงลำดับขั้นของความปรารถนา โดยลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (The Need – Hierarchy Conception of Human Motivation) มาสโลว์ เรียงลำดับความต้องการของมนุษย์จากขั้นต้นไปสู่ความต้องการขั้นสูงสุดเป็นลำดับดังนี้

- 1) ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
- 2) ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
- 3) ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs)
- 4) ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs)
- 5) ความต้องการความประจักษ์ในตนเอง (Self-actualization needs)

ภาพที่ 2.2 แสดงปิรามิดแสดงลำดับขั้นความต้องการ ตามแนวคิดของมาสโลว์ 5 ลำดับ

ที่มา : วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2544) วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน กรุงเทพฯ, สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย - ญี่ปุ่น)

ลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีการเรียงลำดับขั้นความต้องการที่อยู่ในขั้นต่ำสุด จะต้องได้รับความพึงพอใจเสียก่อนบุคคลจึงจะสามารถผ่านขั้นไปสู่ความต้องการที่อยู่ในขั้นสูงขึ้นตามลำดับดังจะอธิบายโดยละเอียดดังนี้

ลำดับขั้นที่ 1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่มีอำนาจมากที่สุดและสังเกตเห็นได้ชัดที่สุด จากความต้องการทั้งหมดเป็นความต้องการที่ช่วยการดำรงชีวิต ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำดื่ม ออกซิเจน การพักผ่อนนอนหลับ ความต้องการทางเพศ ความต้องการความอบอุ่น ตลอดจนความต้องการที่จะถูกระงับอวัยวะรับสัมผัส แรงขับของร่างกายเหล่านี้จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความอยู่รอดของร่างกายและของอินทรีย์ ความพึงพอใจที่ได้รับ ในขั้นนี้จะกระตุ้นให้เกิดความต้องการในขั้นที่สูงกว่าและถ้าบุคคลใดประสบความล้มเหลวที่จะสนองความต้องการพื้นฐานนี้ก็จะไม่ได้รับการกระตุ้น ให้เกิดความต้องการในระดับที่สูงขึ้นอย่างไรก็ตาม ถ้าความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่ได้รับความพึงพอใจ บุคคลก็จะอยู่ภายใต้ความต้องการนั้นตลอดไป ซึ่งทำให้ความต้องการอื่น ๆ ไม่ปรากฏหรือกลายเป็นความต้องการระดับรองลงไป

ลำดับขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัย(Safety needs) เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้รับความพึงพอใจแล้วบุคคลก็จะพัฒนาการไปสู่ขั้นใหม่ต่อไป ซึ่งขั้นนี้เรียกว่าความต้องการความปลอดภัยหรือความรู้สึกมั่นคง (safety or security) มาสโลว์ กล่าวว่าความต้องการความปลอดภัยนี้จะสังเกตได้ง่ายในทารกและในเด็กเล็ก ๆ เนื่องจากทารกและเด็กเล็ก ๆ ต้องการความช่วยเหลือและต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น ตัวอย่างทารกจะรู้สึกกลัวเมื่อถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังหรือเมื่อเขาได้ยินเสียงดัง ๆ หรือเห็นแสงสว่างมาก ๆ แต่ประสบการณ์และการเรียนรู้จะทำให้ความรู้สึกกลัวหมดไป

ความต้องการความปลอดภัยจะยังมีอิทธิพลต่อบุคคลแม้ว่าจะผ่านพ้นวัยเด็กไปแล้ว แม้ในบุคคลที่ทำงานในฐานะเป็นผู้คุ้มครอง เช่น ผู้รักษาเงิน นักบัญชี หรือทำงานเกี่ยวกับการประกันต่าง ๆ และผู้ที่ทำหน้าที่ให้การรักษาพยาบาลเพื่อความปลอดภัยของผู้อื่น เช่น แพทย์ พยาบาล แม้กระทั่งคนชรา บุคคลทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะเฝ้าหาความปลอดภัยด้วยกันทั้งสิ้น ศาสนาและปรัชญาที่มนุษย์ยึดถือทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคง เพราะทำให้บุคคลได้จัดระบบของตนเองให้มีเหตุผลและวิถีทางที่ทำให้บุคคลรู้สึก “ปลอดภัย” ความต้องการความปลอดภัยในเรื่องอื่น ๆ จะเกี่ยวข้องกับ การเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ สงคราม อาชญากรรม น้ำท่วม แผ่นดินไหว การจลาจล ความสับสนไม่เป็นระเบียบของสังคมและเหตุการณ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกับสภาพเหล่านี้

ลำดับขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs) ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของเป็นความต้องการขั้นที่ 3 ความต้องการนี้จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายและความต้องการความปลอดภัยได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลต้องการได้รับความรักและความเป็นเจ้าของโดยการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวหรือกับผู้อื่น สมาชิกภายในกลุ่มจะเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับบุคคล กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกเจ็บปวดมากเมื่อถูกทอดทิ้งไม่มีใครยอมรับ หรือถูกตัดออกจากสังคม ไม่มีเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจำนวนเพื่อน ๆ ญาติพี่น้อง สามีหรือภรรยาหรือลูก ๆ ไปได้ลดน้อยลงไป นักเรียนที่เข้าโรงเรียนที่ห่างไกลบ้านจะเกิดความต้องการเป็นเจ้าของอย่างยิ่ง และจะแสวงหาอย่างมากที่จะได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

มาสโลว์ ยังย้ำว่าความต้องการความรักของคนจะเป็นความรักที่เป็นไปในลักษณะทั้งการรู้จักให้ความรักต่อผู้อื่นและรู้จักที่จะรับความรักจากผู้อื่น การได้รับความรักและได้รับการยอมรับจากผู้อื่นเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า บุคคลที่ขาดความรักก็จะรู้สึกว่าชีวิตไร้ค่ามีความรู้สึกอ้างว้างและเคียดแค้น กล่าวโดยสรุป มาสโลว์ มีความเห็นว่าบุคคลต้องการความรักและความรู้สึกเป็นเจ้าของและการขาดสิ่งนี้มักจะเป็นสาเหตุให้เกิดความซับซ้อนกับใจและทำให้

เกิดปัญหาการปรับตัวไม่ได้และความยินดีในพฤติกรรมหรือความเจ็บป่วยทางด้านจิตใจในลักษณะต่าง ๆ

ลำดับขั้นที่ 4 ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs) เมื่อความต้องการได้รับความรักและการให้ความรักแก่ผู้อื่นเป็นไปอย่างมีเหตุผลและทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจแล้ว พลังผลักดันในขั้นที่ 3 ก็จะลดลงและมีความต้องการในขั้นต่อไปมาแทนที่ กล่าวคือมนุษย์ต้องการที่จะได้รับความนับถือยกย่องออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรกเป็นความต้องการนับถือตนเอง (self-respect) เป็นความต้องการมีอำนาจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความแข็งแรง มีความสามารถในตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นและมีความเป็นอิสระ ทุกคนต้องการที่จะรู้สึกว่ามีคุณค่าและมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในงานภารกิจต่าง ๆ และมีชีวิตที่เด่นดัง ส่วนลักษณะที่ 2 เป็นความต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น (esteem from others) เป็นความต้องการมีเกียรติยศ การได้รับยกย่อง ได้รับการยอมรับ ได้รับความสนใจ มีสถานภาพ มีชื่อเสียงเป็นที่กล่าวขานและเป็นที่ชื่นชมยินดี มีความต้องการที่จะได้รับความยกย่องชมเชยในสิ่งที่เขากระทำซึ่งทำให้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าว่าความสามารถของเขาได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง ก็เป็นเช่นเดียวกับธรรมชาติของลำดับขั้นในเรื่องความต้องการด้านแรงจูงใจตามทฤษฎีของมาสโลว์ ในเรื่องอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นภายในจิตนั้นคือ บุคคลจะแสวงหาความต้องการได้รับการยกย่องก็เมื่อภายหลังจาก ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของได้รับการตอบสนองความพึงพอใจของเขาแล้ว และ มาสโลว์กล่าวว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่บุคคลจะย้อนกลับจากระดับขั้นความต้องการในขั้นที่ 4 กลับไปสู่ระดับขั้นที่ 3 อีกถ้าความต้องการระดับขั้นที่ 3 ซึ่งบุคคลได้รับไว้แล้วนั้นถูกกระทบกระเทือนหรือสูญสลายไปทันทีทันใด

ลำดับขั้นที่ 5 ความต้องการความประจักษ์ในตนเอง (Self-Actualization needs) ถึงลำดับขั้นสุดท้าย ถ้าความต้องการลำดับขั้นก่อน ๆ ได้ทำให้เกิดความพึงพอใจอย่างมีประสิทธิภาพ ความต้องการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริงก็จะเกิดขึ้น มาสโลว์ อธิบายความต้องการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ว่าเป็นความปรารถนาในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งบุคคลสามารถจะได้รับอย่างเหมาะสมบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในขั้นสูงสุดนี้จะใช้พลังอย่างเต็มที่ในสิ่งที่ท้าทายความสามารถและศักยภาพของเขาและมีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง พลังแรงขับของเขาจะกระทำพฤติกรรมตรงกับความสามารถของตน กล่าวโดยสรุปการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริงเป็นความต้องการอย่างหนึ่งของบุคคลที่จะบรรลุถึงจุดสูงสุดของศักยภาพ

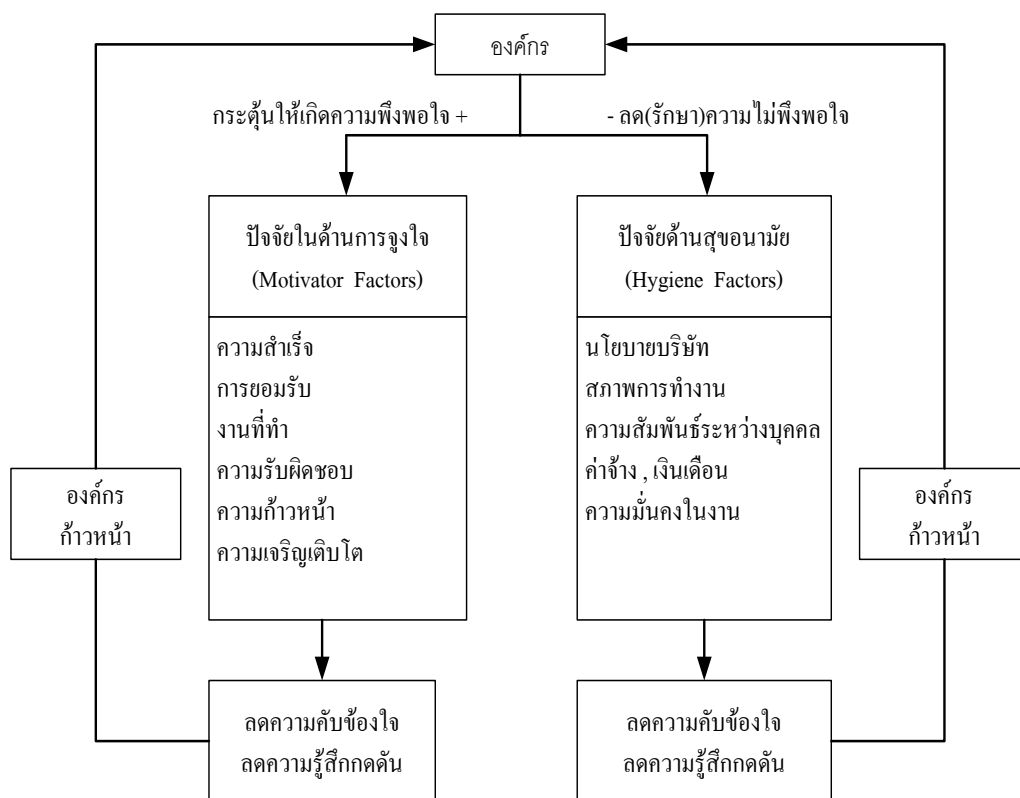
2.2.2 ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮร์ซเบอร์ก (Herzberg's Two Factor Theory)

เฮร์ซเบอร์ก (Frederick Herzberg) เป็นนักจิตวิทยาอีกผู้หนึ่งที่มุ่งมั่นศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการทำงาน ผลงานของเขาในเรื่องนี้มีปรากฏแพร่หลายมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1966 และ ค.ศ. 1968 ปัญหาที่เขาเฝ้าถามตนเองอยู่เสมอคือ ทำอย่างไรจะจูงใจคนในการทำงานได้เป็นอย่างดี เขาเห็นว่าค่าแรงต่ำทำให้คนงานไม่พอใจ แต่การให้ค่าแรงสูงก็มีได้ทำให้คนงานอยากทำงานหนักขึ้น เงินมิใช่สิ่งจูงใจสูงสุดจะทำให้คนงานทำงานได้มากกว่าเดิม แม้เงินจะมีความสำคัญก็ตาม ขณะเดียวกันความมั่นคงและบรรยากาศที่ดีในองค์กรก็มีสิ่งจูงใจสูงสุดอีกเช่นเดียวกัน

ทฤษฎีของเฮร์ซเบอร์ก เน้นอธิบายและให้ความสำคัญกับปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ “การจูงใจ” (motivators) และ “สุขอนามัย” (hygiene) สองปัจจัยดังกล่าวนี้มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของงานเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้บริหารองค์กรควรพิจารณาเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารคนและบริหารงาน

เฮร์ซเบอร์กได้ทำการศึกษาโดยสัมภาษณ์ความพอใจและไม่พอใจทำงานของนักบัญชีและวิศวกรจำนวน 200 คน จากโรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจ 11 แห่ง ของเมืองพิตสเบิร์ก ผลการศึกษาของเขาสรุปได้ว่า ความพอใจในการทำงานกับแรงจูงใจในการทำงานของบุคคลมีความแตกต่างกัน คือ การที่บุคคลพอใจในการทำงานมิได้หมายความว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจในการทำงานเสมอไป ความพอใจในการทำงานส่งผลให้บุคคลไม่ค่อยคิดจะลาออกจากงานหรือไม่ค่อยมีความคิดจะนัดหยุดงาน แต่อาจไม่มีส่วนต่อการมุ่งมั่นทำให้งานเจริญก้าวหน้า แต่ถ้าคนงานผู้ใดมีแรงจูงใจในการทำงาน คนงานนั้นจะตั้งใจทำงานให้เกิดผลดี ทฤษฎีและการศึกษาของเฮร์ซเบอร์ก ซึ่งให้ความสำคัญแก่ปัจจัยด้านการจูงใจและสุขอนามัยที่มีต่อเจตคติในงานของผู้ปฏิบัติงาน ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการจูงใจและสุขอนามัยต่อเจตคติในงานของผู้ปฏิบัติงาน

ที่มา : วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เถлимจิระรัตน์ (2544) วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน กรุงเทพฯ, สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

ผลการศึกษาของเฮร์ซเบอร์ก ที่แสดงให้เห็นผลของปัจจัยด้านการจูงใจและสุขอนามัยต่อเจตคติในงานของผู้ปฏิบัติงาน

จากภาพ ซึ่งแสดงปัจจัย 2 ประการ การจูงใจและสุขอนามัยที่มีอิทธิพลต่อการทำงานของ ผู้ปฏิบัติงาน เฮร์ซเบอร์ก ได้วิเคราะห์จากการศึกษาของเขา ดังนี้

1. ปัจจัยในการจูงใจ (Motivator Factors)

ปัจจัยด้านนี้มีผลต่อการกระตุ้น ทำให้บุคคลเกิดความพอใจ แต่แม้ว่าการไม่มีปัจจัยนี้ ก็ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ไม่พอใจเสมอไป ตัวกระตุ้นประกอบด้วยปัจจัย 6 ประการ

1. ความสัมฤทธิ์ผล คือ พนักงานควรต้องมีความรู้สึกว่าเขาทำงานได้สำเร็จ ซึ่งอาจจะทั้งหมดหรือบางส่วน

2. การยอมรับนับถือจากผู้อื่น คือ พนักงานควรต้องมีความรู้สึกถึงความสำเร็จของเขานั้นมีคนอื่นรับรู้ มีคนยอมรับ
3. ลักษณะงานที่น่าสนใจ คือ พนักงานควรต้องมีความรู้สึกว่าจะงานที่เขาทำมีความน่าสนใจ น่าทำ
4. ความรับผิดชอบ คือ พนักงานควรต้องมีความรู้สึกว่าเขาจะมีสิ่งที่จะต้องรับผิดชอบต่อตนเองและต่องานของเขา
5. โอกาสที่จะเจริญก้าวหน้า คือ พนักงานควรต้องรู้สึกว่าเขามีศักยภาพที่จะเจริญก้าวหน้าในงานของเขา
6. การเจริญเติบโต คือ พนักงานจะต้องตระหนักว่าเขามีโอกาสเรียนรู้เพิ่มขึ้นจากงานที่ทำ มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญจากการปฏิบัติงาน

2. ปัจจัยด้านสุขอนามัย (Hygiene Factors)

ปัจจัยด้านนี้ช่วยให้พนักงานยังคงทำงานอยู่และรักษาเขาไว้ไม่ให้ออกไปทำงานที่อื่น เมื่อไม่ได้จัดให้ พนักงานจะไม่พอใจและไม่มีความสุขในการทำงานของเขาการบำรุงรักษาประกอบด้วยปัจจัย 10 ประการ ดังนี้

1. นโยบายและการบริหาร คือ พนักงานรู้สึกว่าย้ายจัดการมีการสื่อสารที่ดียิ่งกัพนักงาน พนักงานก็มีความรู้สึกที่ดีต่อองค์กรและนโยบายการบริหารงานบุคคล
2. การนิเทศงาน คือ พนักงานรู้สึกที่ผู้บริหารงานตั้งใจสอนและแจกจ่ายหน้าที่ความรับผิดชอบ
3. ความสัมพันธ์กับหัวหน้างาน คือ พนักงานมีความรู้สึกที่ดีต่อหัวหน้างานของเขา
4. ภาวะการณ์ทำงาน คือ พนักงานรู้สึกดีต่องานที่ทำและสภาพแวดล้อมของการทำงานที่ดี
5. ค่าตอบแทนการทำงาน คือ พนักงานรู้สึกว่าจะเงินค่าตอบแทนการทำงาน มีความเหมาะสม
6. ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน คือ พนักงานมีความรู้สึกที่ดีต่อกลุ่มเพื่อนร่วมงาน
7. ชีวิตส่วนตัว คือ พนักงานรู้สึกว่างานของเขาทั้งด้านชั่วโมงการทำงาน การย้ายงาน ฯลฯ ไม่กระทบต่อชีวิตส่วนตัว
8. ความสัมพันธ์กับลูกน้อง คือ หัวหน้างานมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้ใต้บังคับบัญชา

9. สถานภาพ คือ พนักงานรู้สึกว่างานของเขามีตำแหน่งหน้าที่ดี

10. ความมั่นคง คือพนักงานมีความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัยในงานที่ปฏิบัติและงานมีความมั่นคง

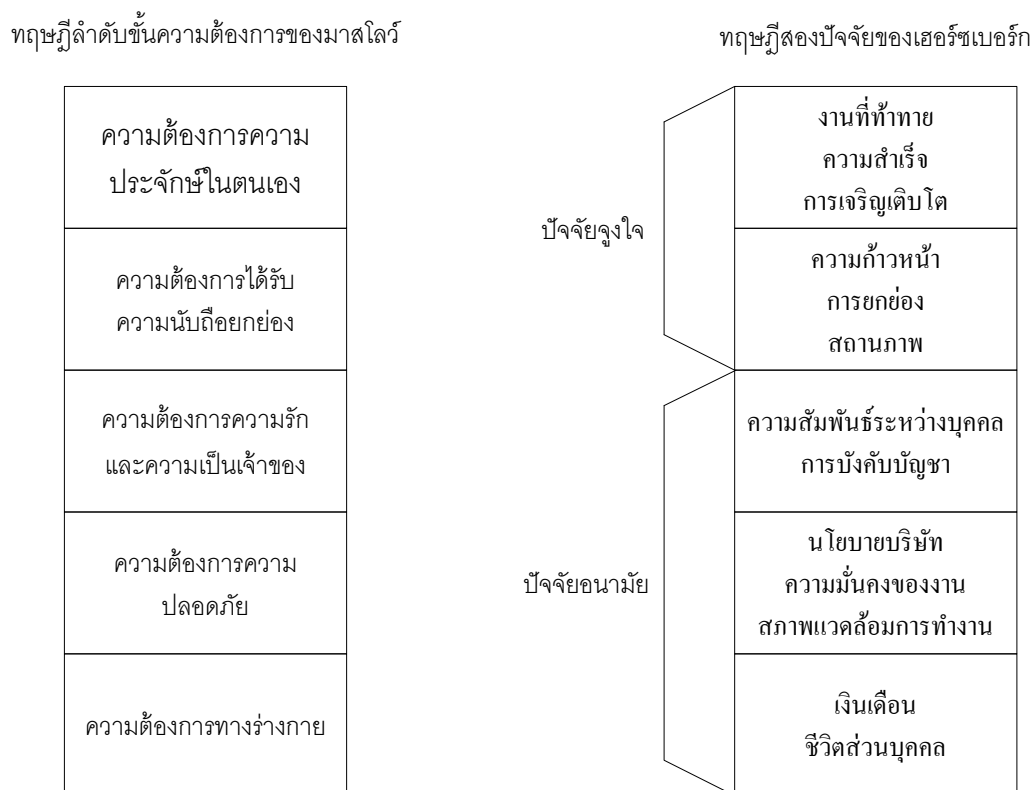
จากการค้นพบของ เฮอรัชเบอร์ค ซึ่งให้เห็นว่าความไม่พอใจไม่ได้เป็นสิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับความพอใจ หรือแรงจูงใจ บุคคลที่ไม่มี ความไม่พอใจไม่ได้หมายความว่าเขามีความพอใจ หรือนโยบายของบริษัทที่มีเหตุผลไม่ได้ทำให้เกิดแรงจูงใจที่สูงเลย แต่ปัจจัยอนามัยเหล่านี้มาก่อนแรงจูงใจ พนักงานที่ไม่มี ความไม่พอใจ เนื่องจากว่าพวกเขาได้รับผลตอบแทนอย่างเพียงพอสามารถจูงใจได้ง่ายกว่าพนักงานที่มีความไม่พอใจ ความสำเร็จ ความก้าวหน้าและการยกย่องสามารถจูงใจพวกเขาได้

โดยสรุป การศึกษาของเฮอรัชเบอร์คที่เรียกว่า Hygiene Factors หรือปัจจัยสุขอนามัยนั้นจะช่วยป้องกันให้คนงานไม่เกิดความไม่พอใจในการทำงาน ส่วน Motivator Factors หรือปัจจัยในการจูงใจนั้นจะทำให้คนงานมีความสุข หรือมีความพอใจในการปฏิบัติงานที่ปฏิบัติอยู่

ทฤษฎีของเฮอรัชเบอร์คได้ชี้ให้เห็นว่าผู้บริหารจะต้องมีทักษะที่เกี่ยวกับงานของผู้ใต้บังคับบัญชา 2 ประการ คือ สิ่งที่ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีความสุขและสิ่งที่ทำให้เขาไม่มีความสุขในการทำงาน

จากทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์และทฤษฎีสองปัจจัยของเฮอรัชเบอร์คพบว่า ความต้องการระดับต่ำของทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ อาจจะเปรียบเทียบกับปัจจัยสุขอนามัยของเฮอรัชเบอร์ค ซึ่งได้แก่ เงินเดือน สภาพแวดล้อมในการทำงาน ความมั่นคงของงาน นโยบายและการบริหารงานของบริษัทและการบังคับบัญชา เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการยกย่องนับถือ ความก้าวหน้า ความรับผิดชอบ ความสำเร็จของงานแล้ว จะมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความต้องการระดับสูงคือ ความต้องการที่จะมีเกียรติยศชื่อเสียงและความต้องการความสมหวังทุกอย่างในชีวิตตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์

ภาพที่ 2.4 การเปรียบเทียบระหว่างทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์กับทฤษฎีสองปัจจัยของเฮอริชเบอร์ก

ที่มา : Scherhorn, J.R., Hunt, J. G. and Osborn , R. N. (1982) Organizational Behavior. 6th ed.

2.3 การบริหารงานความปลอดภัย

2.3.1 ความหมายของการบริหารความปลอดภัย

ณัฐวัตร มนต์เทเวศ (2541, หน้า 55) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่าระบบบริหารความปลอดภัย คือ แนวนโยบายความปลอดภัยที่มีรายงานความปลอดภัย มีคณะกรรมการความปลอดภัย มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน มีกฎระเบียบ มีการตรวจตราความปลอดภัยหากมีระบบบริหารความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพมากอุบัติเหตุจะลดลงมาก หากมีประสิทธิภาพน้อยอุบัติเหตุจะลดลงน้อย หากไม่มีประสิทธิภาพอุบัติเหตุจะไม่ลดลง

การบริหารความปลอดภัย หมายถึง การควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน กำหนดให้มีหน่วยงานปฏิบัติและมีวิธีดำเนินงานเพื่อลดหรือขจัดสภาพที่เสี่ยงต่อความปลอดภัย

และโรคจากการทำงาน โดยระดมความรู้จากภายในและภายนอกและมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ทุกหน่วยงาน ทุกระดับชั้น ได้ยึดถือปฏิบัติ

งานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ที่องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) และองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization) (อ้างใน เฉลิมชัย ชัยกิติภรณ์ และวิทยา อยู่สุข, 2522, หน้า 3) ให้คำจำกัดความและความหมายว่า งานอาชีวอนามัย ประกอบด้วย 5 อย่าง คือ

1) เป็นงานที่เกี่ยวกับการส่งเสริม (Promotion) และธำรงรักษา (Maintenance) เพื่อให้มีสุขภาพร่างกาย (Physical) จิตใจ (Mental) ที่สมบูรณ์ที่สุด ตลอดจนมีความเป็นอยู่ในสังคมที่ดี

2) การป้องกัน (Prevention) ไม่ให้มีสุขภาพอนามัยที่เสื่อมโทรมหรือผิดปกติจากสาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพการทำงาน (Working Condition)

3) ปกป้องคุ้มครอง (Protection) ไม่ให้ทำงานเสี่ยงต่ออันตราย

4) จัด (Placing) ให้ทำงานในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับความสามารถของร่างกายและจิตใจ (Physiological and Psychological ability)

5) ปรับงานให้กับคน และปรับคนให้เข้ากับงาน (The adaptation of work to men and of his man to job)

ความหมายที่ใช้ในอเมริกา หมายถึง งานสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและบริการ (Industrial Hygiene and Service) ซึ่งงานสุขศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพอุตสาหกรรมซึ่งประกอบด้วย

1) การตระหนัก (Recognition) ว่าในการทำงานอุตสาหกรรมนั้น มีสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของคน ซึ่งอันตรายเกิดจาก ความเครียด สิ่งแวดล้อมทางเคมี ฟิสิกส์ (ความร้อน แสง เสียง รังสี) ทางชีวสารและทางด้านวิธีการทำงาน (Ergonomic)

2) การประเมิน (Evaluation) ถึงอันตรายอันอาจจะเกิดจากสิ่งแวดล้อมนั้น ว่ามีขนาดอันตรายเพียงใด เกินกว่ามาตรฐานหรือไม่

3) การควบคุม (Control) อันตรายจากสิ่งแวดล้อมในการทำงานนั้น ๆ

จากข้างต้นอาจจะกล่าวได้ว่า การจัดการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ในการป้องกัน การส่งเสริมและดำรงรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย ทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ประกอบอาชีพ เพื่อให้ผู้ประกอบอาชีพมีสุขภาพอนามัยที่ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บอันเนื่องมาจากการทำงานและอุบัติเหตุจากการทำงาน โดยยึดหลักว่างานด้านความปลอดภัยเป็นงานของพนักงานทุกระดับและทุกคน ที่จะต้องรับผิดชอบ

ร่วมกันและเป็นงานที่ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจของส่วนตัว ส่วนรวมและของประเทศชาติดีขึ้น

2.3.2 องค์ประกอบของการบริหารความปลอดภัย

ในการบริหารความปลอดภ้ยนั้น โดยทั่วไปจะยึดหลักการหรือกระบวนการบริหารงานทั่วไปนั่นเองซึ่งประกอบด้วย การวางแผนงาน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การจัดหาและพัฒนาบุคลากร (Staffing) การอำนวยการ (Leading) และการควบคุมประเมินผล (Controlling) (ณัฐวัตร มนต์เทวีญ, 2541) โดยอาจสรุปพอสังเขปได้ดังนี้

1) การวางแผนงานเป็นการคิดหรือเตรียมการล่วงหน้าว่าจะทำอะไรบ้างในอนาคต ทั้งนี้ต้องคำนึงถึง นโยบายของหน่วยงานเป็นหลัก เพื่อว่าแผนงานที่จะเตรียมไว้นั้น จะได้มีความสอดคล้องต้องกันในการดำเนินงานและทำให้การดำเนินงานนั้นเป็นไปโดยความถูกต้องสมบูรณ์ หรืออาจกล่าวได้ว่าการวางแผนนั้นเป็นการตัดสินใจว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร ทำเมื่อไหร่ และใครเป็นผู้ทำนั่นเอง

2) การจัดองค์การ เป็นการจัดแบ่งส่วนงาน บางครั้งอาจพิจารณารวมไปกับการปฏิบัติงานหรือวิธีการจัดการด้วย การจัดแบ่งส่วนงานนี้จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน เช่น การจัดแบ่งงานเป็นฝ่าย ส่วน กอง หรือแผนก โดยอาศัยปริมาณงาน คุณภาพงาน หรือจัดตามลักษณะของงานเฉพาะอย่างก็ได้ นอกจากนี้อาจพิจารณาในแง่ของการควบคุมหรืออาจพิจารณาในแง่ของหน่วยงานและความรับผิดชอบ เช่น หน่วยงานหลักหรือสายงานบังคับบัญชา (Line) และหน่วยงานที่ปรึกษา หรือสายงานช่วย (Staff) ทั้งนี้ต้องให้มีการร่วมมือทั้งในด้าน แนวนอนและแนวตั้งของหน่วยงานอย่างเหมาะสม

3) การจัดหาและพัฒนาบุคลากร เป็นการจัดหาบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับการจัดแบ่งหน่วยงานที่วางไว้ โดยอาจรวมถึงการคัดเลือก การประเมินความสามารถ และการพัฒนาบุคลากร ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถได้ปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม รวมทั้งการเสริมสร้างและธำรงไว้ซึ่งสัมพันธภาพในการทำงานของพนักงานอีกด้วย

4) การอำนวยการ จะรวมถึงการควบคุมงานและนิเทศงาน ตลอดจนถึงศิลปะในการบริหารงาน เช่น ภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษยสัมพันธ์ (Human relationship) การจูงใจ (Motivation) และการติดต่อสื่อสาร (Communication) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การอำนวยการนี้ยังรวมถึงการวินิจฉัยสั่งการที่เป็นหลักอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการบริหารงานและขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้บังคับบัญชา เป็นอย่างมาก

5) การควบคุม เป็นการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ผู้บริหารหรือผู้จัดการจะต้องคอยสอดส่อง ดูแลอยู่เสมอว่าผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร ก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายที่

กำหนดไว้มากนักน้อยเพียงไรและจะต้องทราบการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน เพื่อที่จะสามารถแก้ไขสถานการณ์หรือปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และจะเป็นผลทำให้การปฏิบัติงานต้องเบนไปจากแนวเดิมที่กำหนดไว้

2.3.3 หลักการพื้นฐานของการบริหารความปลอดภัย

การบริหารความปลอดภัยในอดีต เน้นหนักในการจัดองค์การและการวางแผนงาน ดังนั้น ผู้บริหารจะต้องกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและต้องยึดหลักการพื้นฐานดังต่อไปนี้คือ

หลักการที่ 1 การกระทำที่ไม่ปลอดภัย สภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยและการเกิดอุบัติเหตุ ถือเป็นอาการที่แสดงออกถึงความบกพร่องของระบบการบริหาร

หลักการที่ 2 ในบางสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมบางอย่างเราสามารถที่จะคาดการณ์ได้ว่า อาจจะมีการบาดเจ็บรุนแรงได้ สถานการณ์ที่วันนี้ จะตรวจพบแล้วแก้ไขควบคุมได้

หลักการที่ 3 งานด้านการสร้างความปลอดภัยในโรงงาน ควรได้รับการบริหารหรือจัดการ เช่นเดียวกับภารกิจด้านอื่น ๆ ขององค์การ ผู้บริหารจะต้องดำเนินงานนี้ด้วยการกำหนดเป้าหมายที่สามารถบรรลุได้ การวางแผนการจัดองค์การที่มีประสิทธิภาพและการควบคุมติดตามผล เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

หลักการที่ 4 หัวใจสำคัญสำหรับการทำงานด้านความปลอดภัยให้ได้ผลและมีประสิทธิภาพ คือ การกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบให้แก่สายงาน หรือผู้ปฏิบัติงานด้านนี้ อย่างชัดเจน

หลักการที่ 5 ภารกิจของการสร้างความปลอดภัยในโรงงานคือการค้นหาและระบุซึ่งชี้ชัดถึงความบกพร่องหรือผิดพลาดในการทำงานซึ่งจะก่อให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ ภารกิจนี้กระทำได้ 2 แนวทาง คือ 1) การหาเหตุผลว่าทำไมถึงเกิดอุบัติเหตุได้โดยการวิเคราะห์หาสาเหตุในการเกิดอุบัติเหตุ 2) การป้องกันอุบัติเหตุโดยการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ ได้ถูกนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังหรือไม่

2.3.4 บทบาทของผู้บริหารระดับสูงเกี่ยวกับความปลอดภัย

การดำเนินงานความปลอดภัยในสถานประกอบการจะสำเร็จและมักเกิดผลอย่างจริงจังนั้น ในเบื้องต้นจะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากผู้บริหารระดับสูงของบริษัท ผู้บริหารจะต้องมีความรู้สึกรับผิดชอบในงานความปลอดภัยของหน่วยงานพนักงาน และจะต้องเป็นผู้กำหนดและประกาศนโยบายความปลอดภัยอย่างเด่นชัด นอกจากนี้ผู้บริหารจะต้องคอยสอดส่องให้มีการปฏิบัติ หรือดำเนินการดังกล่าวอย่างต่อเนื่องด้วย

1) ความรับผิดชอบของผู้บริหาร

นับเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากที่จะทำให้กิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการป้องกันการประสบอันตรายดำเนินไปอย่างราบรื่น ทั้งนี้เพราะว่าผู้บริหารระดับสูงมีทัศนคติที่ดีและมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อความปลอดภัยแล้ว ย่อมทำให้ผู้บริหารระดับล่างมีทัศนคติและความรับผิดชอบที่คล้อยตามส่งผลให้พนักงานทั้งไปปฏิบัติตามเป็นลูก โข่อีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามหากผู้บริหารระดับสูงไม่ได้ให้ความสนใจและไม่มีความรับผิดชอบอย่างแท้จริงในงานความปลอดภัยดังกล่าว ผู้ปฏิบัติงานระดับล่างก็พลอยละเลยไปด้วย ซึ่งโดยปกติความรับผิดชอบนี้ไม่สามารถที่จะมอบหมาย หรือออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามได้โดยตรง แต่จะต้องพยายามสร้างและโน้มน้าวให้เกิดเห็นดีเห็นชอบ รู้สึกถึงประโยชน์อันมหาศาล ดังนั้นฝ่ายบริหารจะต้องเตรียมแผนต่าง ๆ ไว้ให้พร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายจะต้องชัดเจนและให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ทุกคนในหน่วยงาน

2) การกำหนดนโยบายความปลอดภัย

เป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่ต้องกำหนดนโยบายขึ้นเพื่อความสำเร็จของงานดำเนินงานด้านความปลอดภัย โดยนโยบายดังกล่าวจะต้องกะทัดรัด มีความชัดเจนและชี้เจตนารมณ์ของฝ่ายบริหารอย่างเด่นชัด ทั้งนี้การมีนโยบายที่ดีย่อมทำให้ง่ายต่อการบังคับให้มีการปฏิบัติงานและการดูแลสภาพการทำงานให้ปลอดภัยง่ายสำหรับผู้บังคับบัญชาทุกระดับ ในการดำเนินงานให้ปฏิบัติตามนโยบายที่กำหนด พนักงานทั้งหลายใจและปฏิบัติตามกฎระเบียบ เพื่อความปลอดภัยต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีการบำรุงรักษาวัสดุ ครุภัณฑ์ ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ตลอดจนเป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกและจัดซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์ให้เป็นอย่างดียิ่งอีกด้วย

3) การดำเนินงานนโยบายความปลอดภัย

เมื่อมีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยแล้ว ควรมีการประชาสัมพันธ์ หรือประกาศให้พนักงานทุกคนได้รับทราบ ซึ่งอาจดำเนินการเป็นหลายวิธี เช่น การเรียกประชุม การส่งจดหมายหรือหนังสือเรียกจัดทำเอกสารแผ่นพับแจก การติดประกาศที่ป้ายประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการย้ำเตือนถึงภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่พนักงานทุกคนควรมีต่อกิจการต่าง ๆ ของบริษัท อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพของนโยบายความปลอดภัยและโครงการความปลอดภัยนั้นจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับการสนับสนุนของฝ่ายบริหาร

ดังนั้น ผู้บริหารต้องแสดงให้เห็นถึงความสนใจจริงและลงมือปฏิบัติเพื่อสนองต่ออนนโยบายนั้นอย่างจริงจัง ผู้บริหารต้องพยายามกระตุ้นให้มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและต้องเป็นผู้นำในการสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นอยู่เสมอ โดยชี้ให้เห็นอยู่เสมอว่าการผลิตและความปลอดภัยจะต้องเป็นของคู่กัน เพื่อให้การผลิตมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น การทำงานเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น กฎหรือระเบียบความปลอดภัยของโรงงาน ที่กำหนดให้พนักงานปฏิบัติตาม เมื่อผู้บริหารเข้า

ตรวจเยี่ยมในแผนกต่าง ๆ ผู้บริหารก็ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ให้ความสนใจในการดำเนินการเกี่ยวกับรายงานอุบัติเหตุต่าง ๆ ประกาศเกียรติคุณให้แก่ผู้มีผลงานด้านความปลอดภัย เข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอและการเข้าร่วมปรึกษารื้อกับหัวหน้างานส่วนต่าง ๆ เพื่อทบทวนผลงานด้านความปลอดภัย

2.3.5 การมอบหมายความรับผิดชอบด้านความปลอดภัย

ผู้บริหารระดับสูงเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูงสุด โดยปกติแล้วจะมอบหมายอำนาจและความรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานไปยังผู้บริหารทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารระดับล่างหรือระดับปฏิบัติการ คือ หัวหน้าควบคุมงานหรือหัวหน้าแผนก ซึ่งนับว่าเป็นบุคคลสำคัญของโครงการความปลอดภัย เพราะหัวหน้าควบคุมงานเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับพนักงานมากที่สุด สำหรับการมอบหมายงานอาจแบ่งตามลักษณะงานได้ ดังนี้

1) สายงานบังคับบัญชา (Line) ผู้บังคับบัญชาระดับปฏิบัติการ

ผู้บังคับบัญชาระดับปฏิบัติการ หรือหัวหน้าผู้ควบคุมงาน นับว่าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากในการสนองนโยบายความปลอดภัยในการป้องกันอุบัติเหตุของพนักงานต่าง ๆ ทั้งนี้ เพราะเป็นผู้ควบคุมการปฏิบัติงานต่าง ๆ โดยตรง ฉะนั้นหากผู้บัญชาการระดับปฏิบัติการนี้ เข้าใจนโยบายอย่างถ่องแท้แล้ว ย่อมให้การสนับสนุนงานความปลอดภัยอย่างเต็มที่ จะทำให้งานความปลอดภัยได้รับความสำคัญเท่ากับเรื่องผลผลิต ต้นทุนและคุณภาพผลิตภัณฑ์ ดังนั้นผู้บริหารระดับสูงควรจะต้องให้ความสนใจตอบสนองและพิจารณาข้อเสนอแนะของหัวหน้าผู้ควบคุมงานต่าง ในการลดปัญหาและอันตรายขณะปฏิบัติงาน

สำหรับความรับผิดชอบที่ผู้บังคับบัญชาระดับปฏิบัติการควรมีนั้น มีดังนี้คือ ดูแลให้ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ปฏิบัติงานอยู่เป็นประจำด้วยความปลอดภัย ศึกษากฎระเบียบ ข้อบังคับในการทำงานอย่างปลอดภัยที่โรงงานกำหนดไว้เพื่อนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง อบรมพนักงานในการรักษา ปรับปรุงหรือรายงานและติดตามผล เพื่อให้สถานที่ทำงานอยู่ในสภาพที่ปลอดภัย สะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย การรับผิดชอบในการรักษา ปรับปรุงหรือรายงาน และติดตามผลการสอบสวนและรายงานอุบัติเหตุ หรือการประสบอันตรายจากการทำงานของพนักงานทุกครั้งที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นอีก ให้ความร่วมมือกับคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงานและเสนอแนะปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง รับผิดชอบให้ผู้บาดเจ็บได้รับการปฐมพยาบาลหรือช่วยเหลืออย่างถูกต้องในทันทีที่ประสบอันตราย จัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลและดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาให้ใช้อุปกรณ์ตลอดเวลา

ดังนั้นเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาระดับปฏิบัติการ ปฏิบัติงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบด้านความปลอดภัยดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องจัดให้มีการฝึกอบรมแก่ผู้บังคับบัญชากลุ่มนี้ให้มีความรู้ ความเข้าใจและมีจิตสำนึกความปลอดภัยอย่างเหมาะสม

2) สายงานช่วย (Staff) ผู้บริหารและประสานงานความปลอดภัย

เพื่อให้นโยบายความปลอดภัยสัมฤทธิ์ผลและให้มีการดำเนินงานด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ผู้บังคับบัญชาระดับสูงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดตั้งหน่วยงานช่วยกันรับผิดชอบ ซึ่งคงเป็นฝ่ายหรือส่วนความปลอดภัย โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน หรือผู้ประสานงานความปลอดภัยเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งหน่วยงานนี้จะเป็นผู้ที่คอยให้คำแนะนำต่อผู้บริหาร ช่วยบริหารนโยบายความปลอดภัยเพื่อให้การดำเนินงานด้านความปลอดภัยบรรลุวัตถุประสงค์ รวมทั้งการปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรฐาน หรือกฎหมายความปลอดภัยฯ ผู้ทำหน้าที่ควรได้รับการฝึกอบรม หรือมีประสบการณ์ด้านความปลอดภัยในการทำงานอย่างกว้างขวาง ผู้บริหารจะต้องมอบความรับผิดชอบและให้มีอิสระในการทำงานอย่างเหมาะสมด้วย

สำหรับความรับผิดชอบที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ประกอบด้วย การกำหนดแนวทางและปรับปรุงการดำเนินการป้องกันอุบัติเหตุ ตามความจำเป็นและสถานการณ์ให้เหมาะสมอยู่เสมอ ดำเนินการจัดส่งข้อมูลรายงาน สถิติ และสถานการณ์อุบัติเหตุของหน่วยงานให้ ผู้บริหารทุกระดับทราบเป็นประจำทุกเดือน ทุกสัปดาห์ หรือทุกวัน ให้คำปรึกษา คำแนะนำต่าง ๆ ด้านความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุแก่ฝ่ายบริหาร ผู้จัดการหัวหน้าแผนก งานด้านจัดซื้อ งานวิศวกรรมและงานด้านบุคลากร จัดระบบรวบรวมรายงานอุบัติเหตุ จัดทำรายงานที่จำเป็น สอบสวนอุบัติเหตุที่ร้ายแรงหรือเสียชีวิตและมีส่วนร่วมในการสอบสวนอุบัติเหตุ จัดหรือให้ความร่วมมือในการฝึกอบรม การป้องกันอุบัติเหตุให้กับพนักงานทุกคน ประสานงานป้องกันอุบัติเหตุกับหน่วยงานทางแพทย์รวมถึงการคัดเลือกและจัดพนักงานให้เหมาะสมกับหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ ดำเนินการให้มีการตรวจสถานที่ทำงาน เพื่อค้นหาสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย หรือวิธีการทำงานที่ไม่ปลอดภัย และดำเนินการแก้ไข เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซ้ำซาก ติดต่อกับแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ข่าวสาร กับหน่วยงานอื่น ๆ อยู่เสมอ เพื่อปรับปรุงงานความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพ จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบต่าง ๆ พระราชบัญญัติ หรือประกาศของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยโดยเคร่งครัดตลอดเวลา ดูแลสั่งการให้ส่วนงานที่รับผิดชอบดำเนินการป้องกันอุบัติเหตุอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดผลอย่างจริงจัง ควบคุมหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัย และการดับเพลิงตลอดจนการฝึกซ้อมดับเพลิงให้พร้อมอยู่เสมอ วางมาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยสำหรับผู้ปฏิบัติงาน พิจารณาและให้ความเห็นชอบหรืออนุมัติ สำหรับ

การออกแบบเครื่องมือ เครื่องใช้ที่ต้องนำมาให้งานว่าปลอดภัยเพียงพอหรือไม่ ร่วมร่างแบบปฏิบัติการเมื่อมีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้นในโรงงาน

3) พนักงานทั่วไป

พนักงานทุกคนในสถานประกอบการ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเกิดอุบัติเหตุและได้รับผลจากอุบัติเหตุ นั้น ดังนั้นจึงมอบหมายหน้าที่ ความรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานดังนี้คือ ต้องทำงานด้วยความสำนึกถึงความปลอดภัยอยู่เสมอ ทั้งของตนเองและผู้อื่น ต้องรายงานสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยหรืออุปกรณ์ป้องกันอันตรายชำรุด เสียหายต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้เกี่ยวข้อง ต้องเอาใจใส่สนใจและปฏิบัติตามกฎข้อบังคับในการทำงานอย่างปลอดภัยอยู่เสมอ ต้องให้ความร่วมมือกับบริษัท เกี่ยวกับข้อปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน ต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันภัยส่วนบุคคลที่บริษัทให้ไว้ และแต่งกายให้รัดกุมเหมาะสมกับงานตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน

2.3.6 การจัดองค์กรความปลอดภัย

เนื่องจากสถานประกอบการทั้งหลายมีขนาด และลักษณะ โครงสร้างแตกต่างกันไปตามความเหมาะสม ซึ่งโดยส่วนมากหน่วยงานซึ่งมีขนาดใหญ่จะมีการจัดตั้งองค์กรความปลอดภัยที่สมบูรณ์แบบ เป็นหน่วยงานแยกเฉพาะซึ่งจะรับผิดชอบด้านความปลอดภัยโดยตรงหรือหน่วยงานที่มีสถานประกอบการในเครื่องอยู่จำนวนมาก นอกจากระดับหน่วยงานความปลอดภัยในแต่ละโรงงานแล้ว ควรจัดตั้งหน่วยงานความปลอดภัยเพื่อประสานแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกันตลอดจนให้บริการและให้ปรึกษา แนะนำเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัย สำหรับโรงงานขนาดเล็ก ซึ่งอาจประสบปัญหาขาดแคลนบุคลากรของหน่วยงาน ผู้จัดการจะเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยอีกหน้าที่หนึ่งด้วยโดยมีหัวหน้าที่มีประสบการณ์เป็นผู้ช่วยควบคุม

นอกจากหน่วยงานรับผิดชอบหลักแล้ว ในปัจจุบันกฎหมายได้กำหนดว่าให้สถานประกอบการทุกแห่งที่มีพนักงานตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป ต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยมีผู้จัดการหรือผู้บังคับบัญชาสูงสุดเป็นประธาน และมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยสัดส่วนของคณะกรรมการเป็นไปตามตารางที่ 2.1 ดังนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงสัดส่วนองค์ประกอบของคณะกรรมการความปลอดภัยตามจำนวนลูกจ้าง

องค์ประกอบของคณะกรรมการ	จำนวนลูกจ้าง (คน)		
	50-99	100-499	500 ขึ้นไป
ประธาน			
- นายจ้างหรือผู้แทนนายจ้าง	1	1	1
กรรมการ			
- ผู้แทนระดับบังคับบัญชา	2	2	4
- ผู้แทนระดับปฏิบัติการ	2	3	5
กรรมการ/เลขานุการ			
- เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย	-	1	1
รวม	5	7	11

ที่มา : ประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (2538)

ซึ่งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน เป็นผู้มีความสำคัญในการช่วยลดอุบัติเหตุในการทำงาน เนื่องจากมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการวางแผนงาน วิธีการดำเนินการ ตรวจสอบดูแลให้คำแนะนำการประเมินผล การรายงาน การสอบสวน วิเคราะห์สาเหตุของการประสบอันตรายและการเสนอแนะต่อฝ่ายบริหารเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานให้เกิดความปลอดภัยขึ้น

2.3.7 แนวทางการดำเนินการบริหารความปลอดภัย

จากการวิเคราะห์โครงการความปลอดภัยของสถานประกอบการรวมทั้งงานรัฐวิสาหกิจของประเทศต่าง ๆ พบว่าสถานประกอบการที่มีประวัติความปลอดภัยดีเยี่ยมและบริหารความปลอดภัยสู่ความสำเร็จได้นั้น ส่วนใหญ่อาศัยแนวทางปฏิบัติดังนี้

- 1) ผู้บริหารระดับสูง เป็นผู้ดำเนินการกำหนดนโยบายและความรับผิดชอบด้านความปลอดภัยในการทำงานอย่างชัดเจนและมีประกาศให้พนักงานได้ทราบทั่วกัน
- 2) มีการมอบหมายหน้าที่และความรับผิดชอบด้านความปลอดภัย แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกระดับเป็นลายลักษณ์อักษร
- 3) มีการตรวจสอบและสำรวจความปลอดภัยเป็นประจำ เพื่อค้นหาปัญหาของสภาพงานที่ไม่ปลอดภัยและการกระทำหรือวิธีปฏิบัติที่ไม่ปลอดภัยของพนักงาน แล้วหามาตรการหรือมาตรฐานการทำงานเพื่อป้องกัน หรือแก้ไขปัญหานั้นมิให้เกิดขึ้นอีก

4) มีการอบรมและให้ความรู้ด้านความปลอดภัย ซึ่งการอบรมอาจทำในรูปแบบการปฏิบัติการให้กับพนักงานเข้าใหม่ หรือการฝึกอบรม ทบทวนให้กับพนักงานเก่าอย่างต่อเนื่อง มีการจัดนิทรรศการ หรือประชุมทางวิชาการ เป็นต้น นอกจากนี้อาจทำคู่มือประกอบการทำงาน จัดทำเอกสารความรู้ การให้ข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ให้พนักงานทราบอย่างต่อเนื่อง

5) มีการจูงใจให้พนักงาน เกิดความสำนึกในเรื่องความปลอดภัย กิจกรรมนี้จะช่วยเสริมแรงให้พนักงานมีทัศนคติทางบวกในด้านความปลอดภัย ทำให้พนักงานตื่นตัวและให้ความร่วมมือด้านความปลอดภัยอย่างเต็มที่ เช่น จัดให้มีการประกวดคำขวัญเรื่องความปลอดภัย จัดประกวดภาพโปสเตอร์ด้านความปลอดภัย พนักงานดีเด่นด้านความปลอดภัย การประกวดความสะอาดในหน่วยงาน เป็นต้น

6) การจัดทำมีระบบการบันทึกการประสบอันตราย เช่น การวิเคราะห์อุบัติเหตุ การรายงานการบาดเจ็บ การประเมินความสูญเสีย เป็นต้น ทั้งนี้การจัดเก็บประวัติการเกิดอุบัติเหตุและสุขภาพของพนักงานแต่ละคนเพื่อจะได้นำมาใช้ในการพิจารณา ปรับปรุงและจัดสรรบุคคลให้เหมาะสมกับสภาพงาน มีการรวบรวมสถิติประจำเดือน ประจำปี

7) จัดให้มีระบบปฐมพยาบาลและดูแลทางการแพทย์การรักษาพยาบาล เมื่อพนักงานได้รับบาดเจ็บ การตรวจสุขภาพก่อนเข้างาน การตรวจสุขภาพเป็นระยะและการตรวจสุขภาพประจำปี

8) มีการวางแผนฉุกเฉิน โดยการมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องวางแผนล่วงหน้า เพื่อรับสถานการณ์ในกรณีที่มีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น จัดให้มีการซักซ้อมแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยเป็นประจำ มีการตรวจสอบและบำรุงรักษาอุปกรณ์เครื่องใช้เป็นประจำเมื่อมีเหตุฉุกเฉินให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานตลอดเวลา

9) มีการบังคับการเพื่อความปลอดภัยโดยปกติในสถานประกอบการ จะมีกฎระเบียบความปลอดภัย เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติของพนักงานอยู่แล้ว แต่อาจจะมีพนักงานบางคนละเลย จึงจำเป็นต้องมีการบังคับการให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่วางไว้เหมาะสม ฝ่ายบริหารจะต้องมีโครงการสอนและแนะนำชี้แจงให้พนักงานทุกคนและทุกระดับทราบอย่างชัดเจน และให้เข้าใจถึงความสำคัญของกฎระเบียบดังกล่าว นอกจากนี้ผู้บริหารระดับสูงและผู้บังคับบัญชาทุกระดับ จะต้องยึดถือและปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้นอย่างเคร่งครัดเพื่อเป็นตัวอย่างแก่พนักงาน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยภายในประเทศ

แก้วฤทัย แก้วชัยเทียม (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การรับรู้การจัดการความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ” ผลการวิจัยพบว่าพนักงานระดับปฏิบัติการมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดีมาก ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าพนักงานที่มีอายุ สถานภาพสมรส อายุการทำงาน ประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยและประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน มีเพียงพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุการทำงาน ประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยและประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.312

จารุวรรณ วิโรจน์ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างาน : การวิเคราะห์ห้พหุระดับ เป็นการศึกษาภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ โดยการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างานในจังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับโรงงานกับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยของหัวหน้างานโดยใช้แบบจำลองพหุระดับแบบเชิงเส้นชนิด Variance component model พบว่าตัวแปรระดับโรงงานที่มีความสัมพันธ์ได้แก่ การบริหารงานความปลอดภัยในโรงงาน การให้ความสนับสนุนของผู้บริหาร การจัดการเกี่ยวกับพนักงานใหม่ และเจตคติด้านความปลอดภัย และพบว่าตัวแปรอิทธิพลร่วมระหว่างการให้การสนับสนุนของผู้บริหารและการจัดการเกี่ยวกับพนักงานใหม่ก็มีความสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน ตัวแบบความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถอธิบายการแปรผันของการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยเมื่อพิจารณา ณ ระดับบุคคลและ ณ ระดับโรงงานได้ร้อยละ 59.3 และ 81.9 ตามลำดับ

จิตรภาณุ สรชัยวิษุทธิ์ (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยที่มีผลต่อความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างในอุตสาหกรรมการผลิต : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดในเขตภาคเหนือตอนล่าง จากการศึกษาพบว่าการบริหารงานความปลอดภัยมีการปฏิบัติเกี่ยวกับองค์การและการบริหารความปลอดภัย โดยส่วนรวมอยู่ในระดับมากทุกรายการรายการที่มีการปฏิบัติสูงสุดคือ การกำหนดนโยบายและการมอบหน้าที่รับผิดชอบ รองลงมาคือ

การจัดตั้งองค์กรความปลอดภัย แนวทางในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในสถานประกอบการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ควรส่งเสริมความปลอดภัยในสถานประกอบการขนาดใหญ่ และสถานประกอบการควรแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานให้มากกว่า 1 คน เพื่อช่วยกันทำงานด้านความปลอดภัยให้มากขึ้น นอกจากนี้แล้วสถานประกอบการจะต้องปรับปรุงระบบการบริหารงานความปลอดภัยด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านการอบรมและการจูงใจควบคู่ไปกับด้านความปลอดภัยนอกงานให้มีการดำเนินงานดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ที่ดีต่อไป

ชลธิชา กุฑริ่งงาน (2544) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของลูกจ้างในการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงาน : กรณีศึกษาโรงงานขอนแก่นแหวน จังหวัดขอนแก่น โดยทำการศึกษาถึงระดับการมีส่วนร่วมของลูกจ้าง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของลูกจ้างจำแนกตามกลุ่ม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน รายได้ และประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงานของโรงงานและความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ซึ่งผลของการวิจัยพบว่า ระดับความของพนักงานในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การดำเนินงาน การประเมินผลอยู่ในระดับต่ำ และในเรื่องการรับผลประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง

ปัจจัยที่มีผลต่อระดับการมีส่วนร่วมของลูกจ้างจำแนกตามกลุ่ม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน รายได้ และประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงานของโรงงาน พบว่าปัจจัยในเรื่องเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน รายได้และประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 0.05 และปัจจัยในเรื่องอายุและระดับการศึกษา ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 0.05 และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงานของโรงงาน ได้แก่ การเปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วม โดยการผ่านตัวแทนพนักงานที่อยู่ในระดับเดียวกัน ไม่ใช่ตัวแทนที่เป็นระดับหัวหน้างาน และควรมีการจัดกิจกรรมที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกจ้าง

กฤษิชาติ อินโสม (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับหลักการป้องกันและลดอุบัติเหตุในสถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยทำการศึกษาถึง ความสัมพันธ์และประสิทธิภาพของการบริหารงานของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับหลักการป้องกันและลดอุบัติเหตุ รวมทั้งการสนับสนุนจากนายจ้างเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการบริหารของ

คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับหลักการป้องกันและลดอุบัติเหตุ โดยเฉลี่ยพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของผลการบริหารของคณะกรรมการความปลอดภัยตามบทบาทหน้าที่ตามกฎหมายระหว่างก่อนและหลังการประกาศใช้กฎหมาย พบว่า อัตราการเกิดอุบัติเหตุไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนจากนายจ้างกับผลการป้องกันและลดอุบัติเหตุโดยเฉลี่ยพบว่าไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัยกับการสนับสนุนจากนายจ้างพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วรา ฉายแสง (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการนำระบบบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่มาใช้ในองค์กรของบริษัทผู้รับเหมาขนาดใหญ่ โดยสามารถสรุปประเด็นในเรื่องระบบบริหารความปลอดภัยของผู้รับเหมาได้ 5 ประการคือ 1.ระบบบริหารความปลอดภัยของผู้รับเหมาขนาดใหญ่มีความเหมาะสมที่จะนำไปพัฒนาเป็นระบบบริหารความปลอดภัยสมัยใหม่ได้ 2.ผู้รับเหมาขนาดใหญ่มีความต้องการที่จะจัดทำระบบความปลอดภัยที่มีการวัดผลเป็นมาตรฐานสากล 3.ระบบบริหารความปลอดภัยควรเป็นระบบที่ทำตามขั้นตอนและความเสี่ยงของงาน 4.การจัดทำระบบบริหารความปลอดภัยถือเป็นการลงทุน 5.ประโยชน์สูงสุดจากระบบบริหารความปลอดภัย คือการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับผู้ปฏิบัติงานและอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาระบบความปลอดภัยในปัจจุบัน ไปสู่การบริหารความปลอดภัยสมัยใหม่คือการให้ความสำคัญของบทบาทของผู้บริหารต่อการจัดการด้านความปลอดภัย

รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรม โดยทำการหาความสัมพันธ์ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัย โดยผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ของการรับรู้ระบบความปลอดภัยต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับดีมาก ส่วนความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานไม่มีความแตกต่างกันในการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพนักงานที่ผ่านการอบรมด้านความปลอดภัยและการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัยดีกว่าพนักงานที่ไม่เคยผ่านการอบรมในเรื่องดังกล่าว

ศิริชัย จันทสิงห์ (2538) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง มาตรการบังคับใช้กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ผลการวิจัยพบว่า มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานในประเทศไทยยังไม่สมบูรณ์ทั้งทางด้านประเภทของมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายสมควรต้องมีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมให้เหมาะสม

อโณทัย ภูวนวิทยาภม (2537) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ค่าใช้จ่ายและการจัดการด้านความปลอดภัยในฐานะตัวทำนายความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมเขตภาคเหนือตอนบน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการป้องกันอุบัติเหตุ การจัดการด้านความปลอดภัยและความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายและการจัดการด้านความปลอดภัยกับความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานการผลิตเขตภาคเหนือตอนบน ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าใช้จ่ายในการป้องกันอุบัติเหตุ พบว่า มีโรงงานที่ไม่มีค่าใช้จ่ายด้านความปลอดภัย ร้อยละ 44.2-63.6 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มตัวอย่างโรงงานที่มีค่าใช้จ่าย ปรากฏว่าร้อยละ 29.4 ที่มีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3,750 บาทต่อปี ส่วนค่าใช้จ่ายในการจัดซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล พบว่า โรงงานที่มีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,500 บาทต่อปี ร้อยละ 51.3-70.3 และกลุ่มตัวอย่างโรงงานที่มีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีค่ามากกว่า 5,500 บาทต่อปี ร้อยละ 21.6

2. การจัดการด้านความปลอดภัยในโรงงาน พบว่า

ด้านการกำหนดนโยบายและมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบ ส่วนใหญ่โรงงานจะมีการกำหนดนโยบายและมอบหมายหน้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร ร้อยละ 63.8-81.2 โดยมีผู้บริหารร่วมกับเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยเป็นผู้กำหนดนโยบายร้อยละ 46.3-65.6 และจะแจ้งนโยบายด้านความปลอดภัยโดยการติดประกาศให้ทราบมากที่สุดถึงร้อยละ 54.4-73.0

ด้านการคัดเลือกลูกจ้างใหม่ การเปลี่ยนงาน การทดสอบและการบรรจุงาน ส่วนใหญ่จะพิจารณาคัดเลือกลูกจ้างใหม่ โดยกำหนดกฎเกณฑ์บางตำแหน่ง ร้อยละ 34.5-53.7 ทดสอบความถนัดก่อนการบรรจุงาน โดยการทดสอบบางตำแหน่งร้อยละ 50.3-69.3 และส่วนใหญ่พบว่าไม่มีการตรวจสอบสุขภาพคนงานก่อนบรรจุงาน ร้อยละ 50.3-69.3 ส่วนการเปลี่ยนงานให้คนงานจะทำเฉพาะในรายที่บาดเจ็บไม่สามารถทำงานเดิมได้มากที่สุด ร้อยละ 34.5-53.7

ด้านการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องและการสนับสนุนของผู้บริหาร ส่วนใหญ่ผู้บริหารโรงงานจะให้ความสนใจและความสำคัญต่องานด้านความปลอดภัยเท่ากับงานด้านอื่น ร้อยละ 39.3-58.7 และจะมีการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยสำหรับหัวหน้างานและคนงานทุกปี ส่วนการจัดหาเอกสารและการเผยแพร่ข่าวสารความปลอดภัยจะมีบางเล็กน้อย สำหรับการจัดนิทรรศการด้านความปลอดภัยส่วนใหญ่จะมี 1 ครั้งต่อปี ร้อยละ 43.2-62.6

ด้านแผนฉุกเฉินและแผนควบคุมความหายนะ ส่วนใหญ่โรงงานจะมีการวางแผนฉุกเฉิน วางแผนควบคุมอุบัติเหตุและวางแผนป้องกันอัคคีภัย เป็นลายลักษณ์อักษร มีการกำหนดหน้าที่การปฏิบัติอย่างชัดเจน ส่วนกรณีการวางแผนช่วยเหลือกรณีฉุกเฉิน ส่วนใหญ่จะมีเพียงลายลักษณ์อักษร แต่ไม่มีการอบรมปฏิบัติ ร้อยละ 30.7-49.7

ด้านกฎระเบียบแห่งความปลอดภัย โรงงานส่วนใหญ่มีการควบคุมบังคับใช้กฎระเบียบความปลอดภัย โดยการตัดเตือนด้วยวาจาในกรณีที่ทำผิด ร้อยละ 47.3-66.5 และจะมีการกำหนดการตรวจสอบด้านความปลอดภัยเป็นลายลักษณ์อักษรร้อยละ 39.5-58.7

ด้านการจัดองค์กรความปลอดภัย ส่วนใหญ่โรงงานจะมีการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัย ร้อยละ 52.4-71.2 และจะมีประชุมคณะกรรมการความปลอดภัย 2-3 ครั้งต่อปี

3. ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายและการจัดการด้านความปลอดภัยกับความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุ

ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการป้องกันอุบัติเหตุในโรงงานซึ่งได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านความปลอดภัยในโรงงาน เช่น การอบรมสัมมนา จัดนิทรรศการ ฯลฯ มีความสัมพันธ์กับความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าใช้จ่ายในการจัดซื้ออุปกรณ์จากการเกิดอุบัติเหตุอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การจัดการด้านความปลอดภัยเกือบทุกด้าน ได้แก่ ด้านกำหนดนโยบายและมอบหมายหน้าที่ การเปลี่ยนงาน การทดสอบและการบรรจุงาน ด้านการมีส่วนร่วมซึ่งและให้การสนับสนุนของผู้บริหาร ด้านกฎระเบียบแห่งความปลอดภัย ด้านการจัดองค์กรความปลอดภัยมีประเด็นของการจัดการที่น่าสนใจบางประเด็นมีความสัมพันธ์กับความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุที่ระดับ 0.05 ยกเว้น ด้านแผนฉุกเฉินและแผนควบคุมความหายนะ มีความสัมพันธ์กับความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บุญเลิศ สิริภักดิ์ (2541) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในการทำงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรที่ทำงานกับคนพิการในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความสำคัญต่อปัจจัยจูงใจในการทำงานและระดับความมีคุณภาพชีวิตในการทำงาน โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างหน่วยงานราชการและหน่วยงานเอกชน ซึ่งในการศึกษาจะใช้ปัจจัยจูงใจในการทำงานด้านต่าง ๆ 10 ด้าน ได้แก่ ค่าตอบแทน สวัสดิการ สภาพแวดล้อมของที่ทำงาน โอกาสพัฒนาตนเอง โอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การทำงาน ความมั่นคงในงาน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ลักษณะการปกครองบังคับบัญชา ลักษณะงานและความมีชื่อเสียงของหน่วยงาน และการวัดคุณภาพชีวิตในการทำงานด้านต่าง ๆ 10 ด้าน ได้แก่ ผลตอบแทนที่เพียงพอ สวัสดิการที่ยุติธรรม สภาพที่ทำงานที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ การพัฒนาศักยภาพของผู้ปฏิบัติงาน ความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ ความมั่นคงในสาขาอาชีพ สังคมสัมพันธ์ ลักษณะการบริหารงานภาวะอิสระจากงานและความภาคภูมิใจในองค์กร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลากรที่ทำงานกับคนพิการ ในหน่วยงานราชการให้ความสำคัญกับปัจจัยจูงใจในด้านค่าตอบแทนสูงกว่าบุคลากรในหน่วยงานเอกชนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างการให้ความสำคัญในปัจจัยด้านอื่น ๆ

2. บุคลากรที่ทำงานกับคนพิการ ในหน่วยงานเอกชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงานราชการ 5 ด้าน คือ ด้านผลตอบแทนที่เพียงพอ ด้านสวัสดิการที่ยุติธรรม ด้านสถานที่ทำงานที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ด้านการพัฒนาศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานและด้านความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และบุคลากรในหน่วยงานเอกชนมีคุณภาพชีวิตในการทำงาน ด้านความภูมิใจในองค์กรสูงกว่าบุคลากรในหน่วยงานราชการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการให้ความสำคัญต่อปัจจัยจูงใจในการทำงานด้านความมั่นคงในงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานด้านความมั่นคงในสายอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และระหว่างการให้ความสำคัญต่อปัจจัยจูงใจในการทำงานด้านความมีชื่อเสียงของหน่วยงาน และคุณภาพชีวิตในการทำงานด้านความภูมิใจในองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ฤทัยขวัญ บุรณวนิช (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความทุกข์ใจกับความคิดตั้งใจลาออกจากงานของพนักงาน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า อายุ เงินเดือน อายุงานและลักษณะงาน มีความสัมพันธ์กับความคิดตั้งใจลาออกจากงาน ส่วนความทุกข์ใจจากงานด้านบทบาทในการทำงานไม่ชัดเจน ทักษะการทำงาน ค่าตอบแทน และสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลในหน่วยงานมีความสัมพันธ์กับความคิดตั้งใจลาออกจากงาน ส่วนในด้านภาระงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดตั้งใจลาออกจากงาน

Jutapanit (1991) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในอุตสาหกรรมการผลิต มีวัตถุประสงค์การศึกษาครั้งนี้คือ 1. หาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความปลอดภัยกับการบาดเจ็บ 2. การจัดลำดับความสำคัญของกระบวนการจัดการเปรียบเทียบกับขนาดของโรงงาน ความเสี่ยง ระยะเวลาการดำเนินงานด้านความปลอดภัยและคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน 3. หาแนวทางการพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม ผลการศึกษาพบว่า การจัดการความปลอดภัยกับการบาดเจ็บไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติ แต่อัตราความถี่การเกิดอุบัติเหตุกับความเสี่ยงของโรงงานมีความสัมพันธ์กันทางสถิติ

การจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมของการจัดการความปลอดภัย ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของ การกำหนดคน โยบายและมอบหมายความรับผิดชอบ การรับและโยกย้ายพนักงาน การ

ทดลองและการบรรจุพนักงาน กฎระเบียบและมาตรฐานความปลอดภัย แผนฉุกเฉินและแผนช่วยเหลือ คณะกรรมการความปลอดภัยและการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการจัดการด้านความปลอดภัยตามขนาดของโรงงาน ความเสี่ยง ระยะเวลาการดำเนินงานด้านความปลอดภัยและคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน มีความแตกต่างกันในทุกปัจจัย

ในการพัฒนาทางการจัดการด้านความปลอดภัยในอุตสาหกรรม คือการเพิ่มทัศนคติเกี่ยวกับความรู้ด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยให้กับพนักงานและการปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยในโรงงาน

2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Vassie L.,Cox S. (1998) ได้ทำการศึกษาถึงความสนใจของธุรกิจ SMEs ในการสมัครใจขอการรับรองระบบบริหารสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เหตุผลหลักเกี่ยวกับความสนใจในหลักของระบบจัดการที่ชัดเจน โดย SMEs มีความต้องการปรับปรุงหรือทำให้เกิดความเชื่อมั่นในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างและเป็นการยกระดับขององค์กร ลักษณะสำคัญที่ต้องการในระบบการจัดการคือ ทำให้ต้นทุนต่ำ ง่ายต่อการบำรุงรักษาและความต้องการองค์กรที่มีขนาดเล็ก อุปสรรคในการเข้าร่วมคือ อำนาจของหน่วยงานราชการในการติดตามระบบคุณภาพของธุรกิจขนาดเล็ก สิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิธีการและความเข้าใจความสำคัญของสุขภาพและความปลอดภัยในธุรกิจ สิ่งที่มีเหมือนกันคือ ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพ ความตั้งใจในการทำระบบการจัดการอาจจะแสดงถึง ความเป็นไปได้ของการนำมาซึ่งการยอมรับในเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยและการปรับปรุงธุรกิจ SMEs ในอังกฤษ

McVittie D., Banikin H., Brocklebank W. (1997) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องผลของขนาดบริษัทกับความถี่ของการบาดเจ็บในกิจการก่อสร้าง วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือการกำหนดอิทธิพลของขนาดบริษัทกับอัตราการสูญเสียเวลาเนื่องจากการบาดเจ็บ ตามข้อมูลของการทดแทนแรงงานของ Ontario แสดงถึงความสัมพันธ์ของการบาดเจ็บ ชั่วโมงการทำงาน ค่าแรงและขนาดบริษัท ข้อมูลระหว่างปี 1988-1993 แสดงแน่ชัดว่าความถี่ของการบาดเจ็บเพิ่มขึ้นตามกับการลดขนาดของบริษัท บริษัทขนาดใหญ่มีความถี่ของการสูญเสียเวลาเนื่องจากการบาดเจ็บต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับบริษัทขนาดเล็ก แนวโน้มที่ชัดเจนและพบว่าไม่มีผลกระทบต่อรูปแบบวงจรการจ้างงาน ปัจจัยที่ซึ่งใช้สำหรับผลของการอภิปราย คือ นโยบายขององค์กรมีความสัมพันธ์กับระบบอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในอุตสาหกรรมก่อสร้าง อาจจะจำเป็นสำหรับขนาดบริษัทเล็กถึงขนาดกลางมากกว่าบริษัทขนาดใหญ่ กฎระเบียบและมาตรฐานการทำงานใหม่จะ

ออกแบบสำหรับการจ้างงานที่มีขนาดใหญ่ (ต.ย. ความต้องการมาตรฐานอาจจะเป็นตัวยืนยันถึงความสัมพันธ์กับจำนวนสูง-ต่ำของค่างานในโครงการ) หรือวิธีการของบริษัทขนาดใหญ่อาจจะไม่เกิดการค้นหาของวิธีการปรับปรุงให้ดีขึ้น เนื่องด้วยความถี่ในการบาดเจ็บภายในกลุ่มต่ำ วิธีการใหม่ 2 วิธีคือทำให้การศึกษาและการประชาสัมพันธ์ให้กับพนักงาน

Holmes N., Triggs T.J., Gifford S.M. and Dawkins A.W. (1997) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความเสี่ยงการบาดเจ็บจากอาชีพในหน่วยงานราชการและธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก : สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน จากการศึกษาพบว่า มีการขัดแย้งเกี่ยวกับความเสี่ยงในการเกิดอุปสรรคของอาชีพอนามัยและความปลอดภัย ในการไปสู่การป้องกันการบาดเจ็บจากอาชีพ กลยุทธ์การป้องกันการบาดเจ็บจากงานที่ล้มเหลวของการป้องกันความเสี่ยงของพื้นที่การทำงานคือ การไม่มีประสิทธิภาพในการศึกษาได้สอบถามทั้งนายจ้างและลูกจ้าง ว่าข้อขัดแย้งในการป้องกันความเสี่ยงที่อาจจะก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการป้องกันการบาดเจ็บในพื้นที่ทำงานและได้สำรวจถึงความเข้าใจพื้นฐานของความเสี่ยงในระบบอาชีพอนามัยและความปลอดภัยที่ทำให้เกิดข้อขัดแย้งในการตัดสินใจความเสี่ยง วิธีการวิจัยจะใช้การสอบเทียบและการแยกประเภทการตัดสินใจความเสี่ยงของนายจ้างและลูกจ้างในหน่วยงานราชการและธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ได้ถามถึงการประเมินค่าความเสี่ยง 10 ประเด็นของระบบอาชีพอนามัยและความปลอดภัยและการให้คะแนนในแต่ละข้อของความเสี่ยง เพื่อที่จะมาเปรียบเทียบใน 2 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติระหว่างคะแนนอัตราความเสี่ยงของนายจ้างกับลูกจ้างใน 4 ข้อ และจุดเด่นของการขัดแย้งในการตัดสินใจความเสี่ยงคือ ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงที่เกิดขึ้นทันทีกับการเจ็บป่วยที่จะต้องใช้เวลาในการคิดพบนายจ้างมีค่าทางสถิติสูงการลูกจ้างแต่ในระยะหลังลูกจ้างมีค่าสถิติสูงกว่านายจ้าง มี 3 ปัจจัยที่อธิบายพื้นฐานความเข้าใจเรื่องความเสี่ยงในระบบอาชีพอนามัยและความปลอดภัยที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในการตัดสินใจความเสี่ยงอันได้แก่ทัศนคติส่วนตัว ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และความเสี่ยงที่ยอมรับได้ สิ่งที่จะทำให้เข้าใจถึงกลยุทธ์การป้องกันการบาดเจ็บในการทำงานในหน่วยงานราชการและธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็กในออสเตรเลียคือการสำรวจและการแนะนำ

Colin Fuller (1999) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบประสิทธิภาพของสุขภาพและความปลอดภัยจากการแข่งขันความปลอดภัยบริษัท ซึ่งเป็นการศึกษาที่บรรยายถึงโปรแกรมการตรวจสอบที่เป็นการพัฒนาตามวิธีของการวัดประสิทธิภาพสุขภาพและความปลอดภัย โปรแกรมการตรวจสอบเป็นการปรับปรุงตามการแข่งขันความปลอดภัยในการบริการน้ำในประเทศอังกฤษ ในระยะเวลา 3 ปีที่ผลได้ถูกนำมาใช้ในการเปรียบเทียบระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยของบริษัท โปรแกรมการตรวจสอบที่ซึ่งเป็นพื้นฐานของแนวทางของนักบริหารสุขภาพและความปลอดภัยสำหรับการจัดการระบบสุขภาพและความปลอดภัย เพื่อใช้กำหนดวิธีการที่จะทำ

ให้เข้าใจระบบสุขภาพและความปลอดภัย การปรับปรุงขั้นตอนการทำงานและอัตราความถี่การเกิดอุบัติเหตุในบริษัท หลักการสำคัญของ โปรแกรมการตรวจสอบจะเป็นการรวมกันของผู้จัดการ หัวหน้างาน ผู้ปฏิบัติงานและตัวอย่างของกิจกรรมการผลิตทั้งหมดในขั้นตอนการประเมิน จุดอ่อนในเรื่องประสิทธิภาพของระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยในบริษัทเป็นในเรื่องของความเข้าใจของผู้จัดการในความรับผิดชอบต่อสุขภาพและความปลอดภัย โครงสร้างของงาน การเกิดอุบัติเหตุและค่าใช้จ่ายของการเกิดอุบัติเหตุในบริษัท

Sharon Clarke (2006) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพความปลอดภัยในโรงงานการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ ถึงผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงาน การสื่อสารงานและทัศนคติด้านความปลอดภัยตามอุบัติเหตุและพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งมีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อตรวจสอบถึงทัศนคติด้านความปลอดภัยของพนักงาน หัวหน้างานและผู้จัดการในอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ในประเทศอังกฤษ และความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัยและอุบัติเหตุ ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างปัจจัยของสภาพความปลอดภัยในโรงงานประกอบไปด้วย 3 ปัจจัย คือ ความสนใจของผู้จัดการในเรื่องความปลอดภัย คนงานตอบสนองในเรื่องความปลอดภัยและการขัดแย้งระหว่างการผลิตและความปลอดภัย ที่ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกันกับการศึกษาก่อนหน้านี้ที่ศึกษาในส่วนของโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไปในประเทศอังกฤษ ในขณะที่สภาพความปลอดภัยไม่สามารถพยากรณ์อุบัติเหตุเกี่ยวข้องกับโรงงาน ส่วนคนงานตอบสนองในเรื่องความปลอดภัยและการขัดแย้งระหว่างการผลิตและความปลอดภัยมีลักษณะสำคัญต่อพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย การเข้าใจสภาพแวดล้อมพื้นที่ทำงานว่ามีผลกระทบที่สำคัญจะเป็นตัวพยากรณ์ที่สำคัญถึงอุบัติเหตุและพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย แม้ว่าการสื่อสารในงานจะล้มเหลวก็จะสามารถทำนายผลของความปลอดภัย มีความแตกต่างเล็กน้อยในเรื่องของความมั่นคงของสภาพความปลอดภัยที่ตรงกันข้ามกับระดับการบังคับบัญชา

Cheyne, Oliver A., Tomás J.M., Cox S. (2002) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง โครงสร้างของทัศนคติพนักงานต่อความปลอดภัยในส่วนการผลิต โดยทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของหน่วยงานความปลอดภัย ประกอบด้วยทัศนคติของพนักงานต่อองค์กรและหน่วยงานความปลอดภัย การเข้าใจสภาพการทำงานทางกายภาพและการเข้าใจสำหรับพื้นที่อันตรายและเกี่ยวกับระดับการรายงานของกิจกรรมด้านความปลอดภัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงแนวทางการรับรู้การบริหารงานความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้แบบสอบถามที่ประยุกต์มาจากโปรแกรมของระบบการบริหารการจัดการสมัยใหม่เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วย 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

3.2.1 สถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ณ สิ้นปี 2549 มีจำนวน 70 แห่ง จะใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีทราบจำนวนที่แน่นอน โดยการคำนวณจากสูตรของ Taro Yamane (Yamane, 1970:725 อ้างถึงใน ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2548 หน้า 49) แสดงได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนโรงงาน ในจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวน 70 โรงงาน

e = ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง คิดที่ 95% หรือ 0.05

เมื่อแทนค่า

$$n = \frac{70}{1 + 70(0.05)^2}$$

$$n = 58$$

จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้คือ สถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 58 โรงงาน

3.2.2 ผู้บริหารของสถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก จะให้การกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยทำการอ้างอิงตามขนาดของสถานประกอบการที่ทำการสุ่มตัวอย่าง ตามข้อ 3.1 จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 58 ราย เพื่อทำการสอบถามถึงทัศนคติของการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

3.2.3 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานจากจำนวนโรงงานที่ทำการสุ่มข้างต้น จะให้การกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยทำการอ้างอิงตามขนาดของสถานประกอบการที่ทำการสุ่มตัวอย่าง ตามข้อ 3.1 จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 58 ราย เพื่อทำการสอบถามถึงวิธีการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการ

3.2.4 พนักงานโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก ซึ่งจำนวนพนักงานทั้งสิ้น 9,983 ราย จะใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีทราบจำนวนที่แน่นอน โดยการคำนวณจากสูตรของ Taro Yamane (Yamane, 1970:725 อ้างถึงใน ธานีรินทร์ ศิลป์จารุ, 2548 หน้า 49) แสดงได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = พนักงานโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก ซึ่งจำนวนพนักงานทั้งสิ้น 8,816 ราย

e = ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง คิดที่ 95%

หรือ 0.05

เมื่อแทนค่า

$$n = \frac{9,983}{1 + 9,983(0.05)^2}$$

$$n = 384$$

จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นสายการผลิตประเภทผลิตภัณฑ์พลาสติก จำนวน 384 คน ซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างโรงงานละ 6 คน เพื่อทำการสอบถามถึงการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของสถานประกอบการ

3.3 ตัวแปรที่ทำการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาตัวแปร ดังนี้คือ

ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่

- ทักษะของผู้บริหารในเรื่องการจัดการด้านความปลอดภัย
- ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย
- ปัจจัยด้านการสำรวจความปลอดภัย
- ปัจจัยด้านการป้องกันความปลอดภัย

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

- การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยการศึกษาแนวทางจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งจะมีแบบสอบถามทั้งหมด 3 ชุด โดยแบ่งออกเป็นดังนี้คือ

ชุดที่ 1 สอบถามผู้บริหารของบริษัท มีส่วนของคำถามทั้งหมด 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ อายุการทำงานและระดับการศึกษา โดยลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำหรือจำนวนในช่องว่างตามความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านขนาดของโรงงานอุตสาหกรรม จะประกอบด้วย จำนวนพนักงาน โดยลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามแบบเติมจำนวนในช่องว่างตามความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับทักษะของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการด้านความปลอดภัย ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านนโยบายความปลอดภัย ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยและทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย โดยลักษณะคำถามเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) มีคำตอบให้เลือกตอบ 5 ระดับ

ชุดที่ 2 สอบถามเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ มีส่วนของคำถามทั้งหมด 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ อายุการทำงานและระดับการศึกษา โดยลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ และเติมคำหรือจำนวนในช่องว่างตามความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัย ซึ่งประกอบด้วย ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยและปฏิบัติงานตามกฎหมายความปลอดภัย โดยลักษณะคำถามเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) มีคำตอบให้เลือกตอบ 5 ระดับ

ชุดที่ 3 สอบถามพนักงานของบริษัท มีส่วนของคำถามทั้งหมด 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ อายุการทำงานและระดับการศึกษา โดยลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ และเติมคำหรือจำนวนในช่องว่างตามความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ปัจจัยการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยและการรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย โดยลักษณะคำถามเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) มีคำตอบให้เลือกตอบ 5 ระดับ

3.5 การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้น โดยการศึกษารายละเอียดจากแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ
2. กำหนดขอบเขตและโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถาม ตลอดจนตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่ต้องการศึกษา
3. สร้างข้อคำถามในแบบสอบถามและกำหนดการให้คะแนนสำหรับคำตอบแต่ละข้อ
4. หลังจากพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความตรงเนื้อหา ความตรงตามโครงสร้างแล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้ออกเสนอแนะ
5. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 1 ท่าน คือ คุณสมบูรณ์ ตรีศิตานันท์ สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดสกลนคร ช่วยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในด้านการบริหารจัดการ หรือ การดำเนินงานทางด้านความปลอดภัยในการทำงาน เป็นผู้ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์

6. การตรวจสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา จำนวน 5 บริษัท จำนวนพนักงานที่ใช้ทดสอบจำนวน 50 ราย จากนั้นนำแบบสอบถามมาทดสอบเพื่อวิเคราะห์หาความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งค่า Cronbach's Alpha Coefficient ที่ยอมรับได้ คือ ≥ 0.70 จึงจะยอมรับว่ามีความเที่ยงที่เชื่อถือได้ (ยูทช ไทวอร์รณ, 2546) ผลที่ได้ดังตารางที่ 3.1-3.3

ตารางที่ 3.1 ค่า Cronbach's Alpha Coefficient ของทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการด้านความปลอดภัย

ปัจจัย	(n = 5)	
	จำนวนข้อ	ค่า α
ทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการด้านความปลอดภัย	50	0.929
ทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัย	5	0.731
ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย	9	0.898
ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย	20	0.883
ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย	16	0.914

ตารางที่ 3.2 ค่า Cronbach's Alpha Coefficient ของการปฏิบัติการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน

ปัจจัย	(n = 5)	
	จำนวนข้อ	ค่า α
การปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัย	44	0.954
ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย	15	0.709
ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย	8	0.799
ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัย	14	0.950
ปฏิบัติงานตามกฎหมายความปลอดภัย	7	0.940

ตารางที่ 3.3 ค่า Cronbach's Alpha Coefficient ของการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ปัจจัย	(n = 50)	
	จำนวนข้อ	ค่า α
การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน	29	0.945
การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย	12	0.885
การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย	4	0.840
การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย	13	0.868

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ จากแหล่งข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary data) โดยการสำรวจด้วยแบบสอบถามในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา โดยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นผู้ช่วยในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังนี้

1. ทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในเขตอำเภอเมือง และต่างอำเภอ
2. ประชุมชี้แจงผู้ช่วยเก็บรวบรวมข้อมูล ถึงวัตถุประสงค์การศึกษา และอธิบายลักษณะของแบบสอบถาม ขั้นตอนการแจกแบบสอบถามและวิธีการได้มาของข้อมูล
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจนครบตามจำนวน คือ โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจำนวน 58 แห่ง ผู้บริหารของโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจำนวน 58 คน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานของโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจำนวน 58 คนและพนักงานของโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจำนวน 400 คน

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาจะทำการวิเคราะห์โดยจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อการวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างและขนาดของโรงงานอุตสาหกรรม โดยการนำมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการด้านความปลอดภัย การปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยและการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สำหรับเกณฑ์มาตรฐานพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณ อาศัยหลักของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) (ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2548) กำหนดขนาดของชั้นจากค่าคะแนนเฉลี่ยช่วงชั้น (Weight Mean Score) ดังนี้

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

โดยกำหนดการแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
1.00 – 1.80	อยู่ในระดับต่ำมาก
1.81 – 2.60	อยู่ในระดับต่ำ
2.61 – 3.40	อยู่ในระดับปานกลาง
3.41 – 4.20	อยู่ในระดับสูง
4.21 – 5.00	อยู่ในระดับสูงมาก

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้การวิเคราะห์เชิงอนุมาน ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson' s Correlation Coefficient) โดยนำตัวแปรอิสระทุกตัวที่ต้องการวิเคราะห์จับคู่กับตัวแปรตามทีละตัว ด้วยการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

4. ทดสอบสมมติฐาน ด้วยการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย (ได้แก่ ทัศนคติของผู้บริหาร ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจ และปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัย) กับรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โดยใช้การวิเคราะห์เชิงอนุมาน ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise method) โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significance) เท่ากับ

0.05 เพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงาน
อุตสาหกรรมพลาสติก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา โดยการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนแรกด้วย สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ซึ่งจะอธิบายข้อมูลในรูปของ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson’s Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรในโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 58 แห่ง โดยเป็นผู้บริหารจำนวน 58 คน เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานรับวิชาชีพจำนวน 58 คนและพนักงานจำนวน 400 คน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

4.1 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ขนาดโรงงาน

โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้พบว่าส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดใหญ่ จำนวน 27 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 46.60 โรงงานขนาดกลาง จำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 43.10 และโรงงานขนาดเล็กจำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.3 ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ขนาดโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก จำแนกตามความถี่และร้อยละ

ขนาดโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก	จำนวน (แห่ง) (n = 58)	ร้อยละ
ขนาด		
ใหญ่	27	46.60
กลาง	25	43.10
เล็ก	6	10.30

4.1.2 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหาร

กลุ่มตัวอย่างที่ทำการตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเป็นเพศชาย จำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 82.80 เมื่อจำแนกตามอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.44 รองลงมา มีอายุระหว่าง 20–40 ปี จำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.56 ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.50 โดยผู้บริหารส่วนใหญ่มีอายุงานทำงาน 5 ปีขึ้นไปมากที่สุดจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.20 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 0–5 ปี จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.83 ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ความถี่และร้อยละของคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหาร

คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้บริหาร	จำนวน (ราย) (n = 58)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	48	82.80
หญิง	10	17.20
อายุ		
20–40 ปี	27	46.56
41 ปี ขึ้นไป	31	53.44
อายุการทำงาน		
0–5 ปี	26	44.83
5 ปี ขึ้นไป	32	55.17
ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	38	65.52
ปริญญาโท	20	34.48

4.1.3 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ

ผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 81 เมื่อจำแนกตามอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.20 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31–40 ปี จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.60 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 80.97 โดยเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับส่วนใหญ่มีอายุงานระหว่าง 4–5 ปีมากที่สุดจำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.33 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 3-4 ปี จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.60 ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ความถี่และร้อยละของคุณลักษณะส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ

คุณลักษณะส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ	จำนวน (ราย) (n = 58)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	47	81.00
หญิง	11	19.00
อายุ		
20 – 30 ปี	17	29.31
31 – 40 ปี	20	34.60
41 ปีขึ้นไป	21	36.33
อายุการทำงาน		
0 -3 ปี	9	15.57
3 – 4 ปี	20	34.60
4 - 5 ปี	21	36.33
5 ปีขึ้นไป	8	13.84
ระดับการศึกษา		
ปวช – ปวส	11	19.03
ปริญญาตรี ขึ้นไป	47	80.97

4.1.4 ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของพนักงาน

กลุ่มตัวอย่างเป็น โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 298 ราย คิดเป็นร้อยละ 74.50 เมื่อจำแนกตามอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 30-40 ปี จำนวน 197 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมา มีอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 162 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.50 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 147 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมาจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 135 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.75 โดยพนักงานส่วนใหญ่มีอายุงานระหว่าง 3-4 ปีมากที่สุดจำนวน 147 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 2-3 ปี จำนวน 103 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.75 ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ความถี่และร้อยละข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของพนักงาน

คุณลักษณะส่วนบุคคลของพนักงาน	จำนวน (ราย) (n = 400)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	298	74.50
หญิง	102	25.50
อายุ		
20 – 30 ปี	162	40.50
31 – 40 ปี	197	49.25
41 ปีขึ้นไป	41	10.25
อายุการทำงาน		
0 - 2 ปี	25	6.25
2 – 3 ปี	103	25.75
3 – 4 ปี	147	36.75
4 - 5 ปี	77	19.25
5 ปีขึ้นไป	48	12.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ม.6	147	36.75
ม.6	135	33.75
ปวช – ปวส	91	22.75
ปริญญาตรี ขึ้นไป	27	6.75

4.2 ทักษะเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของผู้บริหาร

กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.31 และเมื่อพิจารณาที่ละเอียดพบว่าผู้บริหารมีทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัยมากที่สุด รองลงมาเป็นทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัทตามลำดับ ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมโดยรวมและรายปัจจัย

ทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 ด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัท	4.52	.40	สูงมาก
2 ด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท	4.35	.43	สูงมาก
3 ด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยของบริษัท	4.34	.34	สูงมาก
4 ด้านกฎความปลอดภัยของบริษัท	4.14	.60	สูง
รวม	4.34	.31	สูงมาก

4.2.1 ทักษะด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้บริหารมีทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัทอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมากที่สุด รองลงมาเป็นการระบุถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยในคำบรรยายลักษณะงานของพนักงานทุกคนและแจ้งให้พนักงานทราบเพื่อปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัท

ทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัท	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1 การให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย	4.74	.44	สูงมาก
2 การให้ความสำคัญต่อการระบุถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยในคำบรรยายลักษณะงานของพนักงานทุกคนและการแจ้งให้พนักงานทราบเพื่อปฏิบัติอย่างเคร่งครัด	4.57	.60	สูงมาก
3 การให้ความสำคัญในการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน	4.55	.65	สูงมาก
4 การให้ความสำคัญในการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย	4.40	.53	สูงมาก
5 การให้ความสำคัญในการจัดการบริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ	4.34	.58	สูงมาก
รวม	4.52	.40	สูงมาก

4.2.2 ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้บริหารมีทัศนคติด้านกฎความปลอดภัยของบริษัทอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องของผู้บริหารจะให้ความสำคัญมากที่สุด รองลงมาเป็น ทัศนคติต่อกฎหมายกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. 2549 ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติด้านกฎความปลอดภัยของบริษัท

	ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัยของบริษัท	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
		\bar{X}	SD.	ระดับ
1	การให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยที่เกี่ยวข้อง	4.41	.59	สูงมาก
2	การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. ๒๕๔๕	4.38	.70	สูงมาก
3	การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า	4.26	.91	สูงมาก
4	การให้ความสำคัญในการจัดทำกฎความปลอดภัยและการเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร	4.16	.64	มาก
5	การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕	4.16	.95	มาก
6	การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย	4.12	.77	มาก
7	การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร	4.02	.74	มาก
8	การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับเครื่องจักร ปั่นจั่น และหม้อน้ำ พ.ศ. ๒๕๕๒	3.93	1.15	มาก
9	การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับงานก่อสร้าง	3.81	.93	มาก
	รวม	4.14	.60	มาก

4.2.3 ทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้บริหารมีทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.35 และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า สนับสนุนให้มีการตรวจสอบสภาพพนักงานประจำปีผู้บริหารจะให้ความสำคัญมากที่สุด รองลงมาเป็น สนับสนุนในการปฐมพยาบาลให้แก่พนักงานใหม่ ให้มีความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย

ทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย	ระดับทักษะคิด (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การสนับสนุนให้มีการตรวจสอบสภาพพนักงานประจำปี	4.71	.46	สูงมาก
2 การสนับสนุนในการปฐมพยาบาลให้แก่พนักงานใหม่ ให้มีความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย	4.69	.50	สูงมาก
3 การสนับสนุนให้มีการสอนงานให้พนักงานรู้วิธีการทำงานอย่างเหมาะสม	4.55	.50	สูงมาก
4 การให้การสนับสนุนในนโยบายและการดำเนินงานด้านความปลอดภัย	4.55	.50	สูงมาก
5 การสนับสนุนให้มีการรณรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ	4.53	.68	สูงมาก
6 การสนับสนุนให้มีการอบรมเรื่องความปลอดภัยให้แก่พนักงาน	4.48	.54	สูงมาก
7 การสนับสนุนให้มีการอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี	4.48	.54	สูงมาก
8 การสนับสนุนต่อการตรวจความปลอดภัยทั่วไปทุกพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ	4.45	.68	สูงมาก
9 การสนับสนุนให้มีการอบรมหลักสูตรการปฐมพยาบาลให้กับหัวหน้างานและพนักงาน	4.43	.60	สูงมาก
10 การสนับสนุนให้มีการจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย	4.38	.52	สูงมาก

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
11 การสนับสนุนให้มีจัดตั้งและฝึกฝนทีมงานที่มีไว้สำหรับงานฉุกเฉิน	4.31	.50	สูงมาก
12 การสนับสนุนให้จัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้พนักงาน	4.29	.65	สูงมาก
13 การจัดให้มีหัวข้อการประชุมเรื่องความปลอดภัยในที่ประชุมของผู้บริหารทุกระดับ	4.22	.70	สูงมาก
14 การสนับสนุนให้มีอุปกรณ์ดับเพลิงเพียงพอ สำหรับกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน	4.21	.41	สูงมาก
15 การสนับสนุนให้มีการให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางานแก่พนักงานและครอบครัว	4.19	.74	สูง
16 การสนับสนุนให้มีการตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ	4.17	.66	สูง
17 การกำหนดให้มีแหล่งรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยเพื่อให้พนักงานใช้อย่างพอเพียง	4.07	.75	สูง
18 การสนับสนุนให้มีมาตรการจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย	4.07	.75	สูง
19 การสนับสนุนด้านงบประมาณในเรื่องความปลอดภัย	4.05	.80	สูง
20 การจัดให้มีการบริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ	3.98	.74	สูง
รวม	4.34	.34	สูงมาก

4.2.4 ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้บริหารมีทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัทอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้บริหารมีทัศนคติที่ต่อการตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุนานมากที่สุด รองลงมาเป็น ความสำคัญต่อการเตรียมแผนฟื้นฟูและบูรณะหลังเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท

	ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับ
1	การจัดให้มีการตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุงาน	4.67	.66	สูงมาก
2	การให้ความสำคัญต่อการเตรียมแผนฟื้นฟูและบูรณะหลังเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน	4.59	.56	สูงมาก
3	การให้ความสำคัญในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ	4.53	.68	สูงมาก
4	การให้ความสำคัญต่อการกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ในแผนฉุกเฉิน เช่น แผนอพยพคนและการเคลื่อนย้ายวัสดุแผนค้นหาและช่วยชีวิต	4.52	.50	สูงมาก
5	การให้ความสำคัญต่อการจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัยไว้เป็นลายลักษณ์อักษร	4.41	.59	สูงมาก
6	การให้ความสำคัญในเรื่องการตรวจความปลอดภัย	4.41	.62	สูงมาก
7	การสนับสนุนให้มีการแก้ไข ปรับปรุง ตามที่เสนอแนะไว้ในรายงานอุบัติเหตุ	4.38	.62	สูงมาก
8	การให้ความสำคัญต่อการวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน	4.31	.63	สูงมาก
9	การกำหนดให้มีการตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดผลได้ในเรื่องความปลอดภัย	4.29	.56	สูงมาก
10	การให้ความสำคัญในเรื่องการอบรมความปลอดภัยให้แก่ผู้บริหาร	4.28	.52	สูงมาก
11	การให้ความสำคัญต่อการอบรม ทบทวน ความรู้เรื่องกฎความปลอดภัย	4.28	.67	สูงมาก
12	การให้ความสำคัญต่อบังคับและจูงใจให้พนักงานใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	4.26	.81	สูงมาก
13	การให้ความสำคัญต่อการแจ้งข่าวการเกิดและผลของอุบัติเหตุร้ายแรงให้ทราบ	4.22	.62	สูงมาก

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท	ระดับทัศนคติ (n = 58)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
14 การให้ความสำคัญต่อการสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.19	1.03	สูง
15 การกำหนดให้มีขั้นตอนการปฏิบัติงานในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ	4.19	.83	สูง
16 การให้ความสำคัญต่อมาตรการและวิธีการปฏิบัติเพื่อควบคุมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.05	.71	สูง
รวม	4.35	.43	สูงมาก

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.30 และเมื่อพิจารณาเป็นที่ละเอียดพบว่า เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพจะปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยมากที่สุด รองลงมาเป็นปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยตามลำดับ ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ โดยรวมและรายปัจจัย

การปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย	4.35	.30	สูงมาก
2 ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย	4.27	.39	สูงมาก
3 ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัย	4.19	.63	สูงมาก
4 ปฏิบัติงานตามกฎหมายความปลอดภัย	3.40	.83	ปานกลาง
รวม	3.20	.30	ปานกลาง

4.3.1 ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัทของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.30 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงานและการอบรมเรื่องความปลอดภัย กฎความปลอดภัยให้แก่พนักงานจะมีการปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาเป็นนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ที่มีการลงนามโดยชัดเจน ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัท

ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การอบรมเรื่องความปลอดภัย กฎความปลอดภัยให้แก่พนักงาน	4.59	.59	สูงมาก
2 การจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน	4.59	.50	สูงมาก
3 การกำหนดนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่มีการลงนามโดยชัดเจน	4.55	.50	สูงมาก
4 การกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย	4.53	.54	สูงมาก
5 การให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องทุกฉบับ	4.52	.60	สูงมาก
6 การตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดผลได้ในเรื่องความปลอดภัย	4.48	.54	สูงมาก
7 การจัดทำกฎความปลอดภัยและเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร	4.40	.59	สูงมาก
8 การมีขั้นตอนการปฏิบัติงานในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ	4.38	.75	สูงมาก
9 การมีหัวข้อเรื่องความปลอดภัยในที่ประชุมของผู้บริหารทุกระดับ	4.31	.50	สูงมาก
10 การทบทวนหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้รับการอบรมไปแล้วทุก ๆ 3 ปี	4.19	.61	สูง
11 การมีมาตรการจูงใจให้พนักงานปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย	4.17	.75	สูง

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
12 การมีมาตรการและวิธีการปฏิบัติเพื่อควบคุมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.14	.71	สูง
13 การปฐมนิเทศให้แก่พนักงานใหม่ เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย	4.14	1.28	สูง
14 การมีมาตรการเพื่อบังคับและจูงใจให้พนักงานใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	4.12	.88	สูง
15 การแจ้งข่าวการเกิดและผลของอุบัติเหตุร้ายแรงให้ผู้บริหารทราบ	4.07	.75	สูง
รวม	4.34	.30	สูงมาก

4.3.2 ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยบริษัทของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การเก็บรายงานการสอบสวนอุบัติเหตุและการจัดทำ “จุดเสี่ยงและสภาพที่เป็นอันตราย” ของการทำงานจะเป็นส่วนใหญ่ที่ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพปฏิบัติอยู่ รองลงมาเป็นจัดทำและปรับปรุงรายการงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยของบริษัท

ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การเก็บรายงานการสอบสวนอุบัติเหตุ	4.53	.54	สูงมาก
2 การจัดทำ “จุดเสี่ยงและสภาพที่เป็นอันตราย” ของการทำงาน	4.53	.60	สูงมาก

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัยบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
3 การจัดทำและปรับปรุงรายการงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ	4.34	.58	สูงมาก
4 การมีแผนการตรวจความปลอดภัยทั่วไปทุกพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ	4.29	.59	สูงมาก
5 การรายงานและวิเคราะห์ผลการตรวจความปลอดภัย	4.22	.59	สูงมาก
6 การตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ	4.14	.74	สูง
7 การสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.10	.61	สูง
8 การวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน	3.98	.69	สูง
รวม	4.27	.39	สูงมาก

4.3.3 การปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยของบริษัทของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.63 และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพเน้นการป้องกันในเรื่องการอุปกรณ์ดับเพลิงเพียงพอ สำหรับกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน มากที่สุด รองลงมาเป็นการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยของบริษัท

ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การมีอุปกรณ์ดับเพลิงเพียงพอ สำหรับกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน	4.62	.49	สูงมาก
2 การตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี	4.48	.63	สูงมาก
3 การอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี	4.38	.81	สูงมาก

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

	ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
		\bar{X}	SD.	ระดับ
4	การสอนงานให้พนักงานรู้วิธีการทำงานอย่างเหมาะสม	4.29	.77	สูงมาก
5	การตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุงาน	4.29	1.03	สูงมาก
6	การอบรมหลักสูตรการปฐมพยาบาลให้กับหัวหน้างาน และพนักงาน	4.26	.69	สูงมาก
7	การรณรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ	4.24	.84	สูงมาก
8	การให้บริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ	4.22	.90	สูงมาก
9	การจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัยไว้เป็นลาย ลักษณ์อักษร	4.19	.69	สูง
10	การใช้สัญลักษณ์สีและป้ายแนะนำในบริเวณที่ควรมี	4.09	.47	สูง
11	การแก้ไข ปรับปรุง ตามที่เสนอแนะไว้ในรายงานอุบัติเหตุ	4.09	.73	สูง
12	การจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้พนักงาน ใช้อย่างเพียงพอ	3.95	1.03	สูง
13	การจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย	3.90	.97	สูง
14	การให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางานแก่พนักงาน และครอบครัว	3.72	1.11	ปานกลาง
	รวม	4.19	.63	สูง

4.3.4 การปฏิบัติงานด้านกฎหมายความปลอดภัยของบริษัท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การปฏิบัติงานด้านกฎหมายความปลอดภัยของบริษัทของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพปฏิบัติงานตามกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. ๒๕๔๕ มากที่สุด รองลงมาเป็นประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านกฎหมายความปลอดภัยของบริษัท

การปฏิบัติงานด้านกฎหมายความปลอดภัยของบริษัท	ระดับการปฏิบัติงาน (n = 58)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การปฏิบัติตามกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. ๒๕๔๕	4.34	.72	สูงมาก
2 การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า	4.12	1.01	สูง
3 การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย	4.03	.77	สูง
4 การปฏิบัติตามกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕	4.02	1.05	สูง
5 การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร	3.91	.88	สูง
6 การปฏิบัติตามกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับเครื่องจักร บันจัน และหม้อน้ำ พ.ศ. ๒๕๕๒	3.81	1.21	ปานกลาง
7 การปฏิบัติตามกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับงานก่อสร้าง	3.74	1.00	ปานกลาง
รวม	4.00	.83	มาก

4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

พนักงานกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยของบริษัท โดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 4.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 และเมื่อพิจารณาเป็นที่ละเอียดพบว่าพนักงานกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยมากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยตามลำดับ ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โดยรวมและรายปัจจัย

การรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัย	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย	4.10	.46	สูง
2 การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย	4.05	.64	สูง
3 การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย	4.04	.52	สูง
รวม	4.06	.50	สูง

4.4.1 การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พนักงานมีการรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.52 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าพนักงานรับรู้ว่าจะต้องมีการสอบสวนอุบัติเหตุทุกครั้งเมื่อมีการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุด โดยรองลงมาเป็นปฐมนิเทศพนักงานใหม่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การรู้ว่ามีเกิดอุบัติเหตุแล้วจะต้องมีการสอบสวนอุบัติเหตุทุกครั้ง	4.14	.83	สูง
2 การได้รับปฐมนิเทศพนักงานใหม่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย	4.11	.83	สูง

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัยของพนักงาน	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
3 การรู้ว่ามีกฎความปลอดภัย	4.08	.73	สูง
4 การรู้นโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย	4.06	.72	สูง
5 การรู้ว่ขั้นตอนการทำงานของการขั้นตอนอะไรบ้างที่เป็นอันตราย	4.06	.65	สูง
6 การได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัย	4.04	.83	สูง
7 การรู้ว่ามีกรจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัย	4.03	.75	สูง
8 การรู้ว่ามีกรตั้งเป้าหมายเรื่องความปลอดภัย	4.02	.86	สูง
9 การรู้ว่ามีคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน	4.00	.73	สูง
10 การรู้มาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย	3.99	.71	สูง
11 การแจ้งข่าวการเกิดและผลของการเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง	3.95	.98	สูง
12 การรู้ว่ามีกฎหมายเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย	3.89	.84	สูง
รวม	4.04	.52	สูง

4.4.2 การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยของพนักงาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พนักงานมีการรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพเป็นสิ่งที่พนักงานรับรู้มากที่สุด รองลงมาเป็น การสำรวจและรวบรวมขั้นตอนการทำงานที่เป็นอันตราย ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยของพนักงาน

การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยของพนักงาน	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การรู้ว่ามี การตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ	4.09	.63	สูง
2 การรู้ว่ามี การสำรวจและรวบรวมขั้นตอนการทำงานที่เป็นอันตราย	4.07	.88	สูง
3 การรู้ว่ามี การวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน	4.04	.90	สูง
4 การรู้ว่ามี การสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.00	.74	สูง
รวม	4.05	.64	สูง

4.4.3 การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยของพนักงาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยรวม 4.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า พนักงานส่วนใหญ่รับรู้งานด้านป้องกันความปลอดภัยในเรื่องการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปีมากที่สุด รองลงมาเป็นการบริการทางการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ ดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยของพนักงาน

การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยของพนักงาน	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
	\bar{X}	SD.	ระดับ
1 การได้รับมีการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี	4.22	.66	สูง
2 การได้รับการบริการทางการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ	4.20	.65	สูง
3 การได้รับการสอนงานให้รู้วิธีการทำงานอย่างถูกต้อง	4.19	.62	สูง

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

	การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยของพนักงาน	ระดับการรับรู้ (n = 400)		
		\bar{X}	SD.	ระดับ
4	การได้รับรู้มีการจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย	4.18	.63	สูง
5	การมีการตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุงาน	4.16	.70	สูง
6	การรู้ว่ามีกรรมรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ	4.14	.82	สูง
7	การได้รับอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างเพียงพอ	4.12	.83	สูง
8	พนักงานและครอบครัวรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางาน	4.12	.80	สูง
9	การรู้วิธีการปฏิบัติกับสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.09	.71	สูง
10	การรู้ว่ามีมาตรการเพื่อบังคับและจูงใจให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	4.07	.68	สูง
11	การรู้วิธีการใช้อุปกรณ์ดับเพลิง เมื่อเกิดอัคคีภัย	4.04	.81	สูง
12	การรู้สัญลักษณ์สีและป้ายแนะนำมีความหมายว่าอะไร	4.00	.73	สูง
13	การเคยได้รับการอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี	3.84	.96	สูง
	รวม	4.10	.46	สูง

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษาโดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ (ได้แก่ทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้บริหาร การจัดการความปลอดภัย การสำรวจความปลอดภัย การป้องกันความปลอดภัย และกฎหมายความปลอดภัย) กับตัวแปรตาม (การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson' s Correlation Coefficient) สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตารางที่ 4.19 ดังนี้

ตารางที่ 4.19 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษาทั้งหมด

	ATM	ATL	ATS	ATP	ATT	ACM	ACS	ACP	ACL	ACT	PSM	PSS	PSP	PST
ATM	1	-.015	.096	.165**	.395**	.088	.103*	.033	.091	.094	.040	.038	.016	.034
ATL	-.015	1	.350**	.450**	.751**	.496**	.471**	.457**	.451**	.560**	-.047	.072	.095	.035
ATS	.096	.350**	1	.704**	.735**	.455**	.399**	.401**	.216**	.390**	-.080	.018	.095	.008
ATP	.165**	.450**	.704**	1	.829**	.319**	.289**	.260**	.177**	.283**	-.121*	.026	.090	-.012
ATT	.395**	.751**	.735**	.829**	1	.516**	.482**	.443**	.377**	.518**	-.076	.062	.111*	.026
ACM	.088	.496**	.455**	.319**	.516**	1	.666**	.805**	.444**	.775**	.043	.154**	.213**	.149**
ACS	.103*	.471**	.399**	.289**	.482**	.666**	1	.773**	.472**	.797**	.030	.104*	.183**	.119*
ACP	.033	.457**	.401**	.260**	.443**	.805**	.773**	1	.417**	.811**	-.001	.122*	.192**	.112*
ACL	.091	.451**	.216**	.177**	.377**	.444**	.472**	.417**	1	.852**	.021	.101*	.178**	.112*
ACT	.094	.560**	.390**	.283**	.518**	.775**	.797**	.811**	.852**	1	.024	.138**	.227**	.143**
PSM	.040	-.047	-.080	-.121*	-.076	.043	.030	-.001	.021	.024	1	.598**	.619**	.886**
PSS	.038	.072	.018	.026	.062	.154**	.104*	.122*	.101*	.138**	.598**	1	.704**	.806**
PSP	.016	.095	.095	.090	.111*	.213**	.183**	.192**	.178**	.227**	.619**	.704**	1	.899**
PST	.034	.035	.008	-.012	.026	.149**	.119*	.112*	.112*	.143**	.886**	.806**	.899**	1

** Correlation is significant at the 0.01 level

* Correlation is significant at the 0.05 level

ATM	คือ	ทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัย
ATL	คือ	ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย
ATS	คือ	ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย
ATP	คือ	ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย
ATT	คือ	ทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้บริหารในภาพรวม
ACM	คือ	ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย
ACS	คือ	ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย
ACP	คือ	ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย
ACL	คือ	ปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย
ACT	คือ	ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม
PSM	คือ	การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย
PSS	คือ	การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย
PSP	คือ	การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย
PST	คือ	การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในภาพรวม

จากตารางที่ 4.19 ยังพบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้บริหารในภาพรวม (ATT) มีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย (ACM) ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย (ACS) ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย (ACP) และปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย (ACL)

และจากตารางที่ 4.19 พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย (ACM) ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย (ACS) ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย (ACP) และปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย (ACL) มีความสัมพันธ์กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน (PST)

4.6 การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ

4.6.1 การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงาน อุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทักษะเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้บริหารในภาพรวม (ATT) ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย (ACM) ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย (ACS) และปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัย (ACP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในภาพรวม (PST)

ผลการวิเคราะห์พบว่า มีเพียงปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยในสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.226 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนปัจจัยการจัดการเรื่องความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้คะแนนการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวมเพิ่มขึ้น 0.226 หน่วย นั่นคือ เมื่อควบคุมทักษะเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้บริหารในภาพรวม ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย และปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัย ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย สามารถอธิบายการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในภาพรวม ได้ร้อยละ 1.94 ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²
ATT	-.112	-.833	-1.39	.163	.029	.019
ACM	.226	.194	2.22	.027		
ACS	.093	.089	1.11	.270		
ACP	-.051	.065	-.78	.437		
ค่าคงที่	3.097	F=2.93, p-value =0.021				

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย มีผลต่อการรับรู้ของพนักงาน จึงทำการวิเคราะห์ต่อถึงทัศนคติของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยด้านใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย ซึ่งมีการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.6.2 การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณที่สนใจของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ

1) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณที่สนใจของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม

การวิเคราะห์ที่สนใจของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อการปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย (ATL) ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย (ATS) และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย (ATP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม (ACT)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.21 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²	
ATL	.443	.528	11.86	.000	.374	.369	
ATS	.514	.344	6.13	.000			
ATP	-.231	-.197	-3.353	.001			
ค่าคงที่	1.303	F=78.93, p-value =0.612					

เมื่อนำมาจัดเป็นรูปสมการจะได้สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$ACT = 0.443ATL + 0.514ATS - 0.231ATP$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$ACT = 0.528ATL + 0.344ATS - 0.197ATP$$

สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ทักษะด้านกฎความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.443 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทักษะด้านกฎความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม เพิ่มขึ้น 0.443 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ($Beta$) = 0.528 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทักษะด้านกฎหมายความปลอดภัยที่ดี จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม เพิ่มขึ้น 0.528 หน่วย

2. ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.514 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม เพิ่มขึ้น 0.514 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ($Beta$) = 0.344 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารให้การสนับสนุนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม เพิ่มขึ้น 0.344 หน่วย

3. ทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ในรูปคะแนนดิบ (b) = -0.231 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ลดลง 0.231 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ($Beta$) = 0.197 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทักษะด้านแผนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ลดลง 0.197 หน่วย

ดังนั้นตัวแปร 3 ตัว คือ ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวมได้ร้อยละ 36.90 ดังตารางที่ 4.21

จากการผลวิเคราะห์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าทักษะของผู้บริหารมีอิทธิต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม จึงทำการวิเคราะห์ถึงทักษะของผู้บริหารมีอิทธิต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในรายด้านต่อไป

2) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณที่ทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย

การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย (ATL) ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย (ATS) และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย (ATP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย (ACM)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.22 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²
ATL	.209	.424	9.34	.000	.350	.345
ATS	.376	.428	7.49	.000		
ATP	-.119	-.173	-2.89	.004		
ค่าคงที่	2.376	F=71.03, p-value =0.591				

เมื่อนำมาจัดเป็นรูปสมการจะได้สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$ACM = 0.209ATL + 0.376ATS - 0.119ATP$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$ACM = 0.424ATL + 0.428ATS - 0.173ATP$$

สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.209 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.209 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.424 กล่าวคือ เมื่อ

ผู้บริหารมีทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัยที่ดี จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 0.424 หน่วย

2. ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.376 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 0.376 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.428 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารให้การสนับสนุนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 0.428 หน่วย

3. ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ในรูปคะแนนดิบ (b) = -0.119 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.119 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = -0.173 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.173 หน่วย

ดังนั้นตัวแปร 3 ตัว คือ ทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัย ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ได้ร้อยละ 34.50 ดังตารางที่ 4.22

3) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย

การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัย (ATM) ทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัย (ATL) ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย (ATS) และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย (ATP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย (ACS)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.23 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²
ATL	.274	.424	8.97	.000	.305	.298
ATS	.421	.365	6.17	.000		
ATP	-.159	-.176	-2.80	.005		
ATM	.105	.103	2.42	.016		
ค่าคงที่	1.539	F=43.39, p-value =0.552				

เมื่อนำมาจัดเป็นรูปสมการจะได้สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$ACS = 0.274ATL + 0.421ATS - 0.159ATP + 0.105ATM$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$ACS = 0.424ATL + 0.365ATS - 0.176ATP + 0.103ATM$$

สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ทิศนคติด้านกฎความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.274 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.274 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.424 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัยที่ดี จะทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.424 หน่วย

2. ทิศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.421 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.421 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.365 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารให้การสนับสนุนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.365 หน่วย

3. ทิศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ในรูปคะแนนดิบ (b) = -0.159 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทิศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.159 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = -0.176 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทิศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.176 หน่วย

4. ทิศนคติด้านการจัดการความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.105 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทิศนคติด้านการจัดการความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.105 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.103 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทิศนคติด้านการจัดการความปลอดภัยที่ดี จะทำให้ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.103 หน่วย

ดังนั้นตัวแปร 4 ตัว คือ ทิศนคติด้านการจัดการความปลอดภัย ทิศนคติด้านกฎความปลอดภัย ทิศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทิศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยได้ร้อยละ 29.80 ดังตารางที่ 4.23

4) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณทิศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย

การวิเคราะห์ทิศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทิศนคติด้านกฎความปลอดภัย (ATL) ทิศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย (ATS) และทิศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย (ATP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย (ACP)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.24 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อการปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²
ATL	.422	.409	8.65	.000	.295	.290
ATS	.747	.407	6.83	.000		
ATP	-.303	-.210	-3.37	.001		
ค่าคงที่	0.540	F=55.33, p-value =0.543				

เมื่อนำมาจัดเป็นรูปสมการจะได้สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$ACP = 0.422ATL + 0.747ATS - 0.303ATP$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$ACP = 0.409ATL + 0.407ATS - 0.210ATP$$

สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ทักษะคิดด้านกฎความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.422 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรปัจจัยทักษะคิดด้านกฎความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.422 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.409 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทักษะคิดด้านกฎหมายความปลอดภัยที่ดี จะทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.409 หน่วย

2. ทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.747 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.747 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.407 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารให้การสนับสนุนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.407 หน่วย

3. ทักษะคิดด้านแผนงานความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ในรูปคะแนนดิบ (b) = -0.303 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทักษะคิดด้านแผนงานความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1

หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.303 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ใ้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = -0.210 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยมากขึ้น จะทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย ลดลง 0.210 หน่วย

ดังนั้นตัวแปร 3 ตัว คือ ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยได้ร้อยละ 29.00 ดังตารางที่ 4.24

5) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย

การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้บริหารที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย (ATL) ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย (ATS) และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย (ATP)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย (ACL)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.25 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย

ตัวแปรอิสระ	b	Beta	t	sig	R ²	Adj.R ²
ATL	.857	.451	10.08	.000	.203	.201
ค่าคงที่	1.050	F=101.58, p-value =0.451				

เมื่อนำมาจัดเป็นรูปสมการจะได้สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$ACL = 0.857ATL$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$ACL = 0.451ATL$$

สามารถอธิบายได้ดังนี้

ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) = 0.857 อธิบายได้ว่า เมื่อคะแนนของตัวแปรทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.857 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่น ๆ ให้คงที่ และมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (Beta) = 0.451 กล่าวคือ เมื่อผู้บริหารมีทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัยที่ดี จะทำให้กฎหมายปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย เพิ่มขึ้น 0.451 หน่วย ดังนั้นตัวแปร ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัยได้ร้อยละ 20.10 ดังตารางที่ 4.25

4.7 การทดสอบสมมติฐาน

4.7.1 สมมติฐานที่ 1 ทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก

การทดสอบสมมติฐานนี้ใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวมเท่ากับ 0.026 โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.603$) สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p – value
ทัศนคติของผู้บริหาร	0.026	0.603

ที่มา : ได้จากการคำนวณ

เมื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.52 โดยทัศนคติของผู้บริหาร

ในเรื่องการจัดการความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.01$) ดังตารางที่ 4.27

และทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในรายด้าน พบว่าปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.52 ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.48 ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.44 ปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.38 โดยทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในรายด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.01$) ดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p – value
ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยในภาพรวม	0.52	≤ 0.01
ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย	0.52	≤ 0.01
ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย	0.48	≤ 0.01
ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย	0.44	≤ 0.01
ปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย	0.38	≤ 0.01

ที่มา : ได้จากการคำนวณ

เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน เพื่อหาทัศนคติของผู้บริหารเรื่องการจัดการความปลอดภัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม พบว่า ทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัย ทัศนคติด้านสนับสนุนงานความปลอดภัย และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวมได้ร้อยละ 36.90 และเมื่อทำการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้บริหาร

เรื่องการจัดการความปลอดภัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย ทักษะของผู้บริหารที่มีอิทธิพล คือ ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย โดยอธิบายปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย ได้ร้อยละ 34.50 และ 29.00 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.22 และ ตารางที่ 4.24 ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ทักษะของผู้บริหารที่มีอิทธิพล คือ ทักษะด้านการจัดการความปลอดภัย ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย โดยอธิบายปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ได้ร้อยละ 29.80 ดังตารางที่ 4.23 และปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย ทักษะของผู้บริหารที่มีอิทธิพล คือ ทักษะด้านกฎความปลอดภัย โดยอธิบายปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย ได้ร้อยละ 20.10 ดังตารางที่ 4.25

4.7.2 สมมุติฐานที่ 2 ปัจจัยในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ปัจจัยในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย และปัจจัยด้านการป้องกันความปลอดภัย ตามตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ระหว่างปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยด้านการป้องกันด้านความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติก

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p – value
ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย	0.149	0.003
ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย	0.119	0.017
ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย	0.112	0.026

ที่มา : จากการคำนวณ

4.8 การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา” ในครั้งนี้พบว่า ทักษะคิดของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 0.31 อีกทั้งทักษะคิดในแต่ละรายปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดด้านนโยบายความปลอดภัยของบริษัท ทักษะคิดด้านแผนงานความปลอดภัยของบริษัท ทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยของบริษัทและทักษะคิดด้านกฎความปลอดภัยของบริษัท อยู่ในระดับสูง นั้นแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม และเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้บริษัทฯ ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ โดยผู้บริหารจะกำหนดนโยบายความปลอดภัยของบริษัท ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดแนวทางการปฏิบัติงาน จากนั้นจะมีการมอบหมายงานให้แก่เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ซึ่งพบว่าการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 ค่าความแปรปรวน เท่ากับ 0.30 การปฏิบัติงานแต่ละรายปัจจัย ได้แก่ ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัย อยู่ในระดับสูงมาก แต่การปฏิบัติงานตามกฎหมายความปลอดภัยจะอยู่ในระดับปานกลาง นั้นแสดงว่าเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพมีการปฏิบัติตามนโยบายของบริษัท ที่จะทำให้นักงงานมีการรับรู้ถึงการจัดการความปลอดภัยของบริษัท ซึ่งพบว่าการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 0.50 รวมถึงการรับรู้ในแต่ละรายปัจจัย ได้แก่ การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัยและการรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย ก็อยู่ในระดับสูงทุกด้าน นั่นคือ ถ้าผู้บริหารมีทักษะคิดที่ดีต่อการจัดการเรื่องความปลอดภัย ก็จะส่งผลถึงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ และเมื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพมีการปฏิบัติงานตามนโยบายที่บริษัทกำหนดไว้ จะส่งผลถึงการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานตามไปด้วย ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมความปลอดภัย ดังที่ชยุตร์ มากวัฒนสุข (2541) กล่าวว่า ถ้าผู้บริหารระดับสูงมีทักษะคิดที่ดีและมีความรู้สึกรับผิดชอบต่องานความปลอดภัยแล้ว ย่อมทำให้ผู้บริหารระดับล่างมีทักษะคิดและความรับผิดชอบที่คล้ายคลึงตามแล้ว จะส่งผลให้พนักงานทั่วไปปฏิบัติตามเป็นลูกโซ่อีกด้วย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านทักษะคิดของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ตามสมมุติฐานที่ 1 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ของเพียร์สันที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวมเท่ากับ 0.026 โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.603$) ทั้งนี้เพราะว่าทัศนคติของผู้บริหารจะถูกส่งผ่านออกมาเป็นนโยบายความปลอดภัย ตามที่ Jutapanit (1991) ได้ให้ความสำคัญของกิจกรรมของการจัดการความปลอดภัย ในเรื่องของ การกำหนดนโยบายและมอบหมายความรับผิดชอบ อยู่ในลำดับต้น ๆ และนโยบายนั้นจะถูกให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ และเมื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม พบว่าทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ในระดับปานกลาง (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เท่ากับ 0.52 โดยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p \leq 0.01$) แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพมีการปฏิบัติงานได้ไม่เต็มที่ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากงบประมาณทางด้านความปลอดภัย บุคลากร ระบบมาตรฐานคุณภาพอื่น ๆ ที่บริษัทจัดทำอยู่ รวมถึงการสนับสนุนของผู้บริหาร ดังที่ กุทธิชาติ อิน โสม (2543) ได้ศึกษาไว้ว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการความปลอดภัยกับการสนับสนุนจากนายจ้างพบว่ามีความสำคัญทางสถิติ

แต่เมื่อในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจความปลอดภัยและปัจจัยการป้องกันความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) พบว่ามีสามปัจจัยมีความสัมพันธ์กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจความปลอดภัยและปัจจัยการป้องกันความปลอดภัย แต่เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่ามีเพียงหนึ่งปัจจัยคือ ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยเท่านั้นที่อิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โดยสามารถอธิบายการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานได้ร้อยละ 1.90 ทั้งนี้เพราะว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย จะเป็นส่วนการจัดการที่ทำอยู่เป็นประจำ เช่น การสอบสวนอุบัติเหตุ การอบรมพนักงานใหม่ การอบรมเรื่องความปลอดภัย ฯลฯ ไม่เหมือนกับปัจจัยทางด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย เช่น การตรวจสภาพแวดล้อมในการทำงาน (แสง เสียง ความร้อน สารเคมี) ที่จะทำอย่างน้อยปีละครั้ง หรือการสำรวจงาน/งานที่เสี่ยงต่อการเกิด

อุบัติเหตุ ที่จะทำการสำรวจเพียงครั้งเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกันยา สุวรรณแสง (2540, หน้า 138) ที่กล่าวว่าสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันจะทำให้คนเรามีการรับรู้ดีขึ้น ส่วนปัจจัยทางด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยที่ไม่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน ทั้งนี้อาจจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของพนักงาน ที่จะทำให้พนักงานตระหนักถึงการป้องกันที่บริษัทจัดให้ เช่น ที่อุดหูซึ่งเป็นหนึ่งอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ป้องกันเสียงดัง เพื่อไม่ให้หูหนวก เมื่อพนักงานไม่ใช้นานเข้าจะเกิดโรคหูหนวก จึงจะเริ่มหันมาใช้ หรือการป้องกันอ็อกซิเจน ทางบริษัทจัดให้มีอุปกรณ์ดับเพลิง แต่เมื่อเกิดเหตุแล้วพนักงานไม่สามารถใช้งานอุปกรณ์ดับเพลิงได้ จึงเริ่มถึงการรับรู้ถึงการป้องกันที่บริษัทจัดให้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ ขั้นที่ 2 คือ ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) แล้วจะทำให้พนักงานเกิดแรงจูงใจในการใช้เครื่องมือในการป้องกันร่างกายและทรัพย์สิน

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน แต่ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยเป็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ซึ่งได้รับนโยบายมาจากผู้บริหารขององค์กร ดังนั้นเมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องความปลอดภัยว่ามีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม พบว่า ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัยและทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ในทางบวก และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ในทางลบ ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในภาพรวม ได้ร้อยละ 36.90 นั่นแสดงว่าทัศนคติของผู้บริหารที่ดีที่สุดที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานตามทฤษฎีสองปัจจัยของเฮอริชเบอร์เกอร์ (วิฑูรย์ สิมะโชค ดี และวีระพงษ์ เถлимจิระรัตน์, 2544, หน้า 13-18) ว่างานด้านการจัดการความปลอดภัยนั้นมีความสำคัญต่อองค์กร ไม่ใช่มองว่างานด้านความปลอดภัยเป็นค่าใช้จ่าย (ชยุตร์ มากวัฒนสุข, 2541, หน้า 14-19)

เมื่อทำการวิเคราะห์ปัจจัยทัศนคติของผู้บริหารกับการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานรายด้าน พบว่า

1. ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย โดยอธิบาย ได้ร้อยละ 34.50 และ 29.00 ตามลำดับ

2. ทักษะด้านการจัดการความปลอดภัย ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทักษะด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อบัณฑิตด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย โดยอธิบายได้ร้อยละ 29.80

3. ทักษะด้านกฎความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อบัณฑิตด้านกฎหมายความปลอดภัย โดยอธิบายได้ร้อยละ 20.10

จากการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในด้านต่าง ๆ โดยทัศนคติด้านการจัดการความปลอดภัย ทักษะด้านกฎความปลอดภัย ทักษะด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อบัณฑิตการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย และด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยในทางบวก นั่นคือผู้บริหารจะต้องมีทัศนคติที่ดีการจัดการความปลอดภัย มีการให้การสนับสนุน จึงจะส่งผลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน และพบว่าทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อบัณฑิตการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย และด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยในทางลบ ทั้งนี้เพราะว่าการวางแผนงานความปลอดภัยจะต้องคำนึงถึง นโยบายด้านความปลอดภัยของบริษัทเป็นหลัก เพื่อจะได้มีความสอดคล้องต้องกันในการดำเนินงานและทำให้การดำเนินงานนั้นเป็นไปโดยความถูกต้องสมบูรณ์หรืออาจกล่าวได้ว่าการวางแผนนั้นเป็นการตัดสินใจว่าจะทำอะไร ทำเมื่อไหร่ และใครเป็นผู้ทำนั่นเอง (ณัฐวัตร มนต์เทวีญ, 2541) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของผู้บริหารกับบัณฑิตการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านต่าง ๆ ไปในทิศทางตรงกันข้าม วิเคราะห์ได้ว่าทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยของผู้บริหารไม่สอดคล้องกับบัณฑิตการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านต่าง ๆ จากการศึกษาของจิตรภาณุ ทรัพย์วิษญ์ (2537) โดยเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยมักจะเน้นไปในการจัดการเรื่องการกำหนดนโยบาย และการมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบ การจัดตั้งองค์กรความปลอดภัย กล่าวคือไม่เน้นถึงแผนงานความปลอดภัย และท้ายสุดความสัมพันธ์กันระหว่างทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องความปลอดภัย และการบริหารงานความปลอดภัยในโรงงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน จะส่งผลเกิดการรับรู้การจัดการของพนักงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการรับรู้ (กันยา สุวรรณแสง, 2540, หน้า 138) ที่จะต้องมีสิ่งเร้าให้เกิดการปฏิบัติ ในที่นี้จะหมายถึง การที่ผู้บริหารที่ทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยที่ดี ทำให้เกิดการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน จะ

ส่งผลให้เกิดการรับรู้ของพนักงาน ซึ่งจะหมายถึงการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน และทำให้เกิดพฤติกรรมทางด้านความปลอดภัยในที่สุด

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1). ศึกษาการรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา และ 2) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา โดยมีสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ทักษะของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.1 ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.2 ปัจจัยด้านการสำรวจความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.3 ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

การวิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ในด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารของสถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวน 58 ราย 2) เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพของสถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวน 58 ราย และ 3) พนักงานที่ทำงานในสถานประกอบการที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 400 ราย ธุรกิจแบบสอบถามที่ใช้มี 3 ชุด คือ 1) แบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของผู้บริหาร 2) แบบสอบถามการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ และ 3) แบบสอบถามการ

รับรู้การจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของพนักงาน ซึ่งแบบสอบถามจะผ่านการทดสอบความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาชของทุกปัจจัย ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไป ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแบ่งเป็น 1) ผู้บริหารจำนวนทั้งสิ้น 58 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่มตัวอย่าง 2) เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพจำนวนทั้งสิ้น 58 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่มตัวอย่าง และ 3) พนักงานในสถานประกอบการจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่มตัวอย่าง นำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ซึ่งส่วนนี้จะเป็นการสรุปผล และข้อเสนอแนะในการนำไปใช้และการวิจัยต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ขนาดโรงงานของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 46.60 โรงงานขนาดกลาง คิดเป็นร้อยละ 43.10 และโรงงานขนาดเล็ก คิดเป็นร้อยละ 10.30

ระดับผู้บริหารที่ทำการตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 82.80 มีอายุ 41 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 53.44 รองลงมา มีอายุระหว่าง 20-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.56 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 65.50 และส่วนใหญ่มีอายุงานทำงาน 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 55.20 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 0-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.83

เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานที่ทำการตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 81 มีอายุ 41 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 36.20 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.60 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ขึ้นไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.97 มีอายุงานระหว่าง 4-5 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.33 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.60

พนักงานที่ทำการตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 74.50 มีอายุระหว่าง 30-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมา มีอายุระหว่าง 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.50 ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมา จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 33.75 มีอายุงานระหว่าง 3-4 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมา มีอายุงานระหว่าง 2-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.75

5.1.2 ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ศึกษาการรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

ผลการศึกษา พบว่า การรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 4.06 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50 โดยมีการรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.10 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46 รองลงมาเป็นการรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ย 4.05 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.64

วัตถุประสงค์ที่ 2 ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรับรู้ของพนักงานต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยทางด้านทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัย ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยการป้องกันเรื่องความปลอดภัยกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) พบว่ามี 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยและปัจจัยการป้องกันเรื่องความปลอดภัย แต่เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน พบว่ามีเพียงหนึ่งปัจจัยคือ ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยเท่านั้นที่ผลการศึกษาให้การยอมรับสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์เชิงถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการทดสอบ พบว่า ทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมไม่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยในเรื่องการจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการทดสอบ พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม สามารถอธิบายได้ร้อยละ 1.9

สมมติฐานที่ 2.1 ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการทดสอบ พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 2.1

สมมติฐานที่ 2.2 ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการทดสอบ พบว่า ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 2.2

สมมติฐานที่ 2.3 ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ผลการทดสอบ พบว่า ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 2.3

ผลการศึกษายังพบว่าทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการสำรวจเรื่องความปลอดภัย ปัจจัยด้านการป้องกันเรื่องความปลอดภัย และปัจจัยด้านกฎหมายความปลอดภัย ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในรายด้าน โดยอธิบายได้ร้อยละ 34.50, 29.80, 29.00 และ 20.10 ตามลำดับ โดยทัศนคติด้านการจัดการความปลอดภัย ทัศนคติด้านกฎหมายความปลอดภัย ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านต่าง ๆ ในทางบวก และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการจัดการความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานในด้านต่าง ๆ ในทางลบ

5.2 การประยุกต์ผลการวิจัย

1. การจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ถ้าจะประสบความสำเร็จในการจัดการความปลอดภัย ควรที่จะเริ่มจากทัศนคติของผู้บริหารเป็นอันดับแรก และจะทำให้ส่งผลไปถึงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน

2. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา และพบว่าทัศนคติของผู้บริหารด้านกฎความปลอดภัย ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย และทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัย ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญทัศนคติของผู้บริหารในด้านดังกล่าวก่อน

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา ควรที่จะต้องมีการศึกษาหลาย ๆ ประเภทกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งจะช่วยให้เห็นการจัดการความปลอดภัยได้ครอบคลุมมากขึ้น

2. ในเรื่องการจัดการความรู้ทางด้านความปลอดภัย เนื่องจากมีผู้บริหารมีการสนับสนุน ประกอบกับการที่มีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการความปลอดภัย รวมทั้งพนักงานมีการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน ดังนั้นแต่ละองค์กรควรจะต้องมีการจัดการองค์ความรู้เรื่องความปลอดภัยภายในองค์กร ทั้งนี้เพื่อที่จะได้บรรลุผลในกลยุทธ์ของบริษัทต่อไป

3. การศึกษาครั้งนี้ไม่ได้ซึ่งศึกษาถึงในเรื่องการจัดการความปลอดภัยกับผลกระทบต่อการค้าในธุรกิจ ทั้งนี้ในปัจจุบันการค้าทั้งในและต่างประเทศ เน้นในเรื่องคุณภาพสินค้าและการรักษาสีงแวดล้อมของโลก โดยผ่านทางระบบคุณภาพต่าง เช่น ISO9000, ISO14000, ISO18000 และอื่นๆ ซึ่งระบบการจัดการความปลอดภัยจะอยู่ในระบบ ISO18000 ซึ่งบางองค์กรที่จะต้องส่งออกสินค้าอาจจะถูกกีดกันทางการค้าได้อีกทางหนึ่ง ส่งผลเสียถึงองค์กรได้อีกทางหนึ่ง นอกเหนือจากการสูญเสียที่เกิดจากอุบัติเหตุภายในองค์กร

4. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในตัวแปรอื่นที่อาจจะมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เช่น จำนวนชั่วโมงในการทำงาน บรรยากาศองค์กร การสนับสนุนขององค์กร เป็นต้น

5. ควรมีการศึกษาถึงความสอดคล้องของนโยบายความปลอดภัยกับการวางแผนงานความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติงานความปลอดภัยให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรได้

รายการอ้างอิง

รายการอ้างอิง

- กันยา สุวรรณแสง (2540) จิตวิทยาทั่วไป กรุงเทพฯ : อักษรวิทยา
- แก้วฤทัย แก้วชัยเทียม (2548) การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุตสาหกรรมและองค์การ ภาควิชามนุษยศาสตร์ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- จารุวรรณ วิโรจน์ (2550) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างาน : การวิเคราะห์พหุระดับ, วารสารวิจัย มข. ฉบับบัณฑิตศึกษา. ปีที่ 7, ฉบับที่ 4 (ต.ค.-ธ.ค.), หน้า 46-57, สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- จิตรภาณุ สรรค์วิษณุ (2537) การศึกษาการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยที่มีผลต่อความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างในอุตสาหกรรมการผลิต : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดในเขตภาคเหนือตอนล่าง, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกไทยคดีศึกษา : มหาวิทยาลัยนเรศวร
- เฉลิมชัย ชัยกิติภรณ์ และวิทยา อยู่สุข (2522) อาชีวอนามัยและความปลอดภัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มปท
- ชยุตร์ มากวัฒน์สุข (พฤศจิกายน 2541) การบริหารงานความปลอดภัยสมัยใหม่. ในการประชุมวิชาการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ ครั้งที่ 1 : พัฒนาความปลอดภัยสู่ศตวรรษใหม่ (หน้า 14-19) กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย)
- ชลธิชา ฤทธิงาน (2544) การมีส่วนร่วมของลูกจ้างในการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงาน : กรณีศึกษาโรงงานขอนแก่นแหวน จังหวัดขอนแก่น วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาศิลปศาสตร์ (การบริหารการพัฒนา) : มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ณัฐวัตร มนต์เทวีญ (2541) “การบริหารความปลอดภัย.” วารสารเซฟตี้ไลท์, 2(12), หน้า63-69
- ถวิล ชาราโกชน์และศรีณย์ ศิริสุข (2545) พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน กรุงเทพฯ : ทิพย์วิสุทธิ
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ (2548) การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพฯ : วี.อินเตอร์พรีนท์

- ปัญญา เข็มทอง (2546) การรับรู้การบริหารความปลอดภัยและพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานส่วนผลิตบริษัท เพ็ญพูนันต์ จำกัด วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการทั่วไป : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- บุญเลิศ สิริภักทรณิข (2541) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในการทำงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรที่ทำงานกับคนพิการในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ไพฑูริย์ แก้วทอง (พศจิกายน 2542) ความปลอดภัยระดับธุรกิจไทยอย่างไร. ในการประชุมวิชาการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ ครั้งที่ 2 : ความปลอดภัยระดับธุรกิจไทยอย่างไร (หน้า9-12). กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย)
- ยุทธ ไถยวรรณ (2546) สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ
- รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ (จิตวิทยาอุตสาหกรรม) สาขาจิตวิทยา (จิตวิทยาอุตสาหกรรม) : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ฤทธิชาติ อินโสม (2543) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานของคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับหลักการป้องกันและลดอุบัติเหตุในสถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ (วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม) : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- ฤทัยขวัญ บูรณวนิช (2548) ความสัมพันธ์ระหว่างความทุกข์ใจกับความคิดตั้งใจลาออกจากงานของพนักงาน วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาศิลปศาสตร์ (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ) : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- วรา ฉายแสง (2542) การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำระบบบริหารความปลอดภัยสมัยใหม่ มาใช้ในองค์กรของบริษัทผู้รับเหมาก่อสร้างขนาดใหญ่. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิศวกรรมศาสตร์ (วิศวกรรมโยธา) : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
- วันชัย มีชาติ (2544) พฤติกรรมการบริหารองค์การสาธารณะ กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- วิฑูรย์ ติมะโชคดี และวีระพงษ์ เถлимจิระรัตน์ (2544) **วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน**. (หน้า 13-18) กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
- วิกรมลล์ ละอองศิริวงศ์ (2541) **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็ก** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศิริชัย จันทรสิงห์ (2538) **มาตรการบังคับใช้กฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ (นิติศาสตร์) : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2541) **พฤติกรรมองค์กร** กรุงเทพฯ : ชีระฟิล์มและไซเท็กซ์
- สมเกียรติ ปันตาแก้ว (2544) **การจัดทำระบบมาตรฐานการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย (มอก. 18001) : กรณีศึกษา บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย(ลำปาง) จำกัด** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สมยศ นาเวียง (2547) **การบริหาร : การพัฒนาองค์กร และการจูงใจ** (หน้า 90-99) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ
- สมร ทองดี (2539) **เอกสารการสอนชุดวิชา มนุษย์กับสังคม หน่วยที่ 2 นนทบุรี** : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (2536) **รวมกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานและสิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน
- สำนักงานกองทุนทดแทน กระทรวงแรงงาน (2549) **ข้อมูลสถิติกองทุนประกันสังคม[ออนไลน์]** ได้จาก http://www.sso.go.th/knowledge/statisticmid_sso.asp.
- สำนักงานจังหวัดนครราชสีมา (2549) **ข้อมูลทั่วไปจังหวัดนครราชสีมา [ออนไลน์]** ได้จาก <http://www.nakhonratchasima.go.th>
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2536) **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- อโณทัย ภูวนวิทยาคม (2537) **ค่าใช้จ่ายและการจัดการด้านความปลอดภัยในฐานะตัวทำนายความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมเขตภาคเหนือตอนบน** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ (การส่งเสริมสุขภาพ) : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อริศรา ปาดแมน (2543) **ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท รองเท้าบาจา แห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน)** โรงงานบางพลี วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

- Cheyne A., Oliver A., Tomás J.M., Cox S. (2002). **The architecture of employee attitudes to safety in the manufacturing sector.** Personnel Review Vol.31 No.6, pp.649-670: Emerald Group Publishing Ltd.
- Colin Fuller (1999) **Benchmarking health and safety performance through company safety competitions.** Benchmarking for Quality Management & Technology, Vol.6 No.4, pp.325-337: MCB University Press.
- Jutapanit Glinfung (1991) **Comparative Study For Safety Management In The Manufacturing Factor.** , Master Science (Industrial Hygiene and Safety), Mahidol University, Bangkok
- McVittie D., Banikin H., Brocklebank W. (1997). **The Effects of firm size on injury frequency in construction.** Safety Science Vol.27 No.1, pp.19-23: Elsevier Science Ltd.
- N.Holmes, T.J. Triggs, S.M. Gifford and A.W. Dawkins (1997). **Occupational Injury Risk in a blue collar, small business industry: implications for prevention.** Safety Science Vol.25 No.1-3, pp.67-78: Elsevier Science Ltd.
- Schemerhorn, J.R., Hunt, J. G. and Osborn , R. N. (1982) **Organizational Behavior.** 6th ed. New York : John Wiley & Sons, Inc.
- Sharon Clarke (2006). **Safety climate in an automobile manufacturing plant: The effects of work environment, job communication and safety attitudes on accidents and unsafe behavior.** Personnel Review Vol.35 No.4, pp.443-430: Emerald Group Publishing Ltd.
- Vassie L., Cox S. (1998). **Small and Medium Size Enterprises (SME) interest in voluntary certification schemes for health and safety management: preliminary results.** Safety Science Vol.29, pp.67-63: Elsevier Science Ltd.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม ชุดที่ 1 (สำหรับผู้บริหาร)
เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน
โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการจัดการ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี คำตอบของท่านจะไม่มีการนำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคลและองค์กร แต่จะนำเสนอเป็นภาพรวมทั้งหมด ท่านเป็นหนึ่งในที่จะช่วยให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จจึงขอได้โปรดตอบตามความเป็นจริงเพื่อให้ผลการวิจัยเชื่อถือได้และเป็นประโยชน์ต่อไป

2. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา นี้มี 2 ตอน คือ

- 2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ
- 2.2 ทักษะคิดเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม ประกอบไปด้วย
 - 2.2.1 ทักษะคิดด้านนโยบายความปลอดภัย
 - 2.2.2 ทักษะคิดด้านกฎความปลอดภัย
 - 2.2.3 ทักษะคิดด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย
 - 2.2.4 ทักษะคิดด้านแผนงานความปลอดภัย

ตอนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

คำชี้แจง กรุณาทำแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องหน้าหัวข้อที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี

() 21 – 30 ปี

() 31 – 40 ปี

() 41 – 50 ปี

() 51 ปีขึ้นไป

3. อายุการทำงาน

() 0-1 ปี

() 1-2 ปี

() 2-3 ปี

() 3-4 ปี

() 4-5 ปี

() 5 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษา

() ปวช – ปวส

()ปริญญาตรี

()ปริญญาโท

()ปริญญาเอก

5. จำนวนพนักงานในสถานประกอบการ

() น้อยกว่า 50 คน

() 50 – 200 คน

() มากกว่า 200 คน

ตอนที่ 2 คำถามทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการ (กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด)

- หมายเหตุ 5 = ให้ความสำคัญมากที่สุด
 4 = ให้ความสำคัญมาก
 3 = ให้ความสำคัญปานกลาง
 2 = ให้ความสำคัญน้อย
 1 = ให้ความสำคัญน้อยที่สุด

คำถามเกี่ยวกับทัศนคติ	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
ทัศนคติด้านนโยบายความปลอดภัย					
1. การให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย					
2. การให้ความสำคัญในการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย					
3. การให้ความสำคัญในการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน					
4. การให้ความสำคัญต่อการระบุดังความรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยในคำบรรยายลักษณะงานของพนักงานทุกคนและการแจ้งให้พนักงานทราบเพื่อปฏิบัติอย่างเคร่งครัด					
5. การให้ความสำคัญในการจัดการบริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ					
ทัศนคติด้านกฎความปลอดภัย					
1. การให้ความสำคัญในการจัดทำกฎความปลอดภัยและเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร					
2. การให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยที่ท่านเกี่ยวข้อง					
3. การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับเครื่องจักร ปั้นจั่น และหม้อน้ำ พ.ศ. ๒๕๕๒					
4. การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับงานก่อสร้าง					

คำถามเกี่ยวกับทัศนคติ	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
5.การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕					
6.การให้ความสำคัญต่อกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. ๒๕๔๕					
7.การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย					
8.การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า					
9.การให้ความสำคัญต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร					
ทัศนคติด้านการสนับสนุนงานความปลอดภัย					
1. การสนับสนุนในนโยบายและการดำเนินงานด้านความปลอดภัย					
2. การจัดให้มีหัวข้อการประชุมเรื่องความปลอดภัยในที่ประชุมของผู้บริหารทุกระดับ					
3. การกำหนดให้มีแหล่งรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย เพื่อให้พนักงานใช้อย่างพอเพียง					
4. การให้การสนับสนุนให้มีการอบรมเรื่องความปลอดภัยให้แก่พนักงาน					
5. การให้การสนับสนุนให้มีมาตรการจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย					
6. การสนับสนุนในการปฐมนิเทศให้แก่พนักงานใหม่ ให้มีความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย					
7. การให้การสนับสนุนด้านงบประมาณในเรื่องความปลอดภัย					
8. การให้การสนับสนุนต่อการตรวจความปลอดภัยทั่วไปทุกพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ					
9. การสนับสนุนให้มีการตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ					
10. การสนับสนุนให้มีการอบรมหลักสูตรการปฐมพยาบาลให้กับหัวหน้างานและพนักงาน					
11. การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งและฝึกฝนทีมงานที่มีไว้สำหรับงานฉุกเฉิน					

คำถามเกี่ยวกับทัศนคติ	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
12. การสนับสนุนให้มีอุปกรณ์ดับเพลิงเพียงพอ สำหรับกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน					
13. การสนับสนุนให้มีการอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี					
14. การสนับสนุนให้จัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้พนักงาน					
15. การสนับสนุนให้มีการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี					
16. การสนับสนุนให้มีการสอนงานให้พนักงานรู้วิธีการทำงานอย่างเหมาะสม					
17. การสนับสนุนให้มีการจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย					
18. การสนับสนุนให้มีการรณรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ					
19. การสนับสนุนให้มีการให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางานแก่พนักงานและครอบครัว					
20. การจัดให้มีการบริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ					
ทัศนคติด้านแผนงานความปลอดภัย					
1. การกำหนดให้มีการตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดผลได้ในเรื่องความปลอดภัย					
2. การให้ความสำคัญในเรื่องการอบรมความปลอดภัยให้แก่ผู้บริหาร					
3. การให้ความสำคัญในเรื่องการตรวจความปลอดภัย					
4. การให้ความสำคัญต่อการแจ้งข่าวการเกิดและผลของอุบัติเหตุร้ายแรงให้ทราบ					
5. การให้ความสำคัญในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ					
6. การให้ความสำคัญต่อการอบรม ทบทวน ความรู้เรื่องกฎความปลอดภัย					
7. การให้ความสำคัญต่อบังคับและจูงใจให้พนักงานใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล					
8. การให้ความสำคัญต่อมาตรการและวิธีการปฏิบัติเพื่อควบคุมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					
9. การให้ความสำคัญต่อการสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					

คำถามเกี่ยวกับทัศนคติ	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
10. การให้ความสำคัญต่อการวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน					
11. การกำหนดให้มีขั้นตอนการปฏิบัติงานในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ					
12. การสนับสนุนให้มีการแก้ไข ปรับปรุง ตามที่เสนอแนะไว้ในรายงานอุบัติเหตุ					
13. การให้ความสำคัญต่อการจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัยไว้เป็นลายลักษณ์อักษร					
14. การให้ความสำคัญต่อการกำหนดรายละเอียดต่างๆ ไว้ในแผนฉุกเฉิน เช่น แผนอพยพคนและการเคลื่อนย้ายวัสดุ, แผนค้นหาและช่วยชีวิต					
15. การให้ความสำคัญต่อการเตรียมแผนฟื้นฟูและบูรณะหลังเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน					
16. การจัดให้มีการตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุงาน					

แบบสอบถาม ชุดที่ 2 (สำหรับเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ)
เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน
โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการจัดการ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี คำตอบของท่านจะไม่มีการนำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคลและองค์กร แต่จะนำเสนอเป็นภาพรวมทั้งหมด ท่านเป็นหนึ่งในที่จะช่วยให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จจึงขอได้โปรดตอบตามความเป็นจริงเพื่อให้ผลการวิจัยเชื่อถือได้และเป็นประโยชน์ต่อไป

2. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา นี้มี 2 ตอน คือ

- 2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ
- 2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม ประกอบไปด้วย
 - 2.2.1 ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย
 - 2.2.2 ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย
 - 2.2.3 ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัย
 - 2.2.4 ปฏิบัติงานตามกฎหมายความปลอดภัย

ตอนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

คำชี้แจง กรุณาทำแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องหน้าหัวข้อที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี

() 21 – 30 ปี

() 31 – 40 ปี

() 41 – 50 ปี

() 51 ปีขึ้นไป

3. อายุการทำงาน

() 0-1 ปี

() 1-2 ปี

() 2-3 ปี

() 3-4 ปี

() 4-5 ปี

() 5 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษา

() ปวช – ปวส

()ปริญญาตรี

()ปริญญาโท

()ปริญญาเอก

5. จำนวนพนักงานในสถานประกอบการ

() น้อยกว่า 50 คน

() 50 – 200 คน

() มากกว่า 200 คน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการ (กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด)

- หมายเหตุ 5 = ให้ความสำคัญมากที่สุด
 4 = ให้ความสำคัญมาก
 3 = ให้ความสำคัญปานกลาง
 2 = ให้ความสำคัญน้อย
 1 = ให้ความสำคัญน้อยที่สุด

คำถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
<u>ปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัย</u>					
1.การกำหนดนโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ที่มีการลงนามโดยชัดเจน					
2.การมีการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย					
3.การมีหัวข้อเรื่องความปลอดภัยในที่ประชุมของผู้บริหารทุกระดับ					
4.การมีการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน					
5.การมีการตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดผลได้ในเรื่องความปลอดภัย					
6.การมีการอบรมเรื่องความปลอดภัย กฎความปลอดภัยให้แก่พนักงาน					
7.การมีการจัดทำกฎความปลอดภัยและเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร					
8.การมีการทบทวนหัวข้อต่างๆที่ได้รับการอบรมไปแล้วทุก ๆ 3 ปี					
9.การมีมาตรการเพื่อบังคับและจูงใจให้พนักงานใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล					
10.การมีมาตรการและวิธีการปฏิบัติเพื่อควบคุมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					
11.การมีการปฐมนิเทศให้แก่พนักงานใหม่ เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย					
12.การมีมาตรการจูงใจให้พนักงานปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย					
13.การมีการแจ้งข่าวการเกิดและผลของอุบัติเหตุร้ายแรงให้ผู้บริหารทราบ					
14.การมีขั้นตอนการปฏิบัติงานในเรื่องการสอบสวนอุบัติเหตุ					
15.การให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องทุกฉบับ					

คำถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
<u>ปฏิบัติงานด้านกฎหมาย</u>					
1.การปฏิบัติตามกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เกี่ยวกับเครื่องจักร ปั่นจั่น และหม้อน้ำ พ.ศ. ๒๕๕๒					
2.การปฏิบัติตามกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการ ด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับงานก่อสร้าง					
3.การปฏิบัติตามกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕					
4.การปฏิบัติตามกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. ๒๕๔๕					
5.การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตราย					
6.การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า					
7.การปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร					

คำถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย	ระดับความสำคัญ				
	5	4	3	2	1
ปฏิบัติงานด้านการสำรวจความปลอดภัย					
1.การมีแผนการตรวจความปลอดภัยทั่วไปทุกพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ					
2.การมีการเก็บรายงานการสอบสวนอุบัติเหตุ					
3.การมีการจัดทำ “จุดเสี่ยงและสภาพที่เป็นอันตราย” ของการทำงาน					
4.การมีการกรรารายงานและวิเคราะห์ผลการตรวจความปลอดภัย					
5.การมีการตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ					
6.การมีจัดทำและปรับปรุงรายการงานที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ					
7.การมีสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					
8.การมีการวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน					
ปฏิบัติงานด้านการป้องกันความปลอดภัย					
1.การมีการจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัยไว้เป็นลายลักษณ์อักษร					
2.การมีอุปกรณ์ดับเพลิงเพียงพอ สำหรับกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน					
3.การมีการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้พนักงานใช้อย่างเพียงพอ					
4.การมีการอบรมหลักสูตรการปฐมพยาบาลให้กับหัวหน้างานและพนักงาน					
5.การมีการอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี					
6.การมีการใช้สัญลักษณ์สีและป้ายแนะนำในบริเวณที่ควรมี					
7.การมีการแก้ไข ปรับปรุง ตามที่เสนอแนะไว้ในรายงานอุบัติเหตุ					
8.การมีการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี					
9.การมีการสอนงานให้พนักงานรู้วิธีการทำงานอย่างเหมาะสม					
10.การมีการจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย					
11.การมีการณรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ					
12.การจัดให้มีการให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางานแก่พนักงานและครอบครัว					
13.การจัดให้มีการตรวจร่างกายก่อนการจ้างงานและบรรจุนาน					
14.การมีการให้บริการด้านการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ					

แบบสอบถาม ชุดที่ 3 (สำหรับพนักงาน)
เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน
โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมาเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการจัดการ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี คำตอบของท่านจะไม่มีการนำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคลและองค์กร แต่จะนำเสนอเป็นภาพรวมทั้งหมด ท่านเป็นหนึ่งในที่จะช่วยให้การศึกษาค้นคว้าสำเร็จจึงขอได้โปรดตอบตามความเป็นจริงเพื่อให้ผลการวิจัยเชื่อถือได้และเป็นประโยชน์ต่อไป

2. แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมพลาสติกในจังหวัดนครราชสีมา นี้มี 2 ตอน คือ

2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม ประกอบไปด้วย

2.2.1 การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย

2.2.2 การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย

2.2.3 การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย

ตอนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ

คำชี้แจง กรุณาทำนตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องหน้าหัวข้อที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี

() 21 – 30 ปี

() 31 – 40 ปี

() 41 – 50 ปี

() 50 ปีขึ้นไป

3. อายุการทำงาน

() 0-1 ปี

() 1-2 ปี

() 2-3 ปี

() 3-4 ปี

() 4-5 ปี

() 5 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษา

() ต่ำกว่า ม.6

() ม.6

() ปวช - ปวส

()ปริญญาตรี

()ปริญญาโท

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการ (กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด)

หมายเหตุ 5 = รับรู้มากที่สุด
 4 = รับรู้มาก
 3 = รับรู้ไม่แน่ใจ
 2 = รับรู้น้อย
 1 = ไม่รู้เลย

คำถามเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับการรับรู้				
	5	4	3	2	1
การรับรู้ด้านการจัดการความปลอดภัย					
1. ท่านรู้นโยบายด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย					
2. ท่านรู้มาตรฐานการปฏิบัติงานเรื่องความปลอดภัย					
3. ท่านรู้ว่ามีคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงาน					
4. ท่านรู้ว่ามีกฎความปลอดภัย					
5. ท่านได้รับปฐมนิเทศพนักงานใหม่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัย					
6. ท่านรู้ว่ามีกระดิ่งเป่าหมายเรื่องความปลอดภัย					
7. ท่านได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัย					
8. ท่านรู้ว่ามีแจ้งข่าวการเกิดและผลของการเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง					
9. ท่านรู้ว่ามีขั้นตอนการทำงานของท่านขั้นตอนอะไรบ้างที่เป็นอันตราย					
10. ท่านรู้ว่ามีการจัดทำแผนฉุกเฉินและการป้องกันอัคคีภัย					
11. ท่านรู้ว่ามีเกิดอุบัติเหตุแล้วจะต้องมีการสอบสวนอุบัติเหตุทุกครั้ง					
12. ท่านรู้ว่ามีกฎหมายเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย					
การรับรู้ด้านการสำรวจความปลอดภัย					
1. ท่านรู้ว่ามีการตรวจวัดพื้นที่ที่มีอันตรายต่อสุขภาพ					
2. ท่านรู้ว่ามีการสำรวจและรวบรวมสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					
3. ท่านรู้ว่ามีการสำรวจและรวบรวมขั้นตอนการทำงานที่เป็นอันตราย					
4. ท่านรู้ว่ามีการวิเคราะห์หาสาเหตุการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน					
การรับรู้ด้านการป้องกันความปลอดภัย					
1. ท่านรู้ว่ามีมาตรการเพื่อบังคับและจูงใจให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล					

คำถามเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับการรับรู้				
	5	4	3	2	1
2. ท่านรู้วิธีการปฏิบัติกับสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ					
3. ท่านได้รับอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างเพียงพอ					
4. ท่านรู้ว่ามีการณรงค์ ส่งเสริมเพื่อควบคุมความสูญเสียจากอุบัติเหตุ					
5. ท่านรู้สัญลักษณ์สีและป้ายแนะนำมีความหมายว่าอะไร					
6. ท่านเคยได้รับการอบรมและซ่อมแผนฉุกเฉินทุก ๆ ปี					
7. ท่านได้รับการตรวจสอบสุขภาพพนักงานประจำปี					
8. ท่านรู้วิธีการใช้อุปกรณ์ดับเพลิง เมื่อเกิดอัคคีภัย					
9. ท่านได้รับการสอนงานให้รู้วิธีการทำงานอย่างถูกต้อง					
10. ท่านมีการตรวจร่างกายก่อนการทำงานและบรรจุงาน					
11. ท่านได้รับรู้มีการจัดบอร์ดเผยแพร่ข่าวสารภายในเรื่องความปลอดภัย					
12. ท่านได้รับการบริการทางการแพทย์ให้แก่พนักงานอย่างเพียงพอ					
13. ท่านและครอบครัวรู้เรื่องความปลอดภัยนอกเวลางาน					

ภาคผนวก ข

ประวัติผู้เขียน

นายสุรชัย ตรีศิลานันท์ เกิดเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2522 ภูมิลำเนาเดิมเป็นชาว
จังหวัดนครราชสีมา จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย และ
จบการศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และศึกษาต่อระดับปริญญาโท หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการจัดการ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัด
นครราชสีมา

ปัจจุบันทำงานฝ่ายจัดซื้อ บริษัท นิโอเฮ้าส์ โปรดักส์ จำกัด จังหวัดนครราชสีมา

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ 416 ถ.มุขมนตรี ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา